

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

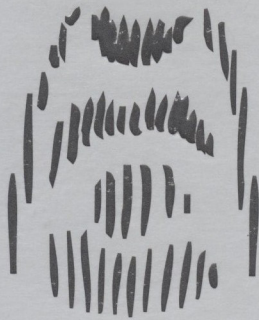
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARION Z. BRADLEY ✦ ATLANTIS'İN ÇÖKÜŞÜ II

ATLANTIS'İN ÇÖKÜŞÜ II

MARION ZIMMER BRADLEY

ithaki

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ II: DOMARİS

KARANLIĞIN GÜÇLERİ ÇEMBERİ DARALTIRKEN, KAVGA, AHTARRATH GÜÇLERİNİN SON TEMSİLCİSİ OLAN ATLANTİSLİ PRENS MİCÖN İÇİN GÜN BE GÜN DAHA ÇETİN BİR HAL ALMAKTADIR. BİR YANDA DOMARİS'E DUYDUĞU BÜYÜK AŞK, ÖTE YANDAN KENDİSİNE TARİFSİZ ACILAR VEREN BEDENİNDEN KURTULUP ÖLÜME KAVUŞMA ARZUSU VARDIR. DOMARİS İSE MİCÖN'UN TEK VARİSİ OLAN OĞLUNA HAMİLEDİR.

ATLANTİS'İN SON UMUDU OLAN BU ÇOCUĞU KARANLIĞIN ÖNU HEDEF ALAN GÜCÜNDEN ESİRGEMEK İÇİN DOMARİS'İN VE HAMİLERİNİN TÜM GÜÇLERİNİ SEFERBER ETMELERİ GEREKECEKTİR.

ISBN: 975-6902-51-5

MARION ZIMMER BRADLEY

1930'da New York, Albany'de doğdu. 1949'da amatör bir yarışmada ilk eserinin basım hakkını kazandı. İlk profesyonel eserini 1952'de yayınladı. Bilimkurgudan gotik öykülere kadar pek çok konuda yazdı. Yine de en çok *Darkover* romanlarıyla tanınmıştır.

Romanlarının yanı sıra pek çok derginin editörlüğünü yapan Bradley, 1988'den ölümüne dek "*MZB Fantasy Magazine*" isimli dergiyi yayınlamıştır.

Marion Zimmer Bradley, 25 Eylül 1999'da öldü.

Kitaplarından bazıları: *The Firebrand*, *Forest House*, *Lady of Avalon*, *Lady of the Trillium*'dur.

Edebiyat - 37
Fantastik Kurgu - 7
Atlantis'in Çöküşü
İkinci Kitap: Domaris
Marion Zimmer Bradley
ISBN 975-6902-51-5

Özgün Adı:
The Fall of Atlantis Book Two: Domaris
Marion Z. Bradley
Çeviri: Volkan Gürses

©Bu çevirinin yayım hakları İthaki Yayınları'na aittir.

Yayın Koordinatörü: Füsun Altınır
Yayına Hazırlayan: Gamze Sarı
Teknik Hazırlık: Çınar Gemici
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

1. Baskı İstanbul, Ocak 2000

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08

ATLANTİS'İN ÇÖKÜŞÜ II: Domaris

Marion Zimmer Bradley

Çeviri:
Volkan Gürses

“Eğer bir parşömen kötü haber taşıyorsa, bu parşömenin ayıbı mıdır, yoksa parşömende anlatılanın mı? Bir parşömen şayet iyi haber taşıyorsa, kötü haber taşıyandan hangi yolla ayrılır?

“Hayata görünüşte bomboş bir sayfayla başlarız ve o sayfada yavaş yavaş beliren yazılar bize alt olmasalar da, orada yazanlarla ilgili hükmümüz bizim ne olduğumuzu ve ne olacağımızı belirler. Bizim çalışmamız da, hemen aynı şekilde, diğer insanların onu nasıl kullandığına göre yargılanır... Böylece şu soru ortaya çıkar: Bizim denetimimizden çıkıp üzerlerinde hiçbir denetimimiz olmayan insanların eline geçince, onun kullanımını nasıl denetleyebiliriz?

“Rahipler Kastı’nın en eski öğretileri bize, işimizi insanoğlunun ve dünyanın ıslahı yönünde çalışması dileği ve arzusuyla yapmakla, kullanıcının bu yıkıcı amaçlar için kullanma arzusunu azaltacak olan lütfumuzla bahsettiğimizi söyler. Şüphesiz yanlış değildir bu –ancak azaltmak, önüne geçmek değildir.”

–Üstat Riveda’nın Elyazmaları’nın
önsözünden

Bölüm 1

Ayinler

-I-

Bardaktan boşanırcasına bir yağmur, çatıların, avluların ve Tapınak bölgesini kuşatan duvarların üzerine yağıyordu; susamış toprağa hoyratça çöken yağmur, göllerin ve pınarların da içine âhenkli bir çınlamayla sıçrayan, büyük, yassı taşlarla döşenmiş kaldırımları ve çim tarhları sele boğan yağmur... Belki de Tapınak'ın kütüphanesi yağmur yüzünden, kalabalıktı. Bütün sandalyeler ve masalar doluydu, her sırada eğik bir baş vardı.

Kapı aralığında duran Domaris, gözleriyle, her zamanki kovuğunda olmayan Micon'u arıyordu. Rahiplerin beyaz kukuletaları vardı orada, büyüücülerin ağır, gri başlıkları, rahibelerin şeritli saç bantları ve öğrenci-rahiplerle yazıcıların çıplak başları. Sonunda, biraz neşeli bir heyecanla Micon'u gördü. En uzak köşede bir masada oturuyordu, duman renginde, derin başlıklı cüppesi ve sert katı, kasvetli yüzü, soluk ve zayıf İnisiye'yle merak uyandırıcı bir tezat oluşturan Riveda'yla derin bir sohbeta dalmıştı. Yine de Domaris ora-

da gerçekte birbirine çok benzeyen iki adamın olduğunu hissetti.

Adımlarını onlara doğru yönelttiği halde, tekrar durakladı; Riveda'ya karşı duyduğu yoğun, sebpsiz nefret yine kabardı. Tüyleri ürperdi. *O adam mı Micon'a benziyor?*

Riveda öne eğilmiş, dikkatle dinlemekteydi; Atlantisli'nin kör, karanlık yüzü, gülümsemesiyle aydınlanmıştı. Dışarıdan onları gözlemleyen herhangi birisi onların birbirlerine karşı yoldaşlık dışında hiçbir şey hissetmediğine yemin edebilirdi. Ancak Domaris, burada iktidarda eşit ama eğilimde zıt iki gücün birbirine karşı kıskırmış olduğu duygusunu atamıyordu içinden.

Onun yaklaştığının farkına ilk varan Gri Cüppeli oldu; Riveda memnun bir gülümsemeyle bakarken; "Talkannon'un kızı seni arıyor, Micon," dedi. Aksi halde doğal olarak kıza en küçük şekilde dikkat etmez veya bir harekete kalkışmazdı. Domaris sadece bir Rahip Yardımcısı, Riveda ise yüksek mevkili bir Üstat idi.

Micon ağırlar içinde ayağa kalktı ve saygıyla konuştu. "Leydi Domaris'e nasıl hizmet edebilirim acaba?"

Görgü kurallarının bu aleni ihlaliyle utanan Domaris, gözlerini yere dikerek ayakta duruyordu. Aslında utangaç bir kız değildi, ama Micon'un yaptığıının kendi üzerine topladığı ilgiden hoşlanmamıştı. Riveda'nın, Micon'un Tapınak âdetleri

hakkında açıkça belli olan bilgisizliğini içten içe küçümseyip küçümsemediğini merak etti.

“Yazıcınız olmak için geldim, Efendi Micon. Deoris hasta ve bugün size gelmeyecek.” Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

“Bunu duyduğuma üzıldüm.” Micon’un buruk gülümsemesi sevecendi şimdi. “Güneşin Çiçeği, ona anlat, iyileşmeden bana gelmesin.”

İlgisizce, ancak ağır göz kapaklarının arkasından delici bir bakışla, “Eminim hastalığı ciddi değildir,” diye söze karıştı Riveda, “Nemli havada tutulan gece nöbetlerinin insana hiç iyi gelmediğini sıkça düşünmüşümdür,” dedi.

Domaris’in birden canı sıkıldı. Bu Riveda’yı ilgilendirmezdi! Sesindeki soğukluğu Micon bile sezebildi; “Önemli bir şey değil. Hem de hiç. Birkaç saatte iyileşecek.” Aslına bakılırsa Domaris’in böyle bir şey söylemeye niyeti yoktu, ama Deoris ağlamaktan şiddetli bir baş ağrısına yakalanmıştı. Domaris kendini suçlu ve sıkılmış hissediyordu, çünkü o sabahın erken saatlerine, Rivada hakkındaki kızdırıcı imalarıyla kız kardeşinin üzülmesine kendisi neden olmuştu. Daha da ötesi, Deoris’in Micon’u hiddetle kıskandığını seziyordu. Domaris’e Micon’a gitmemesi ve ona hastalığını bildirmek için bir köle göndermesi için yalvarmış, yalvarmıştı... Domaris için bu perişan küçük kızı yalnız bırakmak zor olmuştu ve en sonunda bunu yalnızca, Deoris’in gerçekten hasta olmadığı

ğını ve baş ağrısına kızın ağlayıp yaygara koparak kendi kendine yol açtığını ve Deoris'in huysuzluk nöbetlerinin ve isterilerinin ona her istediğini veremeyeceğini bir kez ve kesinlikle öğrenmesi halinde bunlara sona vereceğini ve sonra da artık bu baş ağrılarının hiç olmayacağını kendine hatırlatarak başarmıştı.

Riveda ayağa kalktı. "Daha fazla bilgi edinmek için bir uğramalıyım," dedi kararlılıkla. "Birçok ciddi hastalığın başlangıcı hafif bir rahatsızlıkta yatar." Sözleri nezaketten uzak değildi –doğrusu bir Şifacı Rahip'e özgü mükemmel görgü kurallarıyla damgalanmıştı –ama Riveda gizliden keyiflenmişti. Domaris'in ondan hoşlanmadığını biliyor, ama ona karşı hiçbir garaz hissetmiyordu. Deoris'e ilgisi vardı ve Domaris'in onu kız kardeşinden uzak tutma girişimleri ona anlamsız, gülünç manevralar gibi geliyordu.

Domaris'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Riveda yüksek bir Üstattı ve Deoris'le ilgilenmeyi seçtiyse onu alıkoymak bir Rahip yardımcısına düşmezdi. Kendine, sert bir şekilde, Riveda'nın büyük babaları olacak kadar yaşlı ve Gri Cüppe-liler arasında bile alışılmadık derecede haşinliğe sahip çok yetenekli bir Şifacı Rahip olduğunu hatırlattı.

İki adam karşılıklı, yürekten iyi dileklerde bulundular ve Riveda vakarla uzaklaşırken, Domaris, Micon'un el yordamıyla hafifçe bileğine dö-

kundüğünü hissetti. “Yanıma otur, Işıkla Taçlanmış Olan. Yağmur beni çalışma havasından uzaklaştırdı; üstelik de yalnızım.”

“Son derece ilginç biriyle beraberiniz,” dedi Domaris biraz kabaca. Micon’un buruk gülümsemesi belirdi ve kayboldu.

“Doğru. Yine de seninle konuşmayı yeğlerdim. Ama... belki de şimdi uygun değildir? Veya yakışık almaz mı?”

Domaris belli belirsiz gülümsedi. El yazması kitapları koruyan, sert yüzlü yazıcılara huzursuzca bakarak, “Siz ve Riveda, ikiniz de tapınakta o kadar yüksek birer mevkidesiniz ki, Başkanlar sınırlamalarımız hakkındaki bilgisizliğinize hiç sitem etmemişler,” diye mırıldandı. “Ama en azından ben, yüksek sesle konuşamam.” Daha keskin bir fısıltıyla eklemekten kendini alamadı; “Riveda sizi uyarmalıydı.”

Utanan Micon, kendi kendine güldü, “Belki de tek başına çalışmaya alışıktır,” dedi, kızın sesine uydurmak için sesini alçalttı. “Sen bu Tapınak’ı tanıyorsun –nerede çekinmeden konuşabiliriz?”

-II-

Micon'un uzun boyu Domaris'in ufak tefek görünmesine neden oluyor ve engebeli, buruk yüz hatları kızın pürüzsüz güzelliğiyle tuhaf bir tezat oluştuyordu. Onlar binayı terk ederken, arkalarında meraklı bakışlar onlara çevrildi. Micon bunun farkında olmamakla birlikte yine de Domaris'in utangaçlığından etkilendiğinden koridor boyunca yürürlerken tek kelime etmedi.

Domaris ona engel olmamak, onunkilere uyumak için halif adımlarını zarifçe yavaşlattı, Micon da kızın kolunu daha sıkı kavradı. Kız bir perde çekti ve kendilerini iç avlulardan birine açılan bekleme odasında buldular. Bir duvarın tamamı büyük bir pencereydi, tahtadan pancurlarla üstünkörü örtülmüştü; yağmurun yumuşak, sessiz rayihası cama düşüyor, ümitli çiçekler pencere demirlerinden belli belirsiz dışarı çıkıyor ve yağmur tanelerinin damlayan müziği bir havuza dökülüyordu.

Domaris -bu çok sevdiği, genelde bomboş olan

kuytuyu daha önce Deoris'le bile paylaşmamıştı-Micon'a şöyle dedi: "Sık sık buraya çalışmaya gelirim. Avlunun karşısında odasını nadiren terk eden, sakat bir Rahip yaşar ve bu oda hiç kullanılmaz. Sanırım burada tamamen yalnız olacağımıza dair size söz verebilirim." Pencerenin kenarında bir bankta kendine yer bulup, yanında Micon'a yer açtı.

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarda yağmur, damlacıklar halinde yağıyordu; serin, nemli nefesi hafifçe yüzlerine vuruyordu. Micon'un elleri gevşemiş bir halde dizlerinin üstünde duruyor ve kararlık ağzını hemen hiç tek etmeyen o gülümsemenin çırpınışı, yaz şimşegi gibi bir gelip bir kayboluyordu. Domaris'in yanı başında olmaktan hoşnuttu, ama kız huzursuzdu.

"Konuşabileceğimiz bir yer buluyorum -ve bakalık kadar şapşal oturuyoruz."

Micon ona döndü. "Ve söylenmesi gereken bir şey var -Domaris!" Adını öyle yoğun bir özlemle anmıştı ki, kızın nefesi boğazında takıldı kaldı. Tekrar etti, dudaklarında bir okşayıştı ismi. "Domaris!"

"Efendi Micon -Prens Hazretleri..."

Micon'un sesinde ani ve beklenmedik bir öfke esti. "Bana böyle hitap etme!" diye emretti. "Onların hepsini geride bıraktım! Adını biliyorsun!"

Kız rüyadaki bir kadın gibi fısıldadı; "*Micon*."

"Domaris. Ben -ben tüm acizliğimle sana aş-

ğım.” Sesinde kendini aşağılamaya benzer, garipçe kısılmış bir ton vardı. “Seni –hayatıma girdiğin andan beri seviyorum. Biliyorum, sana verebileceğim pek az şey var, o da çok kısa bir süre için. Ama –kadınların en tatlısı...” Güç toplamak ister gibi durakladı ve tereddütlü sözlerle devam etti. “Keşke daha uygun bir zamanda tanışmış olabilseydik ve... aşkımız... belki de yavaşça... mükemmelliğe çiçek açabilseydi...” Bir kez daha durakladı ve esmer, dikkatli yüzü o kadar çıplak bir duyguyu açığa vuruyordu ki, Domaris bununla yüzleşemedi ve bir kez olsun Micon’un kendi yüzünü göremediğine memnun olarak, bakışlarını çevirdi.

“Benim fazla zamanım kalmadı,” dedi. “Tapınak yasası gereğince hâlâ özgür olduğunu biliyorum. Bir erkek seçip, dilersen çocuğunu doğurmak –senin hakkın. Arvath’la nişanlılığın resmi bir engel değil. Beni sevgilin olarak düşünür –düşünebilir misin?” Micon’un tınılı sesi, artık duygularının gücüyle titriyordu. “Bu benim kaderim, sanırım, bir zamanlar birçok şeye sahip olan, ordular yöneten ve büyük ailelerden vergiler alan benim şu anda sana sunabileceğim çok az şeyimin olması –ne bir vaat, ne bir mutluluk ümidi, sana duyduğum çok büyük ihtiyaç dışında hiçbir şey.”

Merak içinde yavaşça tekrarladı kız; “Beni seviyor musunuz?”

Micon arayan ellerini ona doğru uzattı; kızın ince parmaklarını buldu ve kendininkilerinin içine aldı. “Aşkımın ne kadar büyük olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez, Domaris. Yalnızca... hayat senin yanında olmadığım zaman dayanılmaz geliyor. Kalbim... senin sesini özlüyor, senin adımlarını... dokunuşunu...”

“Micon,” diye fısıldadı kız, hâlâ şaşkındı, tamamen anlamakta güçlük çekiyordu. “Beni seviyorsunuz!” Ona dikkatle yakından bakmak için yüzünü kaldırdı.

“Eğer yüzünü görebilseydim, bunu söylemek daha kolay olurdu,” diye fısıldadı Micon ve kızı üzen bir hareketle, ayaklarının önünde diz çöküp, elini tekrar yakaladı ve yüzüne bastırdı. İnce parmakları öptü ve nefesi tıkanmış gibi, şöyle dedi: “Neredeyse yaşayamayacak kadar çok, seviyorum seni, neredeyse çok fazla... Sen, çok tatlısın, Domaris. Çocuğumu başka hiçbir kadından vücuda getiremem... ama Domaris, Domaris, senden istediğim şeyin ne kadar büyük olduğunu tahmin edebilir misin?”

Domaris hızlı bir hareketle öne doğru eğildi ve onu kendine doğru çekip, başını genç göğüslerine bastırdı. “Sadece seni sevdiğimi biliyorum,” dedi. “Senin yerin burası.” Ve dudakları, aşkın gerçek adını söyleyerek birleştiğinde, uzun, kızıl saçları ikisini de örttü...

-III-

Gökyüzü hâlâ kül rengi ve kalınca bulutlarla kaplı olmasına rağmen, yağmur durmuştu. Ablasıyla paylaştığı odada, bir divanın üzerinde uzanmış olan Deoris, hizmetçisine saçlarını fırçalatıyordu. Tepede, Domaris'in hediyesi olan küçük kırmızı kuş kendini kaptırdığı bir neşe içinde heyecanla cıvıldıyordu; Deoris onu dinliyor, fırça saçıında yatıştırıcı bir şekilde kayarken kendi kendine usulca mırıldanıyordu ve dışarda meltem, pencerelere asılı kumaşları ve avludaki ağaçların saçaklı yapraklarını kimildatıyordu. İçerde, oda, koyu tahtaların cilalı parlaklığını, ipek perdelerin ve parlatılmış gümüş ve turkuaz ve yeşimden süslerin ışıltısını yansıtıyordu. Bir Rahip yardımcısı ve bir Rahibin kızı olarak Domaris'e tahsis edilmiş bu ılımlı lüksün içine Deoris, sıkılganlığını ve suçluluk duygusunu bir kenara koyarak, yavru bir kecli gibi sokulmuştu; yazıcılar ve çıraklar, çevrelerinde sıkı bir disiplin ve sertlikle sınırlandırılırlardı ve Domaris onun ya-

şındayken bütün bu rahatlıktan mahrum bırakılmıştı. Deoris, lüksün keyfini çıkarıyordu; bunu ona kimse yasaklamamıştı, ancak bilinç altında bundan gizlice utanıyordu.

Köle kızın ellerinden kurtuldu, “Tamam, bu kadar yeter, yine başımı ağrıtacaksın,” dedi huysuzlukla. “Hem ablamın geldiğini duyuyorum.” Sıçrayıp kapıya koştu, ama Domaris'i görür görmez, hevesli selamı dudaklarında dondu.

Ne var ki, ablası konuştuğunda sesi tamamen doğaldı. “Başının ağrısı geçti demek, Deoris. Seni hâlâ yatakta bulmayı bekliyordum.”

Deoris şüpheyle Domaris'e bakıyor, *Hayal görüyor olmalıyım*, diye düşünüyordu. Yüksek sesle, “Bütün öğleden sonrayı uyuyarak geçirdim, uyandığımda kendimi daha iyi hissettim,” dedi. Ablası odaya girdiğinde suskunluğa büründü, sonra devam etti. “Efendi Riveda—”

Sabırsız bir hareketle onun sözünü kesti Domaris, “Evet, evet, bana senin durumuna bakmak için uğrayacağını söylemişti. Bunu bana başka bir zaman anlatabilirsin, değil mi?”

Deoris gözlerini kırptı, “Niçin? Acelen mi var? Bu gece, Tapınak'ta hizmet gecen mi?”

Domaris başını iki yana salladı, sonra kız kardeşinin buklelerine hafif bir okşayışla dokunmak için ellerini uzattı. “Daha iyi olduğuna çok sevindim,” dedi daha nazik bir şekilde. “Bana Elara'yı çağır, olur mu, tatlım?”

Ufak tefek kadın geldi ve Domaris'in dış cüppesini ustalıkla çıkardı. Ardından, Domaris kendini boylu boyunca, bir yastık yığının üzerine bıraktı; Deoris de gelip endişeyle yanına diz çöktü.

"Abla, yolunda gitmeyen birşeyler mi var?"

Dalgın bir, "Hayır"la cevap verdi Domaris, sonra ani, dalgın bir kararla, "Hayır, yolunda gitmeyen –ya da gitmeyecek bir şey yok," dedi. Yana yuvarlandı ve Deoris'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi, birdenbire söze başladı. "Deoris..." Ve yine o kadar ani bir şekilde sustu.

"Ne var, Domaris?" diye bastırdı Deoris, ablasının birkaç dakika önce geri dönmesiyle içinde yükselmiş, sebebi anlaşılmaz içsel paniği tekrar hissetmeye başlamıştı.

"Deoris –kardeşim– Ben Şefkatli Olan'a gidiyorum." Birdenbire Deoris'in elini yakaladı ve devam etti. "Kardeşim –benimle gelir misin?"

Deoris ağzı bir karışık açık bakakaldı. Şefkatli Olan, Tanrıça Caratra –onun türbesine sadece belirli ayınlar için veya akut çıldırma nöbetleri sırasında yaklaşırdı. "Anlamıyorum," dedi Deoris, yavaşça, "neden? Neden?" Derken ansızın elini uzatıp, Domaris'in elini avuçlarında sıktı, "Domaris, sana neler oluyor?"

Kafası karışmış ve mutluluk sarhoşu Domaris'in, akli konuşacak kadar başında değildi. Micon'a vereceği cevap konusunda asla bir şüphe si olmamıştı –Micon hemen karar vermesini ya-

saklamıştı– yine de kalbinin çok derinliklerinde bir şey rahatsızdı ve rahatlamak istiyordu, ama bu kez Deoris'ten yana dönemezdi; çünkü ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, Deoris sadece bir çocuktur.

Hayatında Domaris'ten başka bir anne tanımamış olan Deoris, aralarındaki bu yeni mesafeyi şiddetle hissetti ve bir anda feryat edip, boğulurcasına bağırdı; “*Domaris!*”

Bir parça rahatsızlıkla elini çekerken, “Ah, Deoris,” dedi Domaris, “Lütfen, bana soru sorma!”

Sonra, aralarındaki uçurumun daha fazla derinleşmesini istemeyerek, çabucak ekledi, “Sadece –benimle gel! Lütfen?.”

Boğazındaki garip düğümün arasından mırıldandı Deoris; “Elbette, geleceğim.”

Domaris gülümsedi ve doğruldu. Deoris'e sarılarak hızlı bir öpücük verdi ve tam çekilecekti ki, Deoris ona sıkıca yapıştı, sanki çocukların acıya dair önsezisiyle, Micon'un orada uzanmış olmasının üzerinden çok uzun süre geçmemiş olduğunu sezdi ve onun hâlâ oralarda dolaşan ruhunu uzaklaştırmayı diledi. Domaris, yine sırrını söyleme duygusuyla, o ipeksi lüleleri okşadı, ama sözler ağzından çıkmıyordu.

-IV-

Şefkatli Ana Caratra'nın Türbesi uzaktaydı; Tapınak'ın hemen tüm alanı onunla, Onikiler Evi arasında yer alırdı; nemli, çiçeklenen ağaçlar altında uzun bir yürüyüş. Serinleyen alacakaranlıkta, nemli ve karanlık havaya, güllerin ve minelerin ağır kokusu dolmuştu. İki kız kardeş hiç konuşmuyordu; biri misyonu üzerine yoğunlaşmış, diğeri ise ilk defa, konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Berrak gökyüzünün yüksek kavsi altında zarafetle mavi, donuk bir halde titreyen, billur suyla dolu oval bir havuzun ucunda bembeyaz parlıyordu Türbe. Onlar yaklaşıırken, batıda batmakta olan güneş, Türbenin kaymaktaşlı duvarlarını aydınlatarak, aradaki bir binanın arkasından ortaya çıktı. Suyun üzerinden keskin kokulu bir tütsünün dumanı onlara doğru sürükleniyordu. Türbe'nin göz kırpan ışıkları onları çağırıyordu.

Deoris'in ayağını biraz sürüdüğünü fark eden Domaris hemen patikanın yanındaki çimlere oturdu. Deoris de hemen katıldı ona; bir süre el

ele, kutsal havuzun durgun sularını seyrederek dinlendiler.

Yaşamın, tekrar yaradılışın güzelliği ve gizemi burada, ilkbahar olan, Anne olan ve kadın olan, dünya denilen şefkatli gücün sembolü Tanrıça'da vücut bulmuştu. Caratra'nın Türbesi'ne yaklaşmak için, sığ suda göğüs hizasına kadar yürümek zorunda kalacaklardı. Bu ayinin daha derin anlamı ve önemi sadece Rahipler Kastı'ndan olanlara ve Rahip yardımcılara öğretilirdi. Buna rağmen, bu kutsal, arındırıcı tören bölgedeki her kadın tarafından en azından bir kez yerine getirilirdi; her kadın olgunluğa bu yolla ulaşırdı, sudan daha derin, daha ağır ve geçilmesi daha zor olan dirençli akıntılarla mücadele ederlerdi. Onurla veya olgunlukla, neşeye veya kederle, çocukça bir gönülsüzlükle ya da soğukkanlı bir şekilde, kendinden geçerek veya isyan halinde de olsa her kadın bir gün mutlaka bununla karşılaşırđı.

Soğuk suların ötesine bakarken, onun temsil ettiğı şeylerden korkup titredi Domaris. Rahip yardımcılarında biri olarak bu gizeme inisiye edilmişti ve bunu anlıyordu; yine de korkarak duraksadı. Bu sulara adım atacak cesareti toplayabilmek için Micon'u düşündü ve aşkını; ama üstünde bir çeşit kehanetle ilgili büyük bir korku vardı. Bir an, ikna olmak için sözsüz bir yakanışla Deoris'e yapıştı.

Deoris bunu sezdi, ama suskunlukla kız karde-

şinden başka bir yöne bakıyordu. Dünyası tersine dönmüş gibi hissediyordu. Domaris'in neyle karşılaştığını kendine açıklayamıyor ve orada, içinde doğdukları Rahipler Kastı'nın en eski ve en kutsal türbesinin önünde, sanki o sular kendisini de herhangi bir kadın gibi hayatın akımına doğru alıp götürecekmışçesine, o da korkuyordu.

Karamsarlıkla, "Bu zalimlik –bütün hayatın zalimlik olduğu gibi! Keşke kadın olarak doğmamış olsaydım," dedi. Kendi kendine, Domaris bu sınavla karşılaşırken ve kendi sınavı hâlâ uzak gelecekte iken, Domaris'in dikkatini çekmeye çalışıp kendini rahatlatmak istemenin, bencilce ve yanlış olduğunu söyledi. Yine de, "Neden? Domaris, neden?" dedi.

Domaris'in Deoris'i kollarında bir an sıkıca tutmaktan başka verecek cevabı yoktu. Sonra bütün kendine güveni yeniden kabardı. O, bir kadındı, körkütük aşıkta ve buna kalpten seviniyordu. "Sen her zaman böyle hissetmeyeceksin, Deoris," diye söz verdi. Kollarının düşmesine izin verirken, yavaşça şöyle dedi. "Şimdi Türbe'ye gideceğim. Yolun geri kalanını benimle aşacak mısın, küçük kız kardeşim?"

Bir an için, Deoris büyük bir gönülsüzlük hissetmedi; ergenlik çağına başlangıç töreninde, Tapınak'taki her genç kız tarafından yerine getirilen kutsal ayinde, Ulu Ana'nın Evi'nde ilk hizmetini verdiği zaman, havuzun arkasındaki Türbe'ye bir

defa girmişti. O zaman ayinin ciddiyeti karşısında duyduğu huzursuzluk dışında hiçbir şey hissetmemişti. Ama şimdi, Domaris çimlerden ayağa kalktığı anda, panik Deoris'in boğazında soğuk soğuk düğümlendi. Domaris'le kendi isteğiyle giderse, yakalanıp düşeceğini, kör bir şekilde kendini doğanın şiddetine teslim edeceğini hissediyordu. Reddedişinde korku dolu bir isyan titriyordu; "Hayır, istemiyorum!"

"Ben –rica etsem bile mi?" Domaris kırılmış görünüyordu ve öyleydi; Deoris'in anlamasını ve hayatını bölen bu anı kendisiyle paylaşmasını istemişti.

Deoris, başını tekrar iki yana sallayarak yüzünü ellerinin arkasına sakladı. İçinde sapkın bir acı verme isteği vardı; Domaris onu yalnız bırakmıştı –şimdi ise sıra ondaydı!

Domaris buna kendisi bile şaşırarak, kendini bir yakarıшта daha bulunurken buldu; "Deoris, kardeşim –lütfen, seni yanımda istiyorum; gelmeyecek misin?"

Deoris yüzünü açmadı; sözleri açıkça duyulabiliyordu ve hâlâ olumsuzdular.

Domaris elini birden kız kardeşinin omzundan aldı. "Üzgünüm, Deoris. Bunu istemeye hakkım yoktu."

Deoris sözlerini geri almak için her şeyi verebilirdi o an, ama artık çok geçti.

Domaris birkaç adım uzaklaştı, Deoris öylece

durdu, yanaklarını serin çimlere bastırmış, sessizce, acıyla ağlıyordu.

Domaris geriye bakmadan dıştaki elbiselerini çözüp, ayaklarına kadar düşürürken saçını, vücudunu dümdüz bir şelale gibi örtene dek açtı. Ellerini ağır saç örgülerinde gezdirdi ve aniden genç vücudunu bir heyecan kapladı, baştan ayağa kadar: *Micon beni seviyor!* Hayatında ilk defa o anda Domaris güzel olduğunu anladı ve güzelliğinin farkına vararak övündü, bu farkındalığın içinde Micon'un bunu asla göremeyecek veya bilemeyecek olmasının verdiği üzüntünün soğukluğu olmasına rağmen.

Bu garip sarhoşluk yalnızca bir an sürdü; sonra Domaris uzun saçlarını boynunun etrafında ayırdı ve göle adımını atıp, garip bir şekilde suya değil de coşkun, yaşayan ışığa benzeyen, ılık ve yakıcı, ısıtılı sularda, göğsü hizasına gelene kadar yürüdü... su mavi ve yumuşak bir menekşe renginde, kızarıyor ve titriyor, vücut sütununun çevresine pürüzsüz şekillerle akıyordu ve su bir an başının üzerine kapandığında, yeniden boğucu bir heyecana kapıldı Domaris. Sonra, su, kokulu ve baloncuklu damlalar halinde, alazlanan başı ve omuzlarından aşağıya dökülürken tekrar dik durdu. Öne, onu çağıran Türbe'ye doğru yürürken, suyun bütün geçmiş hayatını, en küçük öfkeye ve bencillığe kadar damla damla yıkayıp arındırdığını hissetti. Sonsuz bir güç

cluygusuyla dolup taşan Domaris –Caratra’nın ‘Türbesi’ne yaptığı daha önceki ziyaretlerinden hiçbirinde varmadığı kadar– farkına vardı ki, insan olarak, o tanrısaldı.

Adeta üzüntüyle, sudan çıktı ve Türbe’ye girmeden önce bir an durakladı; ağır başlılıkla, ciddi ve yoğun bir konsantrasyon içinde genç rahibe, giriş odasında saklanan ayinsel kıyafetleri giydi, burada yüzmek zorunda kalacağı *bir sonraki* seferi düşünmekten özenle kaçınarak.

Kutsal mabede girerken sunağın önünde bir an saygıyla durdu ve gelin kuşağını karnının etrafına bağladı; ardından kollarını açıp, başını tutkuflu bir alçak gönüllülükle atalarına çevirerek diz çöktü Domaris. Dua etmek istiyordu, ama hiçbir sözcük gelmiyordu dudaklarına.

“Anne, güzel Tanrıça,” diye fısıldayabildi sonunda. “Benim –başarısızlığa uğramama izin verme...”

Adeta yeni bir sıcaklık kuşattı Domaris’i; kutsal putun sevecen gözleri sanki ona gülümsüyordu, Domaris’in güçlükle hatırlayabildiği annesinin gözleriydi bunlar. Uzun bir süre diz çöktü orada, garip, yumuşak ve üzerinde yoğunlaşamadığı görüntüler aklının içinde hareket ediyordu; belirsiz, hatta anlamsız ancak içini daha önce bilmediği ve bir daha asla tam anlamıyla kaybetmeyeceği bir sükunet ve huzurla dolduran görüntüler...

-V-

Güneş batmış ve neden sonra kımıldayan Deoris vaktin çok geç olduğunu fark etmeden önce, yıldızlar konumlarını epeyce değiştirmişlerdi. Dönmeye niyeti var idiyse Domaris'in saatler önce dönmüş olması gerekiyordu.

Kızgınlık, yerini yavaş yavaş ani bir korkuya bıraktı: Domaris onu yine unutmuştu! Mutsuz ve sinirli bir halde, Onikiler Evi'ne döndü Deoris, orada Elara'nın kendinden daha fazla bir şey bilmediğini veya en azından, hanımı hakkında kendisiyle tartışmayacağını öğrendi. Bu onun sinirini indirmede ve huysuz tepkisi ile aksi talepleri çok kısa sürede, genelde sabırlı olan Elara'yı sessiz, öfkeli gözyaşlarına boğdu.

Elis Domaris'i aramaya gelip de masumca kuzeninin nerede olduğunu sorup her şeyi, daha da kötüleştirdiği zaman, uşaklar ve komşulardan birkaçı, çoktan, Deoris'in kendisi kadar perişan edilmişlerdi.

"*Ben* nereden bileyim?" diye patladı Deoris.

"Domaris *bana* artık asla hiçbir şey anlatmıyor!"

Elis kızgın kızı sakinleştirmeye çalıştı, ama Deoris dinlemiyordu bile ve en sonunda kendisi de oldukça aksi biri olan Elis açıkça konuştu. "Eh, Domaris'in sana neden birşeyler anlatmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Onun kaygıları seni ilgilendirmez –ve her şekilde sen, kesinlikle tahammül edilemez bir raddeye gelene dek şımartılmışsın. Umarım Domaris'in akli başına gelir de seni ait olduğun yere geri gönderir!"

Deoris ağlamadı bile, ancak yaralı bir halde çöktü.

Çoktan kapıya varmış olan Elis, döndü ve hızla geri gelip onun üzerine eğildi. "Deoris," dedi pişmanlıkla, "Özür dilerim, gerçekten, tam olarak onu demek istemedim..." dedi hayli nadir gösterdiği bir sevgi hareketiyle, çünkü Elis yanlış yaptığını pek sık kabullenmezdi, Deoris'in elini tuttu. "Kendini yalnız hissettiğini biliyorum. Domaris'ten başka kimsen yok. Ama bu senin kendi hatan. Gerçekten, birçok arkadaşına sahip olabilirsin." Nazikçe, "Her neyse, burada yalnız başına durup kendini bunaltmamalısın. Lissa seni özlediyor; gel ve onunla oyna," diye ekledi.

Deoris'in karşılık olarak verdiği gülümsemesi titriyordu. "Yarın," dedi, "bugün –tek başıma kalmayı tercih ederim."

Elis, zaman zaman neredeyse gözle görülmeyen şeyleri görebilen sezgilere sahipti ve şimdi

ani, adeta görüntü kadar berrak, tesadüfi bir izlenim, kuzenin ellerini bırakmasına neden oldu. “Seni ikna etmeye çalışmayacağım,” dedi, sonra sessizce ve vurgulamadan ekledi; “Sadece şunu hatırla. Domaris kendinden başka kimseye ait olmadığına göre –sen de kendine özgü bir birey-sin. İyi geceler, kedicik.”

Elis gittikten sonra Deoris kapanmış kapıyı seyredererek oturdu. İlk bakışta basit görünen sözler, garip bir şekilde şifreli bir şekle büründü ve Deoris onların anlamını çözemedi. Sonunda Elis’in her zamanki gibi tuhaf davrandığına karar verdi ve bunları aklından çıkarmaya çalıştı.

Bölüm 2

Meczup

-I-

Belirli bir derecenin üstündeki bekâr Rahipler iki yatakhane de otururlardı. Rajasta ve Micon kendi yüksek mertebelerinden birkaç kişiyle beraber, bunların daha küçük ve daha rahat olanında yaşıyorlardı. Riveda da orada yaşayabilirdi, ancak Üstat kendi özgür iradesiyle, alçakgönüllükten veya gururun zıttı olan bir duyguyla, daha düşük mertebeden olan Rahipler arasında kalmayı tercih etmişti.

Rajasta onu, küçük, kapalı bir avluya açılan, yatak odası ve çalışma odası diye ikiye ayrılmış bir odada yazarken buldu. Ana oda hiçbir lüks belirtisi taşımıyordu, az eşyayla döşenmişti; avlu ise havuzlar, çiçekler veya bir pınar yerine sadece tuğlayla kaplanmıştı. Yan taraftaki daha küçük bir çift odada Gri Cüppeli'nin yardımcıları otururdu.

Gün ılıktı; yatakhane boyunca kapıların çoğu sıcak ve insanı uyuşturan hava biraz cereyan yapsın diye ağzına kadar açılmıştı. Rajasta'nın önünde fark edilmeden durup, birkaç dakika bo-

yunca, zihni meşgul olan Riveda'yı seyrettiği kapı da öyle.

Işık Rahibi'nin Riveda'ya güvenmemek için asla bir sebebi olmamıştı ve *dorje* işaretinin görüntüsü Rajasta'yı hâlâ rahatsız ediyor olmasına rağmen, Zenith gecesinde Üstat'a yaptığı uyarıyı yinelemek güven eksikliğini gösteren bir hakaret olurdu.

Yine de Rajasta Işık Tapınağı'nın Muhafızı'ydı ve sorumluluğu hafif değildi. Riveda, Tarikatını doğru yola sokmakta başarısızlığa uğrasa, Rajasta da suçu tamamiyle paylaşıyor olacaktı, çünkü görevinin o katı yorumu dolayısıyla Muhafızın, Micon'u Kara Cüppeliler'in elinde gördüğü büyük işkence hakkında tanıklık etmeye ikna etmiş, hatta zorlamış olması gerekiyordu. Meselelerin Yüce Konsey'de tüm detaylarıyla ele alınması gerekirdi.

Bütün bunları tekrar düşünürken Rajasta derin bir iç çekti. *Öyle görünüyor ki, güdülerin en iyisi bile bizi karmik ağırlarda tuzağa düşürüyor*, diye düşündü bitkinlikle, *Micon'u koruyabilirim, ancak sadece kendim pahasına –üstelik onun yüklerine yük ekleyip ikimizi de bu adama daha sıkı bağlayarak...*

Yazı masasında dimdik oturan Riveda –çevresinde peşinden koşan aptal bir yazıcı veledin olmasından hiç hoşlanmadığını sık sık söylerdi– ağır, etkili darbelerle kendi hakkında çok şey an-

latan, birkaç karakter daha kazıdı, sonra birdenbire fırçasını yana attı.

“Vay vay, Rajasta?” Üstat, Işık Rahibi'nin anlık bozgunu üzerine kıkırdadı. “Bu dostça bir ziyaret mi, yoksa zorunluluklarından biri daha mı?”

“Diyelim ki, ikisi de,” diye cevapladı Rajasta bir müddet sonra.

Riveda'nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve adam ayağa kalktı. “Peki o halde konuya gel—sonra belki benim de söyleyeceklerim olacaktır. Tarikatımdakiler huzursuz. Muhafızların işlerine fazlasıyla karıştığını söylüyorlar. Tabii ki—” Rajasta'ya sertçe baktı, “işlere karışmak Muhafızların işi.”

Rajasta ellerini arkasında kavuşturdu. Riveda'nın onu oturmaya ve hatta aslına bakılırsa içeri girmeye bile davet etmemiş olduğunu fark etti. Bu canını sıktı, öyle ki daha önce niyetli olduğundan biraz daha sert konuştu; eğer Riveda sahte saygı tavırlarını bir kenara atmaya niyetliyse, Üstat'la yolun ortasında buluşabilirdi.

“Tapınak bölgesinde senin Tarikatında olduğundan daha çok huzursuzluk var,” diye uyardı onu Rajasta. “Rahipler her geçen gün daha da kızıyorlar. Alçaltıcı ve ahlaken çökmüş hallerin ayinlerine çarpıklaşmasına sebep olacak kadar sızmasına izin veren, kayıtsız bir lider olduğun söylentileri gün be gün büyüyor. Tarikatının kadınları...”

“O konuya ne zaman geleceğini merak etmiş-

tim,” diye kısık bir tonda söze karıştı Riveda.

Rajasta kaşlarını çatıp ona baktı ve devam etti. “Senin tarikatının yasalarına bile sıklıkla meydan okuyan şekillerde kullanılıyorlar. Kara Cüppeliler’i aranızda sakladığınız biliniyor.”

Riveda elini kaldırdı. “Büyücülük yaptığımdan mı şüpheleniliyor?”

Muhafız başını iki yana salladı. “Hiçbir suçlamada bulunmadım. Sadece halkın arasında konuşulanları tekrarlıyorum.”

“Muhafız Rajasta, kapı aralığı dedikoducularının gevezeliklerini mi dinliyor? Benim hoş bir sohbetten anladığım bu değil –ne de bir Rahibin görevlerinden!” Rajasta suskun kaldığından, Riveda, derin sesindeki yıldırım çatırtısını sürdürdü. “Devam et! Eminim ki, bundan daha fazlası da vardır! Gri Cüppeliler’den başka kim, doğanın büyüsiyle beraber çalışıyor? Hasatları yakmakla da suçlanmamış mıydık? Şehirler vebayla çürürken onların içine girmeye tek cesaret edebilenlere, benim Şifacılarıma ne demeli? Buna karşılık su kuyularını zehirlemekle suçlanmadılar mı?”

Rajasta yorgunca, “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz,” dedi.

Riveda kendi kendine güldü, “Peki, Efendi Muhafız, o zaman nerede bu ateşi yakan?”

Rajasta sertçe, “Bütün bunları umursamayan sen,” diye karşılık verdi, “bütün bu adamların sorumluluğu sende. Bunu kabul et –ya da Tarikatı-

nı daha yakından takip edecek birine bu yetkiyi devret! Ama göz yumma—” Rajasta’nın sesi etkili bir ihtarla derinleşti: “Yoksa onların suçları senin kaderini şekillendirebilir! Başkalarını yöneten bir kişinin sorumluluğu müthiştir. Bilgelikle yönettiğinden emin ol.”

Konuşmak üzere olan Riveda, bunun yerine bu azarı, kiremitten zemine bakarak suskunlukla yuttu; ancak çene çizgisi küstahlığını ortaya koyuyordu. Sonunda şöyle dedi; “Gereği düşünülecek, bundan endişen olmasın.”

Bunu izleyen sessizlikte, koridorun aşağısında bir yerlerden, belli belirsiz, akortsuz bir ısıklık duyuldu. Riveda açık olan kapısına kısaca göz attı, ama ifadesi sıkıntısının az bir kısmını açığa vuruyordu.

Rajasta başka bir izi zorlamayı denedi; “Ya Kara Cüppeliler hakkındaki araştırman?”

Riveda omuz silkti. “Şu anda tarikatımdan herkes kendi hesabını verebilir –bir tanesi dışında...”

Rajasta irkildi. “Gerçekten mi? Peki ya o bir tanesi?”

Riveda ellerini açtı. “Birçok yönderi bir bilmece. Bir mürit davranışı sergiliyor, ama hiç kimse ona kendi öğrencisi olarak sahip çıkmıyor; ne de kimseye ustasının ismini vermiş. Onu daha önce hiç görmemiştim, ancak orada, diğerlerinin arasındaydı ve zorlandığında doğru tepkileri verdi. Onun dışında akılsız görünüyor.”

"Micon'un kardeşidir belki," diye fikrini belirtti Rajasta.

Alay ederek, kahkahalarla güldü Riveda. "Yarım akıllı biri mi? Olanaksız! Daha çok kaçak bir köleye benziyor."

Rajasta, Tapınak'ın Muhafızı olarak ayrıcalığını kullanarak sordu; "Ona ne yaptınız?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey," diye ağır ağır cevap verdi Riveda. "Bizim kapılarımızdan geçebildiği ve ayinlerimizi bildiği için, hocası bilinmemesine rağmen, tarikatımız içinde bir yere sahip olmaya hak kazandı. Şimdilik onu kendi müridim olarak aldım. Geçmişi bomboş bir sayfa gibi ve kendi adını bile bilmez görünüyor. Buna rağmen, mantıklı düşündüğü zamanlar var. Sanırım onunla ve onun için, çok şey yapabilirim." Kısa bir sessizlik anı geçti, Rajasta hiçbir şey söylemedi, ama Riveda savunmacı bir şekilde patladı; "Başka ne yapabiliirdim ki? Tarikatımın İşaretlerini verebilen herkese yardım etmemi bana şart koşan yeminleri unutup, çocuğu taşlanıp eziyet edilmeye, yakalanıp, meczuplar için yapılmış bir kafes içinde bir deli olarak hayretle seyredilmeye mi terk etseydim –veya tekrar kötü amaçlara alet edilmek üzere ele geçirilmeye mi?"

Rajasta'nın sabit bakışları hiç oynamadı. "Seni suçlamadım," diye hatırlattı Riveda'ya. "Bu senin meselen. Ama eğer Kara Cüppleiler onun aklını zehirlemişlerse–"

Riveda vahşice, “O zaman onu kötü amaçlara alet etmediklerinden emin olacağım,” diye söz verdi ve yüzü birden gevşedi. “Onda kötü olacak kadar akıl yok.”

“Cehalet kötü niyetten daha beterdir,” diye uyardı Rajasta ve Riveda içini çekti.

“İstiyorsan kendi gözlerinle gör,” dedi ve açık kapıya doğru adımlayıp alçak bir sesle, avludaki biriyle konuştu. Bir dakika sonra genç bir adam gürültü çıkarmadan odaya girdi.

-II-

Sıska, kısa boyluydu ve çok genç görünüyordu, ama ikinci bir bakışta yüz hatlarının, bir oğlan çocuğununki kadar pürüzsüz olmakla birlikte, sakaldan ve kirpikten yoksun olduğu göze çarpıyordu. Yüzündeki yegâne çizgiler ince kaşlarıydı, ancak omuzları hizasında kesilip düzeltilmiş, düz tutamlar halinde dökülen saçları, gür ve siyahtı. Açık gri gözleri Rajasta'ya yönelmişti, körlerin gözleri gibi odaksızdılar; derisinin altındaki tuhaf bir solgunluğun ona hastalıklı bir görünüş vermesine karşın, teni koyu esmerdi. Rajasta dikkatle bu yabani görünümlü yüzü inceleyip, müridin kendini, kolları vücudundan uzak, zayıf elleri yeni doğmuş bir bebeğinki gibi kıvrılmış, yanlara sarkar halde, dimdik tuttuğunun farkına vardı. O kadar hafif, o kadar gürültüsüzce hareket etmişti ki, Rajasta yarı şaka yarı ciddi, yaratığın, kedi gibi patileri olup olmadığını merak etti.

Müride yaklaşmasını işaret etti ve kibarca sordu; "Adın ne, evladım?"

Sönük gözler sağlıksız bir parlaklıkla aniden uyandı. Dört bir yanına bakındı, geriye doğru bir adım attı, sonra ağzını bir iki defa açtı. Sonunda boğuk bir sesle –sanki konuşmaya alışkın değilmiş gibi– şöyle dedi; “Adım mı? Ben... yalnızca bir meczubum.”

“Kimsin sen?” diye üsteledi Rajasta. “Nerelisin?”

Mürit geriye bir adım daha attı ve hastalıklı gözlerinin gizli dönüşü şiddetini arttırdı. “Bir rahip olduğunuzu görebiliyorum,” dedi kurnazca. “Bunu bilebilecek kadar akıllı değil misiniz? Yüce tanrılar bunu bilirken ben neden aciz beynimi hatırlamaya zorlayayım ve bana susmamı emrederken, sessiz olmamı, yıldızlar ateşlenip, bir ışık dalgası içinde dalgın dalgın gezinirken sessizce şarkılar söylememi...” Sözler uğultulu bir mırılda-nışın içine kaydı.

Rajasta yıldırım çarpmış gibi bakakaldı.

Riveda müride gidebileceğini işaret etti. “Bu kadarı yeter,” dedi ve çocuk odadan mırıldanan bir sis tayfı gibi kayıp giderken Üstat, Rajasta’ya açıklayıcı bir biçimde ekledi; “Sorular onu her zaman tedirgin ediyor –sanki belli bir zamanda, içine kapanana kadar sorgulanmış gibi.”

Konuşmaya yeniden başlayabilen Rajasta atıldı; “Bir martı kadar deli o!”

Riveda alaycı bir şekilde kıkırdadı, “Üzgünüm, oldukça akli başında olduğu zamanları da var ve hayli mantıklı konuştuğu da oluyor. Ama ona so-

rı sorarsan tekrar deliliğe kayıyor. Soru gibi şeylerden kaçınabilirsen...”

“Keşke beni bu konuda uyarsaydın,” dedi Rajasta gerçek bir ızdırap içinde. “Bana doğru tepkiler verdiğini söylemiştin.”

Riveda buna omuz silkti. “Bizim İşaretlerimiz ve karşı-İşaretlerimiz soru biçiminde değildir,” dedi. “En azından hiçbir sırrımı ele veremez! Işık Tapınağı'nda sizin hiçbir sırrınız yok mudur, Rajasta?”

“Bizim sırlarımız onları içtenlikle arayan herkese açıktır.”

Riveda'nın buz gibi gözleri öfkeyle parıldadı. “Bizim sırlarımız daha tehlikeli olduğu için biz onları saklamaya daha çok dikkat ederiz. Işık Tapınağı'nın zararsız sırları, şirin törenleriniz ve ayinleriniz –layık olmadan burnunu başkasının işine sokanlar hiç kimseye zarar veremez. Ama biz tehlikeli güçlerle çalışıyoruz– ve eğer birisi onları biliyorsa ve böyle sırlar verilecek ehliyete sahip değilse, işte o zaman Ahtarrathlı genç Micon'un başına gelenler gibi şeyler gelir başına!” Vahşice Rajasta'ya döndü. “Bizim, sırlarımızı sadece ehil olanlara saklamamız için sebeplerimiz olduğunu, senin herkesten iyi bilmen gerekir!”

Rajasta'nın dudakları büzüldü. “Deli müridin gibi mi?”

“O, onları zaten biliyor; biz yalnızca onun bunları deli oluşu yüzünden yanlış kullanmayacağından emin olabiliriz.” Riveda'nın sesi donuk ve

kesindi. "Micon'a bak... onu onurlandıryorsun, ben ona büyük bir saygı duyuyorum, küçük Ralip yardımcın –adı neydi? Domaris– ona tapıyor. Yine de kırık bir sazdan başka nedir o?"

"Başarı da öyledir," dedi Rajasta, çok alçak bir sesle.

"Peki bedeli ne? Sanırım benim deli oğlan daha mutludur. Micon –ne yazık ki..." Riveda gülmüseddi, "hâlâ düşünüp hatırlayabiliyor."

Rajasta'nın içinde ani bir öfke esti. "Yeter! O adam benim konuğum; alaycı ağzını ondan uzak tut! Tarikatına bak ve senden daha iyilerle dalga geçmekten sakın!" Üstada arkasını dönüp, uzun adımlarla odadan çıktı; düzenli adımlarının sesi taş zeminde yankılanıp kayboluyordu ve Riveda'nın onu bütün yol boyunca takip eden, ağır ağır alevlenen kahkahasını hiç duymadı.

Bölüm 3

Birleşme

Kutsal odanın etrafı, girintili çıkıntılı taş işlemlerle kaplı, kanatlı uzun pencerelerle çevrilmişti. Loş ay ışığı ve gölge şekilleri, sade, süssüz sandalyelerin ve sade mobilyalara anlaşılmaması zor, gerçekdışı bir özellik katıyordu. Yüksekteki oval bir pencere, gümüş renkli ışınların, içinde nabız gibi atan bir alevin tutuştuğu sunağı doldurmasına imkân veriyordu.

Domaris bir yanında Micon, ötekinde Rajasta olduğu halde loş kemeraltıdan geçti; iki adam sessizlik içinde kadının birer elini tuttular ve onu oturtular, üçünden birinin yüzü sunağa dönüktü.

“Diz çok,” dedi Rajasta şefkatli bir tonda ve Domaris cüppesi hafifçe hışırdayarak diz çöktü. Micon ellerini onunkilerden çekti ve kızın başının üstüne koydu.

“Bu kadına bilgelik ve cesaret bahşet, Ulu Bilinmeyen!” diye dua etti Atlantisli; sesi düşük perdedendi, buna rağmen kontrollü tınısıyla odayı dolduruyordu.

“Ona huzur ve anlayış ihсан eyle, ey Bilinme-

yen!” Micon bir adım gerileyerek, Rajasta'nın kendi yerini almasına izin verdi.

“Bu kadına amaçta iffet ve gerçek bilgi bahşet!” dedi Işığın Rahibi. “Ona ihtiyaçlarına göre büyümeyi ve görevini en yüksek derecede yerine getirebilmesi için sabır ihsan eyle! Ey Rabbimiz, onun Sen'in içinde ve Sen'den olmasına izin ver.” Rajasta elini kızın başından çekti ve geri çekildi.

Tam bir sessizlik vardı. Micon ve Rajasta'nın odadan çıkışına eşlik edecek, cüppe hışırtılarını ve sandaletlerin sesini duymamış olmakla birlikte Domaris, sunağın önünde yükselmiş platformun üstünde, kendini çok tuhaf bir şekilde yalnız hissetti. Kalp atışları zayıf bir şekilde kulaklarında uğulduyordu, ritmini sunağın titreşen alevinden alıyormuş gibi görünen derin bir nabız atışı, uzatılmış bir ritme uyup yavaşlayan boğulmuş bir çarpıntı gibiydi. Sonra iki adam onu hiç uyarmadan, kaldırıp aralarına oturtular.

Elleri onunkilerinin içinde, yüzü dünyevi olmayan bir güzellikle dinginleşmiş bir halde olan Domaris, kendini yükseliyor ve uzaktaki yıldızlara dokunmak için büyüyormuş gibi hissediyordu. Orada bile, hem ses hem de ışık olan düzenli bir âhenk, değişmez bir nabız atışı, onu eritti, doldurdu ve yuttu. Domaris'in duyuları yer değiştirip, hızla tersine döndü; acısız bir şekilde bükülüp, bütün geçmiş deneyimlerinin birden artık işe yaramaz olduğu, tanımlanamaz bir karışımın iç-

ine buruldu. Çevresinde ve içindeydi ve onundu, her nasılsa kendinin beslediği bir dirimdi, yavaşça, çok yavaşça, sanki yıldızların nabız gibi atan parlak dengesi, yüzyıllardan sonra yeryüzünün atan kalbinin sıcak karanlığına teslim oluyordu. Bunun da, bir parçasıydı o; oydu; o *vardı*.

Domaris, bu uyanışla, yaşam sularının ılık akıntılarından yukarı doğru taşınmış gibi, var oluşunun yüzeyine geri döndü. Çevresinde, kutsal oda sessizdi; her iki yanında, Domaris ile aynı düzeye yükselmiş bir adamın yüzünü görebiliyordu. Tekmişçesine, üçü derin nefesler aldılar, ayağa kalktılar ve az çok anlayabildikleri bir amaca yoğunlaşmış bir şekilde, sessizce orayı terk ettiler.

.

Bölüm 4

Fırtına Habercileri

-I-

Serin bir esinti yaprakları kımıldatıyordu ve dalların içine işleyen ışık, altın renginin ve yeşilin donuk donuk titreyen, hareketli bir dansıydı. Çalılıkların dizildiği bir patikadan yaklaşan Rajasta, büyük ağacın ve onun altındaki üçlünün sevimli bir tablo oluşturduğunu düşündü: Yumuşakça kıvrılan saçlarıyla Deoris, yazıcı iskemlesinde oturup bir parşömeden yüksek sesle okurken, gölgeli ve koyu renkli görünüyordu, onun önündeki Micon ise tam aksine aydınlık ve neredeyse şeffaftı. Atlantislinin hemen yanında, ancak kardeşinden de fazla uzak olmayan Domaris, yatışmış bir alev gibiydi, yüzünün kontrollü dinginliği bir sükut havuzuydu sanki.

Rajasta'nın sandaletleri çimlerin üstünde hiç ses çıkarmadığı için, bir süre onların yanında fark edilmeden durabildi; yarım kulakla Deoris'i dinliyordu, ne var ki, düşüncelerinin odağı Domaris ve Micon'du.

Deoris okumasına ara verdiğinde, Micon bir-

denbire kafasını kaldırdı ve Rajasta'ya doğru döndü; buruk gülümsemesi sıcak bir merhabaydı.

Rajasta güldü. "Kardeşim, burada Muhafız sen olmalıydın, ben değil! Senden başka kimse fark edemedi beni." Işık rahibi yaklaşırken, büyük ağacın altında bir kahkaha dalgası yayıldı. İki kıza ayağa kalkmamalarını işaret ederek, bir an durup, Deoris'in kıvrılan buklelerine şefkatle dokundu. "Bu, ferahlatıcı bir meltem."

"Evet, ama gelecek fırtınanın ilk habercisi," dedi Micon.

Kısa bir sessizlik oldu sonra ve Rajasta düşünceli bir şekilde Micon'un yukarıya dönük yüzüne baktı. *Ne tür bir fırtınayı kastediyor acaba? Önümüzde kötü havadan daha büyük belalar var.*

Domaris'in de canı sıkılmıştı. Her zaman duyarlıydı, Micon'la yeni ilişkisi, ona tuhaf mükemmellikte bir farkındalık vermişti. Kaçınılmaz bir içgüdüyle, adamın duygularının içine sızabiliyordu; sonuç, diğer bütün ilişkilerin, yanında küçük kaldığı bir kendini adamaydı. Deoris'i her zamanki kadar çok seviyordu ve Rajasta'ya olan saygısı da yoğunluğunda ve derecesinde hiçbir değişiklik göstermemişti; ne var ki, Micon'un çaresizlik dolu ihtiyacı ilk önce geliyor ve içindeki bütün korumacı içgüdüleri kendisine çekiyordu. Onu yitmekle tehdit eden buydu işte; çünkü neredeyse felaket yaratan bir kendini inkâr yeteneğine Domaris, hepsinden çok, sahipti.

Rajasta, yardımcısının bu özelliğini tabii ki çok uzun zamandır biliyordu. Onun inisiye edeni olarak, onu, kişiliğindeki bu çatlağa karşı uyarmanın kendi görevi olduğu düşüncesi yenilenen bir güçle içini doldurdu o anda. Yine de, Rajasta buna neden olan aşkı çok iyi anlıyordu.

Yine de, diye düşündü, Domaris için, ihtiyaç ne kadar büyük olursa olsun, bütün güçlerini tek bir kişi üzerine yoğunlaştırmak sağlıklı değil! Ancak daha düşüncesini bile tamamlayamadan, esefle gülümsedi Işığın Rahibi. Bu dersi almak benim için de iyi olabilir.

Rajasta çimin üstüne Micon'un yanına oturup, elini şefkatli, rahatlatıcı bir dokunuşla Atlantislinin zayıf ve bükük elinin üzerine koydu. Hünerli dokunuşu, sırlar anlatan hafif titremeyi bulmadan önce bir an geçti ve Rajasta hüzünle başını salladı. Atlantislinin sağlığı bir hayli düzelmiş görünüyordu, ne var ki gerçek, bunun tam tersiydi.

Ancak titreme o an için azaldı, sonra bir kapının suskun bir öfkenin üzerine çarparak kapanması gibi, duruldu. Micon, Muhafız'ın gücünün kendi işkence görmüş sinirlerine akıp onu rahatlatmasına ve desteklemesine izin verdi. Şükran dolu gülümsemesinin ardından yüzü ciddileşti.

"Rajasta –rica etmeliyim– benim adıma ceza vermek için daha fazla çaba harcama. Hiç sonuç vermeyecek veya acı sonuçlar doğuracak bir çaba bu."

Rajasta içini çekti. "Bunu sık sık konuştuk," dedi, ancak hoşgörüsüzce değil. "Şimdiye kadar anlamış olman gerekir ki, işleri oluruna bırakamam; mesele cezasız kalamayacak kadar ciddi."

"Ve kalmayacak, rahat ol," dedi Micon; kör gözleri parlaktı ve dirimin içine akışından sonra adeta alevlenmişti. "Ancak cezayı başka cezaların izlememesine dikkat et!"

"Riveda'nın Tarikatını temizlemesi gerek!" diyen Domaris'in sesi buz kadar kırıllandı. "Rajasta haklı—"

"Zarif Hanımım," diye onu kibarca payladı Micon, "adalet bir intikam aracı haline geldiği zaman, kılıcın hükmü kalmaz. Doğru, Rajasta gelecek olanları korumalı —ancak her kim intikam alırsa acı çekecektir! Kader'in Yasaları ilk önce eyleme dikkat eder, *sonra* —eğer fırsatı olursanıyetel!" Duraksadı, sonra vurgulayarak ekledi, "Hem Riveda'ya da bu kadar yüklenmemeliyiz. O zaten tehlikenin kavşağında durmakta!"

Konuşmaya hazırlanmış olan Rajasta'nın nefesi kesildi. Zenithl Gecesi'nde Rajasta'nın karşılaştığı hayaller veya vahiy, yoksa Micon'a da mı ilhan edilmişti?

Deoris, aniden kendini Riveda'yı savunmak zorunda hissedip başını kaldırıncı, Işık Rahibi'nin tepkisi fark edilmedi. Hiç kimsenin Riveda'yı hiçbir şey için suçlamamamış olduğunu anladığında daha ağzından tek kelime çıkmamıştı. Sonra tek-

rar sessizliğe gömüldü.

Domaris'in yüzü değişti; ifadesi yumuşadı. "Ben katıyım," diye itiraf etti. "Beni konuşturanın intikam değil, adalet aşkı olduğunu bilene dek susacağım."

"Alevle taçlanmış olan," dedi Micon usulca tınlayan tonlarda, "başka türlü olsaydı, bir kadın olmazdın sen."

Deoris'in gözleri yıldırım bulutlarıydı: Kendisinin çok nadiren cüret ettiği, samimi 'sen' sözcüğünü kullanıyordu; üstelik Domaris kızmış görünmüyordu, tersine, memnun olmuştu! Deoris, küskünlük içinde boğulduğunu hissetti.

Rajasta, şüpheleri hemen hemen unutulmuş, gözlerinde engin bir onamayla, Domaris ve Micon'a gülümsüyordu. O ikisini ne kadar da çok seviyordu! Deoris'e de sevgi dolu bakışlar yöneltti, çünkü onu da pek seviyor ve Rajasta'nın Rahip yardımcısı olarak ablasının adımlarını izlemesini istemek için sadece doğasının olgunlaşmasını bekliyordu. Rajasta bu acemi kadında bilinmeyen gizli güçler seziyor ve mümkün olsa, ona da rehberlik etmeyi çok arzuluyordu, ama Deoris, daha çok gençti.

Onun düşüncelerine karşı duyarlı olan Deoris kalktı ve kardeşine gidip, ince bir zarafetle yanına çöktü. "İşine ara ver, küçük kız kardeşim de dinle," diye fısıldadı Domaris, "ve öğren. Ben öğrendim ve seni seviyorum, kedicik –hem de çok."

Deoris rahatlayıp ablasının kollarına sokuldu. Domaris duygularını nadiren bu kadar serbestçe açığa vururdu ve beklenmedik okşayışı küçük kızın içini neşeye boğdu. Domaris kendine kızarak, *Zavallı bebek, kendini yalnız hissediyor. Onu o kadar ihmal ediyorum ki! Ama şimdi bana Micon'un ibiyacı var. Daha sonra Deoris için de zaman olacaktır, buna eminim,* diye düşündü.

“–ve üvey kardeşim hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyor musun?” diye soruyordu Micon, mutsuzca. “Üstümde onun kaderinin ağırlığı var, Rajasta; onun hâlâ yaşadığını hissediyorum, ama *biliyorum* ki, nerede olursa olsun durumu pek iyi değil.”

“Araştırmalarım devam edeceğim,” diye söz verdi Rajasta ve sonunda Micon'un sakın ellerini serbest bıraktı ki, Atlantisli sözcüklerdeki aldatmacayı sezmesin. Rajasta sorular sorabilirdi –ne var ki Reio-ta'nın kayboluşu hakkında birşeyler öğrenmek için pek ümidi yoktu.

“Senin üvey kardeşin ise, Micon,” dedi Domaris, tatlı, sevgi dolu sesi her zamankinden şefkatliydi, “o zaman Sevginin Yolu'nu bulabilecektir.”

“Bu yolu kolay bulmuyorum,” itiraz etti Micon nazikçe. “Sürekli düşünmek ve bunu yalnızca merhamet ve anlayışla yapmak –bu zor bir disiplindir.”

Rajasta mırıldandı, “Sen Işığın bir oğlusun ve başarıların...”

“Çok az!” Atlantislinin tınılı sesinin içinde gizli bir isyan açıkça duyulabiliyordu. “Ben... Şifacı olacak ve yoldaşlanma hizmet edecektim. Ama artık bir hiçim, üstelik de hizmet görülmeyi bekliyor.”

Uzun bir an boyunca hepsi sustular ve Micon’un dramı her aklın önüne kaskatı dikildi. Domaris aklın ve bedeninin o her tesellisinin, verebileceği hizmet ve aşkın her zerresinin, bedeli ne olursa olsun verilmesi gerektiğine karar verdi.

Deoris en sonunda konuştu sakın ama saldırganca. “Efendi Micon,” dedi, “siz hepimize bir erkeğin felaketlere nasıl dayanabileceğini gösteriyorsunuz ve bir erkekten daha öte olabilmeyi. O zaman bütün bunlar boşa mı gidiyor?”

Kızın cüretkârlığı Rajasta’nın kaşlarının çatılmasına neden oldu; aynı zamanda duyarlılığını içten alkışladı, çünkü kendisinininkine benziyordu.

Micon onun küçük parmaklarını kendininkilerinin içinde hafifçe bastırdı. “Benim küçük Deoris’im,” dedi ciddi bir tavırla. “Talih ve talihsizlik, kıymet ve israf, bu değerleri insanlar yargılayamazlar. Birçok amacı harekete geçirdim ve bütün insanlar ettiklerini biçerler. Bir adamın iyilikle mi yoksa kötülükle mi karşılaşacağı onun kadelerini belirleyen Tanrılarda yatar –ama her erkek...” yüzü bir gülümsemeyle kısa bir an buruldu. “Ve de her kadın kendisine verilenlerden talih veya talihsizlik çıkarmakta özgürdür.” Atlantislinin dolu dolu, muhteşem gülümsemesi geri döndü ve

görüymüş etkisi veren o tuhaf hareketle başını Rajasta'dan Domaris'e doğru çevirdi. "Bütün bunlardan çıkan iyi bir şeyin olup olmadığını söyleyebilirsiniz!"

Rajasta başını eğdi, "Benim muazzam iyiliğimi, Işığın Oğlu."

Micon usulca, "Ve de benimki," dedi

Deoris gözleri şaşkınlıkla gölgelenmiş, muğlak bir hoşnutsuzlukla ondan daha muğlak bir kıskançlıkla seyrediyordu.

Elini Micon'un hafif kavrayışından kurtarıp, "Bugün bana daha fazla gereksiniminiz yok, değil mi, Efendi Micon?" dedi.

Domaris aniden, "Sen git, Deoris. Micon isterse ben okuyabilirim," dedi. Kıskançlık beynine asla girmezdi, ama Micon'u ondan alan her şeye içerliyordu.

Rajasta kararlı bir şekilde araya girdi; "Ama sana bir çift sözüm var, Domaris," dedi. "Micon'la küçük yazıcıyı işleriyle başbaşa bırak ve sen, Domaris, benimle gel."

-II-

Kadın Rajasta'nın ses tonundaki ima yollu azarlama ile ciddileşmiş bir halde ayağa kalktı ve patikada sessizce onun yanında yürümeye başladı. Gözleri hiç kımıldamamış olan sevgilisini aramak üzere bir an arkaya döndü; adamın eğik kafası ve gülümsemesi şimdi ayağının ucuna kıvrılan Deoris içindi, Domaris kız kardeşinden gelen berrak kahkaha dalgacığını duydu.

Rajasta Domaris'in başının ışıldayan tepesine baktı ve içini çekti. Daha nasıl konuşacağına karar veremedi, Domaris, Rahibin vakur ve nazik ama her zamankinden daha ciddi olan gözlerinin kendi üzerine dikildiğini hissedip kafasını kaldırdı.

"Rajasta, onu seviyorum," dedi basitçe.

Bu sözcükler ve arkalarındaki duygunun zaptedilmesi Rahibin adeta cesaretini, etmeye niyet ettiği sitemi yatıştırdı. Elini kızın omuzlarına koydu ve yüzüne tasarlamış olduğu sertlikle değil, aksine babacan bir sevecenlikle baktı. "Biliyorum, kızım," dedi yumuşak bir sesle. "Buna sevi-

niyorum. Ancak görevini unutmak tehlikesiyle karşı karşıyasın.”

“Görevim mi?” diye tekrarladı, kafası karışmış bir halde. Rahipler Kastı içinde çalışmaları dışında hiçbir görevi olmamıştı o ana kadar.

Rajasta onun kafasının karışıklığını anlıyor, ama kendini tanımaktan kaçındığını da biliyordu. “Deoris in de göz önüne alınması gerek,” diye belirtti. “Onun da sana ihtiyacı var.”

“Ama... Deoris onu sevdiğimi biliyor,” diye itiraz etti Domaris.

“Biliyor mu, Rahip yardımcım?” Bu terimi kıza konumunu hatırlatmak amacıyla kasten zikretmişti. “Yoksa Micon’un bütün ilgini almasına izin vermek için onu dışladığını mı sanıyor?”

“Böyle hissedemez –hissetmez– asla öyle bir niyetim yok!” Domaris geçen birkaç haftanın olaylarını, bir daha gözden geçirirken, bu serzenişi adil buldu. Tipik olarak, eğitimine cevap verdi ve akıl hocasının sözlerine titiz bir dikkat gösterip, onları aklına ve kalbine kazıdı.

Bir süre sonra gözlerini tekrar kaldırdı, ama bu kez derin vicdan azabı ile gölgelenmişlerdi. “En azından kasıtlı bencillikten akla beni,” diye yalvardı. “O kadar samimi ve yakın ki, sanki benim bir parçam gibi ve onu ilgilendiren şeylerin her zaman benimkilerle aynı olmadığını unuttuyorum... İhmalkârlık ettim, bunu telafi etmeye çalışacağım–”

“Eğer artık çok geç olmadıysa.” Derin bir sıkıntının gölgesi Rahibin gözlerini kararttı. “Deoris seni asla daha az sevmeyecektir, ama sana yine eskisi kadar güvenebilecek mi?”

Domaris'in güzel gözleri bulutlandı. “Eğer Deoris bana bir daha güvenmezse hatayı kendimde aramalıyım,” dedi. “Tanrılar çok geç olmamasını ihsan etsin. Öncelikli sorumluluğumu ihmal ettim.”

Ancak, biliyordu ki, aksini yapmaya gücü olmamıştı, ne de Micon'a olan özel ilgisinden gerçek anlamda pişmanlık duyabiliyordu. Onun düşüncelerini takip ederken, Rajasta yine içini çekti. Bir o kadar da kendisine ait olan bir hata için kızı ayıplamak zordu.

Bölüm 5

Gizli Taç

-I-

Yağmurlar artık neredeyse tepelerindeydi. Akla uygun olarak bekleyebilecekleri en son güneşli günlerden birinde Domaris ve Elis, Deoris ve onun gibi bir yazıcı olan arkadaşı Ista'yla beraber çiçek toplamaya gittiler; Onikler Evi o gece küçük bir şölen için Rahip yardımcılarını tarafından süslenecekti.

Deniz kıyısını yukarıdan gören bir tepenin üstünde bir çiçek tarlası buldular. Uzaktan belli belirsiz, sazlıkların ve çekilen gelgit -dalgalarınca bırakılan yosunun keskin kokusu geliyordu; güneşin kavurdu tatlı çimlerin kokusu, çiçeklerin ağır, sarhoş edici, bal tatlılığıyla birbirine karışarak çevrelerinde asılı kalıyordu.

Elis'in yanında Lissa da vardı. Bebek artık bir yaşının üzerindeydi ve her yerde seğirterek çiçekleri kökünden söküyor, ayaklarıyla çiğniyor, sepetleri yuvarlayıp, etekleri çekiştiriyordu, ta ki Elis deliye dönene dek.

Bebeğe tapan Deoris, onu kaptı. "Ben onu tu-

tarım, Elis, yeterince çiçeğim oldu.”

“Benim de,” dedi Domaris ve güzel kokulu yükünü yere bıraktı. Bir eliyle nemli alnını sildi. Güneş, ona doğru bakılmadığı zaman bile neredeyse kör ediciydi ve birbirine karışmış keskin ve tatlı kokuları solumanın getirdiği ağır bir bulantıyla başı döndü Domaris’in. Çiçek sepetlerini bir araya toplayarak, çimlere, kucağındaki Lissa’yı gıdıklayıp bazı anlamsız sözler mırıldanan Deoris’in yanına oturdu.

“Oyuncak bebeklerle oynayan küçük bir kız gibisin, Deoris.”

Deoris’in gerilen küçük yüzünde bir gülümseme belirdi, ancak tam da bir gülümseme değildi bu. “Ama ben oyuncak bebeklerden hiç hoşlanmadım,” dedi.

“Hayır.” Kız kardeşinin gülümsemesi geçmişe özlemle doluydu, gözleri Deoris’ten çok şefkatle, Lissa’ya dönüyordu. “Sen bebeklerin hep canlı olsun istedin, aynı bunun gibi.”

Simsiyah saçlı, sıska İsta çimin üstüne bağdaş kurdu, kısa eteğini çekiştirdi ve zarif bir şekilde, sepetinden çiçekleri alıp örmeye başladı. Elis bir dakika onu seyretti, sonra bir kucak dolusu beyaz ve kırmızı çiçeği İsta’nın sepetinin içine attı.

“Benim çelenklerim çözülüp duruyor,” diye açıkladı Elis. “Benimkileri de ör ve dile benden ne dilersen.”

İsta’nın hünerli parmakları dalları, duraksama-

dan bağlamayı sürdürüyordu. “Bunu memnuniyetle yaparım, Deoris de bana yardım eder, öyle değil mi, Deoris? Ama yazıcılar sadece sevgi için çalışırlar, iyilik görmek için değil.”

Deoris Lissa'yı son bir kez kucakladı ve onu Domaris'in kucağına koydu; sonra kendine doğru bir sepet çekip çiçekleri, zarif kabartma süsler şeklinde örmeye başladı. Elis eğildi ve onları izledi. “Utanç verici,” diye mırıldandı, gülerek, “Tatınak kurallarını iki yazıcıdan öğrenmek zorunda kalışım!”

Kendini çimin üstüne Domaris'in yanına attı. Yakındaki bir çalılıktan bir avuç dolusu olgunlaşmış böğürtlen kopardı ve bir tanesini ağzına attı, sonra diğerlerini tek tek besledi; Domaris'in dizlerine oturup her iki dize de sulu öpücükler yapıştırıp, kızın açık renk cüppesini böğürtlen suyuyla leke yapan, zıplayan, sevinçle haykıran Lissa'ya gelene kadar. Domaris tuhaf bir açlıkla Lissa'ya sarıldı. *Ancak benim bebeğim erkek olacak,* diye düşündü gururla, *koyu mavi gözlü, küçük bir oğul...* Elis, keskin bir şekilde kuzenine baktı. “Domaris hasta mısın –yoksa sadece hayal mi kuruyorsun?”

Yaşça daha büyük olan kadın, bakır rengi saçlarının örgüsünü Lissa'nın ısrarcı, tombul parmaklarından kurtardı. “Güneş başımı döndürdü biraz,” dedi ve Lissa'yı annesine verdi. Bir kez daha, düşünmeyi durdurabilmek, kendi zihninde

bile olsa sözcüklere dökmenin gerçekleşmesine engel olabileceği o ısrarcı düşünceden vazgeçebilmek için özel bir çaba harcadı. *Ama belki bu kez, doğrudur...* Haftalar boyunca, gizlice artık Micon'un çocuğunu taşıdığından şüphelenmişti. Ancak, kendi dileği ve kendi ümidi onu, daha önce bir kez aldatmış, hayal kırıklığıyla sonuçlanan yanlış bir şüpheyi dile getirmesine yol açmıştı. Bu kez, bütün olası şüphelerin ötesinde emin oluncaya dek sessiz kalmayı aklına koymuştu, Micon'a karşı bile..

Çiçeklerinden başını kaldıran Deoris, çelengini bıraktı ve Domaris'e doğru eğildi, gözleri büyümüş ve endişeliydi. Domaris'teki değişiklik, Deoris'in dünyasını temelinden sarsmıştı. Ablasını kaybettiğini biliyordu ve herkesi suçlamaya hazırdı; Arvath'ı, Elis'i, Micon'u kıskanıyordu ve zaman zaman hepsinden çok Rajasta'yı. Aşkının yol açtığı derin duyum yitimine bürünmüş olan Domaris, kızın perişanlığına dair, gerçekten hiçbir şey görmüyordu; sadece Deoris'in bugünlerde sinir bozucu bir şekilde kendisine bağımlı olduğunu biliyordu. Onun nedensiz, çocukça yapışkanlığı Domaris'i adeta çileden çıkarıyordu... Deoris neden duyarlı davranıp onu rahat bırakmıyordu? Bazen bunu gerçekten istemeden –çünkü çabuk sinirlenmesine ve artık gergin olmasına karşın, Domaris asla kasıtlı olarak kaba davranmazdı– tek bir dikkatsiz sözcükle Deoris'i hemencecik

yaralıyor ve ne yapmış olduğunu, eğer görürse, her şey çok geç olduğunda fark ediyordu.

Bu kez gerginlik şiddetini kaybetti; Elis Lissa'yı almıştı ve bebek ısrarla annesinin elbisesini çekiştiriyordu. Elis gülüp, rahatsız oluyormuş gibi burnunu kırıstırdı. "Açgözlü küçük domuzcuk, ne istediğini biliyorum. Bu saçmalığın bitmesine sadece birkaç ay kaldığı için mutluyum!" Konuşurken cüppesini çözdü, bebek göğsüne yapıştığında Lissa'ya şakacıktan bir şaplak attı. "O zaman, küçük hanımım, bir hanımefendi gibi yemek yemeyi öğrenmen gerekecek."

Deoris tiksintiye benzer bir ifadeyle gözlerini başka yöne çevirdi. "Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sordu.

Elis cevap verme zahmetine hiç katlanmadan, neşe içinde güldü; onun şikayetleri sadece göstermelikti ve Deoris'in sorusunu da bir o kadar saçma bulmuştu. Bebekler her zaman, tam iki yıl boyunca emzirilirdi ve sadece, fazla çalışmış köle bir kadın veya bir fahişe emzirme görevinden kaçmayı hayal edebilirdi.

Elis arkaya yaslanıp Lissa'yı kolunun üstünde salladı ve bir avuç dolusu böğürtlen daha kopardı. "Chedan gibi konuşuyosun, Deoris! Bazen onun zavallı bebeğimden nefret ettiğini düşünüyorum! Yine de—" Komik bir yüze büründü ve bir böğürtleni dudaklarının arasına itti. "Bazen merak ediyorum, kızım ısırıldığı zaman—"

“Yine de bu,” diye neşeli bir ciddiyetle belirtti İsta, “onu süt dişleri dökülene kadar emzirmene engel olmuyor.”

Domaris kaşlarını çattı; Deoris’in şaka yapmamış olduğunu yalnızca o biliyordu. Lissa’nın gözleri şimdi, uykulu bir hoşnutlukla kapanmıştı ve güneş rengi lülelerinin çevrelediği pembe, gül yaprağı yüzü annesinin göğsünde kıvrılmış bir tomurcuk gibi yatıyordu. Domaris içine bir hançer gibi saplanan öyle bir özlem hissetti ki, bu ona adeta acı verdi. Elis gözlerini kaldırıncı Domaris’in bakışıyla karşılaştı; Kastlarının önsezgisel bilgeliği özellikle Elis’te güçlü bir biçimde vardı ve kız onun hikâyesinin de kendisinininkine çok benzediğini tahmin etti. Boştaki elini kuzeni-ne uzatarak ince parmaklarını hafifçe sıktı Elis; Domaris aynı baskıyla karşılık verdi ona, gizlice ifade edilen anlayış için şükran dolarak.

Uykucu bebeği sallarken, “Küçük baş belası,” diye mırıldandı Elis, “şişman, küçük pericik...”

Güneş silinerek kendini bir bulut kümesinin ardına sakladı. Deoris ve İsta, çiçek işlerinin üzerinden başlarını sallayarak, uyur gezer bir halde, dalları bağlamayı sürdürüyorlardı. Domaris birden titredi; sonra tüm vücudu dondu, duruldu, inanmaz bir dinleyiş içinde gerginleşti. Sonra o bir kez daha geldi, vücudunun derinliklerinde bir yerlerden, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen, belli belirsiz ve tarifi mümkün olmayan

bir kanat çırpma, ancak hapsedilmiş kanatların atışı gibi açık. Ve o kadar hızla gelip gitti ki, Domaris ne hissettiğinden emin olamadı. Ama yine de *biliyordu*.

“Neyin var?” diye alçak bir sesle sordu Elis ve Domaris, Elis'in elini hâlâ tutmakta olduğunu, ancak parmaklarının gerilip kuzenin parmaklarını acı verecek şekilde ezdiğini fark etti. Elini çabucak ve bir özürle geri çekerek Elis'i bıraktı, ama konuşmadı ve diğer eli vücudundaki o küçük anlık kanat çırpmanın gelip gittiği ve sonra durulduğu yerde hafifçe ve gizlice durdu. Domaris soluk almayı hatırladı; ancak gizli sırrın artık doğrulanabilir bir gerçek olduğuna, rahminin içinde Micon'un oğlunun –bunun bir oğuldan başka bir şey olduğunu düşünmeye cesaret edemedi– hayata kıpırdadığına dair o kesin bilincin ötesinde, düşünmekten aciz, kımıldamadan durdu.

Deoris'in büyümüş ve biraz korku dolu gözleri, ablasının kilerle karşılaştı; onların içindeki ifade gergin Domaris için çok fazlaydı. Gülmeye başladı, önce usulca sonra kontrolsüzce –çünkü ağlamaya cesaret edemezdi, *ağlamayacaktı*... Kahkaha isterik bir hale dönüştü ve Domaris ayağa fırladı ve üç kızı birbirlerine bakar halde bırakarak tepeden aşağı, deniz kıyısına doğru koştu.

Deoris ayağa kalkar gibi oldu, fakat Elis sezgisel bir içtepiyle onu geri çekti. “Bir süre yalnız kalmayı tercih edecektir, sanırım. Bak, ben elbi-

semi iliklerken Lissa'yı benim için tutar mısınız!" Bebeği birden Deoris'in kucağına bıraktı, ufak bir krizi önlemek için kızı oyalayarak elbisesinin düğmelerini dikkatle ilikledi.

-II-

Tuzlu toprakların kenarında, Domaris kendini uzun otların içine boylu boyunca atmış, yüzü keskin kokulu toprağa dönük, elleri korkuyla karışık bir merakla vücudunun etrafına dolanmış, orada saklanmış yatıyordu. Uzun çimlerin rüzgârla sallandığını hissederek, düşünceleri aklının yüzeyini canlandırmadan titremesine rağmen hareketsiz yatıyordu. Açıkça düşünmekten korkuyordu.

Öğle vakti kaybolu ve geri çekildi ve sanki bir içgüdüyle doğrulan Domaris, Micon'un kıyı boyunca ağır ağır yürümekte olduğunu gördü. Ayağa kalktı, salınmış saçları beline kadar sarkıyor, elbisesi rüzgârda kabarıyordu ve adama doğru sabırsız adımlarla koşmaya başladı. Micon bu hızlı, düzensiz adımları duyarak durdu.

"Micon!"

"Domaris –neredesin?" Kör yüzü sesinin geldiği yere döndü ve kız ona doğru ok gibi fırlayıp dikkatle bir adım ötesinde durdu –artık kendini onun kollarına atamadığı için üzgün bile değildi–

ve koluna yavaşça dokunarak, onun öpmesi için yüzünü kaldırdı.

Adamın dudakları her zamankinden biraz daha fazla oyanalandı; sonra yüzünü biraz geri çekti ve mırıldandı. “Alevin yüreği, heyecanlısın. Haberlerin var.”

“Haberlerim var.” Kızın sesi şefkatli ve zafer doluydu, ama çıkmayı reddetti. İşkence görmüş elleri hafifçe kendininkilerin içine alıp, nazikçe karnına bastırdı, söylemeden anlaması için yalvarır gibi... Adam belki onun düşüncelerini okudu; belki de sadece bu hareketten dolayı tahmin etti. Hangi sebepten olursa olsun, yüzü içsel bir parlaklıkla aydınlandı ve kolları kızı kendine çekmek için açıldı.

“Işık getirdin,” diye fısıldadı ve onu tekrar öptü.

Kız yüzünü onun göğsüne sakladı. “Artık kesin, sevgilim. Bu kez kesin! Haftalardır tahmin ediyordum ve bundan hiç bahsetmedim, çünkü korkuyordum –ama artık hiç şüphe yok! O, *bizim oğlumuz*, bugün kımıldadı!”

“Domaris –aşkım– ” Adamın sesi boğuldu ve kız, o kör gözlerden yüzüne yanan gözyaşlarının düştüğünü hissetti. Genellikle çok katı bir disiplinle kontrol edilen elleri o kadar şiddetle titriyordu ki, onları kızinkilere uzatamıyordu ve Domaris, aşk ve ibadetle çok yakından akraba olan bu sevginin yoğunluğunda adeta boğulur bir halde, kendi ellerini onların içine sığdırdığında, Micon’-

un titremesini, güçlü bir ağacın kasırgadan az önceki titremesine benzetti.

“Aşkım, kutsanmış olanım...” Micon, kızın yüreğine dokunup onu korkutan bir saygıyla, kumda dizlerinin üstüne çöktü ve her iki elini kavramayı başarıp, yanaklarına bastırdı, dudaklarına, “Işık Taşıyıcısı, taşıdığın benim yaşamım. Benim özgürlüğüm,” diye fısıldadı.

“Micon! Seni seviyorum, seni seviyorum!” diye tutarsız bir biçimde kekeledi kız –çünkü söyleyebileceği başka hiçbir şey yoktu.

İnisiye, hâlâ hafifçe titremesine rağmen, kontrolünü biraz olsun geri kazanmış bir halde kalktı ve şefkatle, kızın gözyaşlarını sildi. “Domaris,” dedi dokunaklı bir ağırbaşlılıkla, “ben –sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum– demek istiyorum ki, buna çalışacağım, ama–” Ağzı çok daha büyük bir ciddiyete büründü, oradaki acı, üzüntü ve tereddüt Domaris’in kalbine bıçak gibi saplandı.

“Domaris,” dedi; kızın, Atlantisli’nin ant–sesi olarak tanıdığı derin ve çalışılmış tonlarında çınladı sesi. “Ben...” diye ciddi bir şekilde söz verdi; “oğlumuz doğana kadar yanında kalmaya çalışacağım.”

Ve Domaris, onun, sonun başlangıcını telaffuz ettiğini anladı.

Bölüm 6

Rahibeler Birliğinde

-I-

Türbeyi ve kutsal havuzu tepeden gören Caratra Tapınağı, tüm tapınak bölgesinin en güzel yapılarından biriydi. Kayanın kalbindeki titrek, yarıdöner ateşlerin, damarlanmış bir görüntü verdiği süt rengi taşlarla biçimlendirilmişti. Havuzun ve tapınağın çevresinde, uzanan asmaların kapladığı, kazıklı çitlerle desteklenmiş çardaklarla birbiriyle bağlanan uzun bahçeler vardı; bütün yol boyunca çiçeklerin bol bol açtığı avlularda serin kaynaklar fışkırıyordu.

Tapınak'taki her bebek, ister evlenmemiş bir köleden, ister bir yüksek rahibeden doğmuş olsun, parıldayan bu beyaz duvarların içinde dünyaya gelirdi. Tapınak içindeki her genç kız sırası geldiğinde hizmet etmeye, buraya gönderilirdi (çünkü her kadının İnsanoğlunun Anası'na bir hizmet borcu vardı); yeni doğmuş bebeklere ve annelerine bakmaya ve hatta (eğer Rahipler Kastı'nın tatmin edici bir mertebesinde ise) çocuk dünyaya getirmenin sırlarını öğrenmeye ve on-

dan sonraki her yıl, köle kadınlar ve halk tabakası için bir günden, Rahip Yardımcıları ve Rahibeler için bütün bir aya kadar değişen, önceden belirlenmiş bir süreyi orada geçirirlerdi. Ana'nın tapınağında yaşayıp hizmet etmekten ve bu yıllık, mecburi görevden o güne dek ne en aciz köle, ne de en yüksek İnisiye muaf tutulmuştu.

Bir yılı aşkın bir süre önce, Deoris'in hizmet süresine başlayacak kadar büyüdüğüne hükmedilmişti; ancak araya, kısa sürmesine karşın, şiddetli bir ateş nöbeti girmiş ve her nasılsa onun adı atlanmıştı. Şimdiyse adı yeniden telaffuz ediliyordu; ancak Rahipler Kastı'ndaki genç kızların çoğu, kendi kadınlıklarının yaklaşmakta olan bir işareti olarak gördükleri bu görev için can atarken, Deoris'in hazırlıkları isyanın kıyılarında geçen bir isteksizlik ile doluydu. Bir defasında –yaklaşık iki yıl önce, Türbe'ye ilk yaklaştığı zamanlarda– bir bebeğin doğumu hakkındaki ilk dersini almıştı. Onu sersemleten bir deneyim olmuştu bu. Onun kendi aklında doğurduğu soruların tekrarlanmasından çok korkmuştu. Olan biten her şeyin içindeki zorlama dolu çabayı ve ızdırabı görmüş ve her şey bittikten sonra, annenin bu ufacık insancığa gösterdiği heyecanlı konukseverliğe tanık olmasına rağmen, bütün bunların düşüncedeki zalimliğine isyan etmişti. Bu çelişkili davranışta hissettiği anlaşılmazlığın ötesinde, Deoris'i üzen kendi duyguları olmuştu; kendisi-

nin de bir gün kadın olup, kendi sırası geldiğinde orada yatıp, hayatı meydana getirmek için çabalayacağına dair acı bir incinmişlik, beyninde ise sonsuz bir “*Neden?*” sorusu, ardı ardası kesilmeden, bir nabız gibi atıyordu. Unutmayı neredeyse başarmış olduğu o anda da, tekrar karşısına çıkıyordu işte.

Deoris birdenbire, “Yapamam, yapmayacağım,” dedi Micon’a itiraz içinde. “Bu zalimce –korkunç–”

“Sus, Deoris.” Atlantisli onun sinirden titreyen ellerine uzandı, körlüğüne rağmen onları yakalayıp tuttu. “Yaşamamanın acı çekmek olduğunu ve yaşam meydana getirmenin acı çekmek olduğunu bilmiyor musun?” İçini çekti, belirsiz ve hapsedilmiş bir sesteki bu. “Sanırım acı çekmek hayatın kuralı... ve eğer yardım edebiliyorsan, bunu reddetmeyi göze alabilir misin?”

“Göze alamamam –ama keşke alabilseydim! Efendi Micon, neye benzediğini bilmiyorsunuz.”

Micon, ilk tepkisi olan gülmeyi kontrol ederek şefkatle onu rahatlatmaya çalıştı. “Ama biliyorum. Keşke senin anlamana yardım edebilseydim, Deoris; ama herkesin yalnız başına öğrenmesi gereken bazı şeyler vardır...”

Deoris kızardı, dehşete düştü ve boğuk bir sesle sordu; “Ama siz bunu nasıl bilebilirsiniz ki?” Tapınak dünyası içinde, çocuk doğurmak, kesinlikle kadınların ilgilendiği bir konuydu ve bir er-

keğın, doğumun karmaşıklığı hakkında herhangi bir şey bilebilmesi tüm dünyası Tapınak olan Deoris'e imkânsızmış gibi geliyordu. Her yerde, erkeğın doğum yatağına yaklaşamayacağını anlatan katı ve değiştirilemez bir gelenek yok muydu? Bu asli edepsizliği kesinlikle hiç kimse hayal edemezdi. Bir erkek olarak doğacak kadar şanslı olan Micon bu konuda nasıl tahminde bulunabilirdi ki?

Micon kendini daha fazla tutamadı; kahkahası sadece Deoris'in duygularını daha çok incitmeye yaradı. "Eh, Deoris," dedi. "Erkekler senin sandığın kadar cahil değiller!" Kızın kırgın sessizliği uzayınca cümlesini düzeltmeye çalıştı. "Bizim Atlantis'teki geleneklerimiz sizinkine benzemez, çocuğum, hatırlamalısın ki..." Sesine şımartan, muzip bir ton kattı. "Deniz Krallıkları'nda yaşayan bizlerin ne biçim barbarlar olduğumuzu hatırlamalısın! Ve inan bana bütün erkekler cehalet içinde değildirler, burada bile. Ve... çocuğum, benim acı hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Bir an için duraksadı; Deoris'e ablasının kendi çocuğunu taşıdığını söylemek için doğru an olabilir miydi bu? İçgüdü ona kabullenmeyle inkâr arasındaki dengede sallanan Deoris'in, bilgiyle doğru yöne döndürülebileceğini söyledi. Yine de konuşmayla sessiz kalma arasında karar verme hakkının kendine değil, Domaris'e ait olduğunu düşünüyordu. Sözleri ani

bir bezginlikle bulanıklaştı. "Tatlım, keşke sana yardım edebilsem; şunu hatırlamaya çalış; yaşamak için her deneyime ihtiyacın vardır. Bazıları görkem ve güzellik, bazılarıysa acı, çirkinliğe benzeyen bir şey içinde gelir. Ama –onlar *vardır-lar*. Hayat, denge halindeki zıtlıklardan oluşur."

Sofuca tekrarlamalardan bezmiş bir halde içini çekti Deoris –bunları daha önce de duymuştu. Domaris de umudunu boşa çıkarmıştı. Domaris'in anlamasını sağlamaya çalışmış, buna gerçekten uğraşmıştı. Oysa Domaris ona sadece bakmış, anlayışsız bir şekilde, "Ama her kadının o hizmeti yerine getirmesi gerekir," demişti.

"Ama bu korkunç!" diye feryat etmişti Deoris.

Domaris sert gözlerle ona aptal küçük bir kız olmamasını, bunun doğanın bir kanunu olduğunu ve hiç kimsenin onu değiştiremeyeceğini nasihat etmişti. Deoris ise Domaris'in eğer isterse bunu değiştireceğine inandığından, rica edip, ağlayıp yalvarmaya eğimli bir şekilde kekelemişti.

Domaris çok sinirlenmişti; "Fazlasıyla çocukça davranıyorsun! Seni şımarttım ve seni korumaya çalıştım. Şimdi yanlış yaptığımı anlıyorum. Sen artık bir çocuk değilsin. Bir kadının sorumluluklarını almayı öğrenmelisin."

-II-

Deoris artık on beş yaşındaydı. Rahibeler onun, o yaştaki kızların çoğu gibi, ilk veya ikinci kez hizmet edenler için konmuş daha basit, ön hazırlık niteliğindeki görevleri tamamlamamış oluşunu normal karşılamışlardı. Fazlasıyla utan- gaç ve onların yanlışlarını düzeltemeyecek kadar perişan olan Deoris, kendini daha ileri görevlere atanmış buldu; o yaştaki uygun bir Rahip kızı olarak, ebe-Rahibelerden birine, aynı zamanda Riveda'nın Tarikatının bir Şifacısı da olan bir ka- dına yardıma gönderildi; kadının adı Karaha- ma'ydı.

Karahama Rahipler Kastı'ndan değildi. Kızı doğmadan önce çocuğun Talkannon'dan oldu- ğunu iddia etmiş olan bir Tapınak hizmetçisinin kızıydı; o zamanlar, sonradan Deoris ve Domari- s'in annesi olan yüksek sınıftan bir rahibeyle ye- ni evlenmiş bulunan Talkannon, alışılmamış bir şekilde çocuğu nüfusuna geçirmeyi reddetmişti. Kadınlı ilişkisini kabul etti, ancak onun doğma-

miş çocuğunun babası olduğunun hiçbir şekilde kesin olmadığını öne' sürdü ve kendi ve ötekilerin fikirlerine göre baba olması daha muhtemel olan başka adamlar üretti.

Zinanın böyle gün gibi aşikâr ispatlarının altında, İhtiyarlar kimsenin çocuğu tanımaya zorlanamayacağını kabul etmişlerdi. Bir tapınak hizmetkârı olarak sahip olduğu tüm ayrıcalıkları elinden alınan kadına, kızını doğumuna kadar sadece asgari bir barınak verilmiş, sonra Tapınak'la ilişkisi bütünüyle kesilmişti. Erkekler ve kadınlar evlilikten önce diledikleri gibi yaşamakta özgürdüler, ancak uçkur gevşekliği hoşgörülemezdi.

Çocukken Karahama, kastsız ve adsız olarak, Gri Cüppe Tarikatına *saj*ilerden biri olarak alınmıştı –büyüdüğünde de tıpatıp Talkannon'a benzemişti. Baş Rahip en sonunda Tapınak kölelerin alaylarının farkına vardı elbette, astlarının gizli dedikodularının da. Tapınak içindeki en rezil toplumdışı kişiler arasında Tapınağın Baş Rahibi'nin küçük bir kopyasının bulunması, doğrusu enfes bir skandaldı. En sonunda, kendini savunarak halkın fikrine teslim oldu. Hatası için çok uzun bir süre kefarete ödedikten sonra sonra, Karahama'yı kanunen evlatlığa kabul etti.

Gri Cüppelilerin hiçbir kast kanunu olmadığından Karahama, Riveda tarafından Şıfacı Rahibeliğe kabul edilmişti. Talkannon'un tarafından kast haklarının geri verilmesiyle, Caratra Tapınağı'na

gitmeyi seçmişti, artık mavi cüppeyi giymeye hak kazanmış, Tapındaki diğerleri kadar yüksek rütbe sahibi bir inisiyeydi; kimse, artık “adsız”ı hor göremez ya da üzerine tüküremezdi, ne var ki, Karahama'nın hayata belirsiz başlangıcı, onda garip ve değişken bir kişilik yaratmıştı.

Kendi rehberliğine verilmiş olan şu kızın, kendi üvey kız kardeşi olduğunun farkına varmasıyla Karahama, kısa zamanda, Deoris'in lehine dönecek olan, garip bir şekilde karışık duygular hissetti. Karahama'nın haklarını geri almadan önce doğmuş olan kendi çocukları toplum dışıydılar; bir zamanlar kendinin de olduğu gibi, adsızdılar ve onlar için hiçbir şey yapılamazdı. Belki de bu yüzden, Karahama bu genç ve neredeyse hiç tanımadığı akrabaya özellikle nazik ve arkadaşça davranmaya çalıştı. Fakat korku dolu menekşe gözlerinin ardında dile gelmeden, için için yanan sessiz isyanı ve çalışması sanki Deoris her hareketini istemeden yapıyormuş gibi dikkatli bir şekilde temkinli olan bu çocukla eninde sonunda sorunlar yaşayacağını biliyordu. Karahama bunun büyük bir kayıp olduğunu düşündü, çünkü Deoris, gözle görülür bir şekilde, Şifacılık özelliklerine doğuştan sahipti; titremez eller ve keskin bir gözlem yeteneği, becerikli, güvenilir bir şefkat, acıya yatkın belli bir içgüdü. Yalnızca istek eksikti –ve Karahama, Deoris'de, onu Ana'nın hizmetine kazandırabilecek gizli cevheri ara-

yıp bulmayı kendine her nasıl olursa olsun görev edinmesi gerektiğini çabucak aklına koydu.

Arkati Doğum Evi'ne geldiğinde, kadın bunun yolunu bulduğunu düşündü.

Arkati Rahiplerden birinin küçük karısı, çocukluktan çıkmamış şirin bir şeydi; aslında, Deoris'den de daha gençti. Açık tenli, sarı saçlı, yalvaran tatlı gözlere sahip küçücük bir kız olan Arkati Caratra Tapınağı'na normal zamanından birkaç hafta önce getirilmişti, çünkü sağlığı iyi değildi; çocukluğunda geçirdiği bir hastalık kalbine zarar vermişti ve çocuğunun doğumundan önce onu güçlendirmek istiyorlardı. Hepsi, hatta sert mizaçlı Karahama bile, kıza şefkatli davranıyordu ancak Arkati zayıftı, evi özlüyordu ve dokunsanız ağlıyordu.

Kısa zamanda Deoris'le Arkati'nin birbirlerini çocukluktan beri tanıdıkları anlaşıldı. Arkati, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi Deoris'e tutundu.

Karahama nüfuzunu kullandı ve Deoris'e Arkati'yle zaman geçirmesi için dilediği kadar özgürlük verildi. Deoris'te, hasta kıza bakmasını sağlayan iyi bir içgüdü olduğunu hoşnutlukla fark etti; Karahama'nın derslerini sağduyu ve sağlam bir uslamlamayla izliyordu ve Deoris'in çetin isyanı, küçük anneye güç veriyordu sanki. Ama arkadaşlıklarında, Deoris'in korkusunun doğurduğu bir çekingenlik vardı.

Korkudan çok, gerçek bir dehşetti bu. Arkati

hiç korkmuyor muydu? Bebeğiyle ilgili hayaller kunnaktan ve planlar yapmaktan ve konuşmaktan asla yorulmazdı; bütün sıkıntıları, hastalık ve halsizliği, hiç düşünmeden, hatta gülererek kabul leniyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu? Deoris bunu bilmiyor, sormaya da korkuyordu.

Bir defasında, Arkati Deoris'in elini kendininkinin içine aldı, şişmiş karnına götürdü ve Deoris elinin altında garip bir hareket hissetti; içini, tahlil edemeyeceği bir duyguyla dolduran bir heyecan. Hissettiğinin keyif mi yoksa şiddetli bir rahatsızlık mı olduğunu bile bilmeden, elini kabaca, hızla geri çekti.

"Sorun nedir?" diye güldü Arkati. "Bebeğimden hoşlanmadın mı?"

Doğmamış bir çocuktan yaşayan bir kişiymiş gibi bahsedilme adeti, bir şekilde Deoris'i huzursuz etti. "Aptal olma," dedi kabaca, ama bütün hayatında ilk kez, bilinçli bir şekilde kendi annesini düşünüyordu, tatlı, şirin ve güzel olduğu ve Domaris'e çok benzediği söylenen, Deoris doğduğunda ölen anneyi. Suçluluk içinde boğulmuş olan Deoris, annesini kendinin öldürmüş olduğunu hatırladı. Domaris'in şimdi ona böyle içerlemesinin nedeni bu muydu?

Bütün bunlardan hiç bahsetmedi, yalnızca öfkesinden doğan bir kararlılıkla ona öğretileni yapmaya girişti ve birkaç gün içinde Karahama şaşkınlık içinde, Deoris'in artık, ustalık ve yıllar

boyunca elde edilen deneyime denk, sezgiyle öğrenilmiş, yeteneğe benzer birşeyler göstermeye başladığını gördü. Resmi hizmet dönemi bittiğinde Karahama ondan –doğrusu biraz çekinecek– Tapınak'ta bir ay daha kalıp, doğrudan kendisiyle çalışmasını rica etti.

Buna kendisi de biraz şaşırarak kabul etti Deoris, Arkati'yle mümkün olduğunca uzun kalacağına dair, ona açıkça söz vermiş olduğunu kendisine hatırlatarak. Bu işin ona verdiği ustalık duygusundan zevk almaya başladığını kendi kendisine bile itiraf etmiyordu.

-III-

Yağmurlu bir gecede, deniz kıyısının loş gece ışığı oradan oraya uçuşurken ve rüzgâr, hayra alamet olmayan bir dua inilderken doğdu Arkati'nin çocuğu. Karahama'nın Deoris'ten yana hiçbir şikayeti yoktu, ancak karanlık saatlerin içinde bir yerde, yaralı kalp atmaktan vazgeçti ve -her şey bir yana, merhametli bir şekilde kısa süren-kavga bir trajediyle sonuçlandı. Güneş doğarken, yeni doğmuş bir çocuk, Tapınak'ın üst odalarından birinde, nedenini bilmeden ağlıyordu ve illiğine kadar hasta olan Deoris, kendi odasında acıyla hıçkırarak yatıyordu. Hayatının geri kalanı boyunca onu kâbuslarında avlayacak olan seslerin ve görüntülerin hatıralarını örtmeye çalışırken yüzü yastığına gömülmüştü.

"Burada yatıp ağlamamalısın!" Karahama onun üzerine eğildi, ellerini tutarak yanına oturdu. Küçük yatakhaneye başka bir kız girdi, ancak Karahama kısa ve sert bir şekilde ona, kendilerini yalnız bırakmasını söyledi ve devam etti; "Deoris,

beni dinle, çocuğum. Onun için yapabilceğimiz hiçbir şey yoktu...”

Deoris'in hıçkırıklarına tutarsız sözcükler karıştı.

Karahama'nın kaşları çatıldı. “Bu aptallık. Onu çocuk öldürmedi! Kalbi durdu, onun asla güçlü olamadığını biliyorsun. Ayrıca...” Karahama daha yakına eğildi ve Domaris'inkine benzer, yine de bir o kadar farklı, tatlı ve kararlı olan sesiyle şöyle dedi: “Sen Tapınak'ın bir kızısın. Biz ölümün gerçek yüzünü tanıyoruz; o, daha öte bir hayata giden bir koridordur ve onda korkulacak bir şey yoktur...”

“Ah, beni yalnız bırak!” diye perişan bir halde inledi Deoris.

Karahama kesin bir dille, “Hiçbir koşulda yapmayacağım bunu,” dedi. Kendine acıma, onun izin verdiği duygular sınıfına girmiyordu ve Deoris'in ümitsiz bir şekilde dertop olup yalnız kalmak istemesindeki mantığa hiçbir yakınlık duymuyordu. “Arkati acınacak durumda değil! Artık kendin için ağlamayı kes. Ayağa kalk; yıkan, doğru dürüst giyin de gidip Arkati'nin küçük kızıyla ilgilen. Babası onu isteyene kadar senin sorumluluğunda ve ayrıca onu, annesiz çocukları kaçıran küçük şeytanlardan korumak için, üzerine koruyucu büyüler söylemelisin.”

Deoris, asice, alınması gereken bir düzine sorumluluğu üzerine alarak kendine söylenildiği gibi yaptı: Bir sütanne ayarladı, koruyucu rünlerle

çocuğu mimledi ve –bir çocuğun gerçek adı, Tapınak'ın parşömeni üzerine yazılan, ama ayinler dışında asla yüksek sesle söylenmeyen kutsal bir sır olduğu için– çocuğa, büyüyene kadar çağrılacağı “küçük adını” verdi; *Miritas*. Bebek onun kollarında güçsüzce kıvranıyordu, Deoris mutsuz bir küçümsemeyle, *Koruyucu büyüler! Arkati'yi koruyabilecek olan sihirli sözcük neredeydi?* diye düşündü.

Karahama duygularını açığa vermeden izledi onu; söyleyebileceğinden daha üzüntülüydü. Arkati'nin yaşamayacağını hepsi anlamıştı; Arkati, evlendiği zaman bir çocuk doğurma girişiminde bulunmaması için uyarılmıştı ve Rahibeler bunu önlemek için ona kadim harfler, sihirli sözcükler ve gizli öğretileri vermişlerdi. Arkati onların öğütlerini bilerek çiğnemiş ve bu itaatsizliği hayatıyla ödemişti. Şimdi, evlat edinilecek, bir annesiz çocuk daha vardı.

Ancak Karahama başka bir şey anlamıştı; çünkü Deoris'i, Domaris'ten bile daha iyi anlıyordu. Birbirlerine hiç benzememelerine rağmen, Deoris ve Karahama, Talkannon'dan güçlü ve inatçı bir kararlılığı miras almışlardı. Deoris'i kamçılayan şey büyük başarılarından ziyade hınçtı; acıdan ve ölümden nefret edecek, onu yenmeye yemin edecekti. Başka bir rahibe adayının tiksinti içinde uzaklaşıp kaybolmasına neden olacak bir trajediye tanık olmaya zorlandığı halde bunun De-

oris'e dönüşü olmayan, kesin bir karar verdirdiğini hissetti Karahama.

Karahama daha fazla bir şey söylemedi, ama bilginin yavaşça olgunlaşmasına izin verecek kadar akıllıydı. Yeni doğmuş çocuk için her şey yapılmış olduğunda Karahama, Deoris'e günün kalan kısmındaki diğer görevlerinden affedilebileceğini söyledi. Deoris ona teşekkür etmek üzereyken, "Hiç uyumadın," diye ekledi, kuru bir sesle. "Ellerin ve gözlerin beceri kazanmaz böyle. Dinlenmeye önem ver!"

Deoris zorlama bir sesle söz verdi, ancak, Tapınak'ta mevsimlik hizmetlerini yerine getiren kadınlara ayrılmış yatakhaneye giden merdiveni çıkmadı. Bunun yerine, bir yan çıkıştan dışarı süzülüp aklında tek bir düşünceyle –bütün üzüntülerini Domaris'e taşımak gibi bir sürekli alışkanlıkla– Onikiler Evi'ne doğru koştu. Ablası onu şimdi, kesinlikle anlayacaktı, anlamak *zorundaydı!*

Bir yaz rüzgârı esiyordu; daha fazla yağmur vadeden nem; Deoris eşarbını boynunun ve omuzlarının çevresine sıkıca sardı ve çimleri yarararak çılginca koştu. Keskin bir köşeyi dönerken az daha, Ev'den gelmekte olan Rajasta'nın heybetli cüssesine toslayacaktı.

Dengesini tekrar kazanmak için güçlükle duraklayarak, nefes nefese özür sözcükleri kekeledi ve tam koşmaya devam edecekti ki, Rajasta onu nazik bir şekilde alıkoydu. "Adımlarına dik-

kat et, sevgili çocuğum, kendini yaralayacaksın,” diye uyardı, gülümseyerek. “Domaris bana Caratra'nın Tapınağında hizmet etmekte olduğunu anlatıyor. Oradaki görevin sona mı erdi?”

“Hayır, sadece bugünlüğüne salıverildim.” Deoris kibarca konuşuyor, fakat sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. Rajasta fark etmiş görünmedi.

“O hizmet sana bilgelik ve anlayış getirecek, küçük kızım,” diye öğütledi. “Bir çocuktan, bir kadın yaratacak.” Elini bir an, kutsamayla, kızın birbirine dolaşmış, tüye benzer lülelerinin üzerinde gezdirdi. “Adımlarını barış ve aydınlanma izlesin, Deoris.”

-IV-

Onikiler Evi'nde erkekler ve kadınlar, bütün Onikilerin beraber büyütüldüğü gerçeğiyle beslenen kardeşçe bir masumiyet içinde, ayırım gözetilmeden bir arada yaşarlardı. En hassas yılları Yazıcılık Okulu'nun daha katı sınırlandırılmaları altında geçmiş olan Deoris, bu özgürlüğe henüz alışmamıştı ve iç avluda, bazı Rahip yardımcılarının havuzda yıkandıklarını gördüğü zaman karışık duygular hissetti –ve yeni edindiği bilgiden hareketle– rahatsız oldu. Ablasını onların arasında aramak istemiyordu. Ancak Domaris, gösterebildiği tüm sertlikle, onu Rahip yardımcılarının arasında yaşadığı sürece, onların adetlerine uyum sağlaması ve yazıcılar üzerine dayatılan saçma kısıtlamaları unutmaması konusunda sık sık uyarıyordu.

Deoris'i ilk Chedan gördü ve soyunup onlarla birlikte yıkanmasını söyledi bağırarak. Neşeli bir çocuk olan Chedan Rahip yardımcılarının en genciydi ve Deoris'e baştan beri özel bir arkadaşlık ve düşkünlükle yaklaşmıştı. Deoris hayır an-

lamında kafasını salladı; çocuk onu, elbisesi sırlıklam olana kadar ıslattı ve Deoris kaçarak uzaklaştı. Pınarın altında durmakta olan Domaris, Deoris'e seslenip beklemesini söyledi; sonra sırlıklam saçlarındaki suyu sıkarak, havuzun kenarına doğru yürüdü. Chedan'ı geçerken onun çıplak omuzları ve dönük sırtı, kızın içinde muziplik uyandırdı; bir avuç dolusu suyu aldı ve onun gözlerine serpti. Çocuğun yaptığı misilleme karşısında hızla yana çekilip itiraz etti ve koşmaya başladı; sonra, o anda düşmeyi göze almanın akıllıca olmadığını hatırlayarak, adımlarını yavaşlatıp yürüdü.

Su yüzeyden akıyordu ve Deoris bekleyip ablasına baktı –ve gözleri hayretle büyüdü. Gördüğüne inanamadı. Deoris birdenbire dönüp kaçtı ve neşeyle çığlıklar atan Chedan ve Elis, Domaris'i havuzun en kenarında yakalayıp, havuzun içine tekrar sürükleyerek, onu pınarın tam orta yerine atma tehditleriyle başını şakacıktan suya sokup çıkarırken haykıran Domaris'i duymadı. Kız hoyrat ellerinden kurtulmaya çalışırken oyun oynadığını sandılar. Kızlardan iki üç tanesi eğlenceye katıldılar ve onların kahkaha çığlıkları, kendi merhamet yakarışlarını, gerçekten korkup içtenlikle ağlamaya başladığı zaman bile boğdu.

Elis, birden onların ellerini yakalayıp, sert bir şekilde, “Kesin, kesin şunu, Chedan, Riva! Bırakın onu –ellerinizi üzerinden çekin, şimdi, der-

hal!" diye bağırdığında onu suyun üzerinde kaldırmış, sallıyorlardı.

Sesinin tonu onları sarsıp, uysallaştırdı; Domaris'i ayaklarının üzerine indirip serbest bıraktılar. Ancak, Domaris'in hıçkırdığını fark edemeyecek kadar neşeliydiler hâlâ. "O başlattı," diye itiraz etti Chedan ve Elis sarsılmış kızı, koluyla koruyucu bir şekilde sarıp, onun havuzun kenarına gitmesine yardım ederken, inanmayan gözlerle bakakaldılar. Daha önceleri, gürültücü oyunlarında, Domaris hep bir öncü olmuştu.

Kuzeni sudan çıkmasna yardım ederken Domaris hâlâ biraz ağlayarak çaresizce Elis'e sarıldı. Elis bir cüppe alıp Domaris'e attı. "Üşütmeden şunu üstüne al," dedi duyarlı bir şekilde. "Seni incittiler mi? Bize söylemeliydin. Titremeyi bırak, Domaris, artık iyisin."

Domaris itaatkâr bir tavırla, beyaz pamuklu cüppeyle örtünüp, ham kumaşın hayli vurguladığı vücut hatlarına üzülerek göz attı. "Bunu birazcık daha kendime saklamak istiyordum... Şimdi sanırım herkes bilecek."

Elis ıslak ayaklarını sandaletlerinin içine sokup kendi cüppesinin kuşağını düğümledi. "Deoris'e bile mi söylemedin?"

Kalkarlarken sessizce başını saldı Domaris ve kadınların dairelerine çıkan koridora doğru gitti. Geçmişi düşünürken Deoris'in şoka girmiş, inanamayan yüzü aklından çıkmıyordu.

“Söyleyecektim,” diye mırıldandı Domaris, “Ama...”

Elis öğüt vermeye cesaret etti. “Anlat ona, hemen,” dedi. “Başka birinin dedikodusuyla duymadan önce. Ama nazik ol, Domaris. Dün gece Arkati öldü.”

Domaris'in kapısının önünde durakladılar. Domaris şaşkına dönmüş bir halde, “Ah ne yazık!” diye fısıldadı. Kendisi Arkati'yi fazla tanımıyor, ancak Deoris'in onu sevdiğini biliyordu ve anlıyordu ki böyle bir keder içinde onu görmeye gelen Deoris daha da büyük bir şokla karşılaşmıştı.

Elis arkasını döndü, ancak omzunun üzerinden, “Evet ve kendine biraz daha iyi bak! Seni çok kötü incitebilirdik –bir düşünsene, ya Arvath da orada olsaydı?” dedi. Kapısı çarparak kapandı.

-V-

Elara onu kurutup giydirir ve ıslak saçlarını örerken, Domaris boşluğa bakarak, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde oturuyordu. Arvath'la sorun çıkabilirdi –kimse bunu Domaris'den daha iyi bilemezdi– ancak o an bunun için endişelenemezdi. Henüz ona karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu; kanunlar doğrultusunda, kendi hakları dahilinde hareket ediyordu. Deoris daha ciddi bir meseleydi ve Domaris ihmali için kendinden utanıyordu. Bir şekilde Deoris'in anlamasını sağlamalıydı. Elara'nın hizmetlerinden sonra sıcacık ve rahatlamış bir halde bir divana kıvrılıp, kız kardeşinin dönüşünü bekledi.

Deoris, çok geçmeden geri döndü, suskun ateşler yanaklarında heyecanlı birer uyarı idi. Domaris ona neşeyle gülümsedi. “Gel buraya, tatlım,” dedi ve ona kollarını açtı. “Sana anlatacağım harika bir şey var.”

Deoris tek kelime etmeden diz çöktü ve ablasını öyle şiddetli bir şekilde sarıldı ki, Domaris

ince omuzların gergin titreyişini hissedip üzüldü. Büyük bir üzüntüyle, “Hey, Deoris, Deoris,” diye karşı çıktı ve sonra bundan nefret etmesine karşı ekledi; “Beni bu kadar sıkı tutma, kardeşim. Beni inciteceksin –artık *bizi* incitebilirsin.” Bunu söylerken gülümsemişti, ancak Deoris, Domaris ona yumruk atmış gibi hızla geri çekildi.

“O halde doğru!”

“Ama, evet–evet, tatlım, ben havuzdan çıkarırken gördün bunu. Artık koca kız oldun, anlatılmadan anlayacağına emindim”.

Deoris ablasının bileğini acı verici bir kavrayışla sıktı. “Hayır, Domaris, bu olamaz! Bana şaka yaptığını söyle!” Domaris bunu inkâr etseydi, Deoris kendi gözlerinin tanıklığına bile inanmayacaktı.

“Kutsal bir emanetle dalga geçmem, Deoris,” dedi kadın ve derin bir ciddiyet, üzüntü ve hayal kırıklığı sesine bir çınlama kattı.

Deoris tutulmuş bir halde diz çöküp, Domaris'e bakmaya başladı. “Kutsal mı?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Bir öğrenci, eğitim gören bir Rahip yardımcısı olan sen, hepsinden *bunun için* mi vazgeçtin?”

Domaris, boştaki eliyle uzanıp bileğini Deoris'in çılgın kavrayışından kurtardı. Kızın parmaklarının etle neredeyse birleştiği yerlerde, beyaz teni çürümüştü.

Hemen hemen hiçbir şey anlamamamış halde

yere bakan Deoris, çürük içindeki bileği avucunda aniden kaldırdı ve öptü. "Seni incitmek istemiştim. Ben –ben ne yaptığımı bilmiyordum sadece–" dedi; pişmanlıkla nefes nefeseydi, "ama... buna... buna dayanamam, Domaris!"

Ablası yanaklarına şefkatle dokundu. "Seni anlanıyorum, Deoris. Vazgeçtiğim neymiş? Hâlâ öğrenciyim, hâlâ bir müridim; Rajasta da biliyor ve bunu kutsadı."

"Ama –ama bu senin İnisiyasyon yolunu tıkayacak." Domaris katıksız bir hayretle ona baktı. Deoris'in direnen elini kendininkinin içine alıp, onu zorla divanın üstüne çekti ve şöyle dedi: "Bu saçmalıkları aklına kim soktu, Deoris? Ben hâlâ Rahibeyim, hâlâ Rahip yardımcısıyım, kadın bile olsam– hayır, hatta kadın olduğum için! Sen Caratra Tapınağı'nda bir ay ya da daha uzun zamandır hizmet ediyorsun. Senin bundan daha iyisini bilmen gerekiyor! Eminim size kadınlığın ve hatta evrenin devirlerinin uyum içinde olduğunu öğretmişlerdir. Ve de–" Küçük bir kalkayla başını sallayarak konuşmayı kesti. "Görüyor musun, bazen Rajasta gibi bile konuşuyorum! Deoris, hayatım, bir kadın olarak –dahası, bir İnisiye olarak– tamamlanmayı bilmem gerek. İnsan Tanrılara içi boş bir kap sunar mı?"

Deoris isterik bir şekilde, sert bir karşılık verdi: "Veya kullanılıp kirlenmiş olanı?"

"Ama bu çok saçma!" Domaris gülümsedi, an-

cak gözleri ciddiydi, "Hayatta yerimi bulmalıyım ve—" Narin, çember oluşturmuş ellerini, korumacı bir hareketle karnına doladı ve Deoris tüyleri ürpererek bir kez daha, oradaki belli belirsiz, adeta görülmez yuvarlaklığı gördü. "Kaderimi kabullenmeliyim."

Deoris irkilip ondan uzaklaştı. "Ancak bir inek kaderi böyle kabullenir. Kadermiş!"

Domaris gülmeye çalıştı, ama boğazından çıkan bir hıçkırık oldu.

Deoris tekrar ablasına yaklaştı ve kollarını ablasına doladı, "Ah, Domaris! Ben nefret uyandırıyorum, biliyorum bunu! Tek yaptığım seni kırmak ve seni hiç kırmak istemiyorum, seni seviyorum; ama bu, bu seni kutsal gayenden saptırır! Korkunç bir şey bu!"

"Korkunç mu! Neden?" diye gülümsedi Domaris, biraz hüüzünle. "Eh, bana pek öyle görünmüyor. Benim için korkmana gerek yok, tatlım; hayatımda kendimi hiç bundan daha mutlu ve güçlü hissetmemiştim. Ve saptırmaya gelince..." Gülümsemesi o kadar üzgün değildi artık, Deoris'in ellerini tekrar kendi ellerinin içine alarak karnına tuttu. "Seni aptal çocuk! Beni saptırabilecekmiş gibi -o Micon'un oğlu!"

"Micon mu?" Deoris'in elleri düştü ve katıksız bir şaşkınlık içinde Domaris'e uzun uzun bakıp budalaca tekrarlardı. "*Micon'un oğlu mu?*"

"Eh, evet, Deoris -bilmiyor muydun? Sen ne

sanmıştın?”

Deoris yanıt vermedi, sadece sersemlemiş bir sabitlikle Domaris'e bakıyordu. Domaris hıçkırığının dudaklarında tekrar titrediğini hissedip, gülümsemeye çalışırken, “Neyin var? Deoris? Bebeğimden hoşlanmadın mı?”dedi

“Ah!” kendisini dehşete düşüren bir anının aniden gelen sancısıyla canı yanan Deoris, tekrar inledi, “Ah, *bayır!*” ve ablasının kederli feryatlarının onu izlediğini duyarak, hıçkırıklar içinde kaçtı.

Bölüm 7

Yıldızların Söylediği

Odasında bir minderin üzerine uzanmış, yağmur bulutlarının vadi üzerindeki oyunlarını seyreliyordu Domaris. Denizin dalgalarını bastıran köpük kadar beyaz buharlar, uçları derin gri, uzun, alçak bulut kümeleri halinde vahşi rüzgârların içinde yer değiştirip gökyüzünde salınırken, güneş işe yaramaz elleri kucağında, esmer, sessiz yüzü huzur içinde, yakınındaki bir yastık yığına yaslanmış duran Micon'un yüzüne oklarını saçıyordu. Aralarındaki sessizlik huzur yüklüydü; gök gürütüsünün uzak gümbürtüsü ve fırtınada kıyıya çarpıp, kırılan dalgaların dalgın davul vuruşları, gölgedeki rahatlığı ve odanın içindeki sükuneti vurguluyordu sanki.

Kapının vurulmasıyla birlikte ikisi de içlerini çektiler, ancak eşikte Rajasta'nın uzun gölgesi belirince, Domaris'in sıkıntısı yok oldu. Ayağa kalktı, hâlâ narin, hâlâ dans eden bir hurma dalı kadar hafifçe hareket ediyordu, ancak kız odayı arşınlarken, Rahip onun duruşunda yeni bir asalet fark etti.

"Efendi Rajasta, çocuğum için yıldızları okumuşsunuz!"

Kız onu pencerenin yanındaki bir koltuğa götürürken, adam kibarca gülümsedi. "Micon'un önünde konuşmamı ister misin, o halde, kızım?"

"Kesinlikle istiyorum bunu!"

Kızın vurgulu ses tonu üzerine, Micon sorar gibi başını kaldırdı. "Bu da ne demek, alevin yireği? Hiçbir şey anlamıyorum –bize çocuğumuz hakkında ne anlatacaksın, kardeşim?"

"Görüyorum ki, bazı âdetlerimiz Atlantis'te bilinmiyor." Rajasta, hoşnut bir edayla gülümsedi ve yavaşça ekledi, "Bir kerecik olsun, seni benim müridim yapabildiğim için duyduğum memnuniyeti bağışla."

Micon ciddiyetle, "Bana çok şey öğretiyorsun, Rajasta," diye mırıldandı.

"Beni onurlandırıyor sun, Güneşin Oğlu." Rajasta bir an durakladı. "Kısaca, o halde Rahipler Kastı içinde, oğlun kabul edilmeden önce –ki bunun en kısa zamanda yapılması gerekir– gebe kalınan saat belirlenmelidir, sizin yıldızlarınız aracılığıyla ve anneninkilerin. Bu yolla, onun doğum gününü ve saatini bilecek ve gelecek çocuğuna uygun bir ad koyabileceğiz."

Hayretle, "Doğmadan önce mi?" diye sordu Micon.

"Çocuğun *adsız* doğmasını mı isterdin?" Rajasta'nın kendi şaşkınlığı utanmışlığın sınırında do-

laşıyordu. "Domaris'in İnisiye edeni olarak bu görev bana aittir –aynen Domaris doğmadan önce, annesinin yıldızlarını okuduğum gibi. O da benim Rahip yardımcım, kızının babası da Talkannon olduğu halde, onun benim kendi ruhumun gerçek kızı olacağını biliyordum. Ona İsarma adını veren bendim."

"İsarına mı?" Micon kafası karışık bir halde kaşlarını çatı. "Ben–"

Domaris neşeyle güldü. "Domaris benim yalnızca bebeklik adım," diye açıkladı. "Evlendiğim zaman–" Yüzü birdenbire değişti, ama sakın bir sesle devam etti. "Gerçek Tapınak adım olan Isarma'yı kullanacağım, bizim dilimizde *aydınlığa açılan kapı* anlamına gelir."

"Benim için hep öyle oldun, sevgilim," diye mırıldandı Micon. "Peki ya Deoris?"

"Deoris'in anlamı yalnızca –*küçük kedicik*. Yavru bir kediden daha büyük görünmüyordu, ben de ona bu adı verdim. Domaris Rajasta'ya göz attı; birinin kendi gerçek adı hakkında tartışması yasaya uygundu, ancak başkalarınınkini hakkında konuşmak sık rastlanan bir durum değildi. Ama Işık rahibi sadece başıyla onayladı ve Domaris konuşmasını sürdürdü, "Tapınak'ın parşömenleri üzerinde yazan gerçek adı, Adsartha; *Savaşçı Yıldızın Çocuğu*."

Micon, adeta tüm vücudunun çırpınmasına neden olan bir titremeye ürperdi, "Bütün Tanrılar

adına, tatlı, küçük kız kardeşin için neden böyle hain bir alametın adı?"

Rajasta'nın görünüşü ciddiıdi. "Bilmiyorum çünkü onun yıldızlarını ben okumadım; o dönemde inzivadaydım. Mahaliel'le hep görüşmek istedim, ama—" Rajasta sustu. "Şunu biliyorum," dedi bir an sonra. "Ona Nadir Gecesi'nde gebe kalınmış ve Deoris doğduktan yalnızca birkaç saat sonra ölen annesi, neredeyse son nefesinde bana Deoris'in doğuştan, büyük acılar çekmeye mahkum edilmiş olduğunu söyledi." Deoris'in doğumunu izleyen olayların telaşı sırasında, üstün yetenekli Mahaliel hakkında araştırma yapmak için zaman yaratmamış olmasının pişmanlığıyla, Rajasta tekrar durakladı; ama yaşlı Rahip öleli uzun yıllar olmuştu ve artık kendilerine yardımcı olamazdı. Derin bir nefes alarak konuşmasını sürdürdü Rajasta, "Bu yüzden, küçük Deoris'imizi şefkatle koruyoruz ki, acıları bizim sevgimizle azalsın ve zayıflığı bizim gücümüzle desteklensin, her ne kadar, bazen çok fazla ilginin, zayıflığı yeterince azaltmadığını düşünsem de." Domaris sabırsızlıkla bağırdı; "Bu kadar kehanet ve kötülük almeti yeter! Rajasta, söyle bana, efendime bir oğul doğuracak mıyım?"

Rajasta gülümsedi ve onu sabırsızlığı için azarlamaktan vazgeçti, çünkü, doğrusu bu bir kenara bırakmaktan memnun olduğu bir konuydu. Cüppesinden, Rajasta ona kutsal sayıları saymayı

ve yazmayı öğrettiği halde, Domaris'in okuyamayacağı figürlerle kaplı bir parşömen çıkardı. Günlük sayım işleri için en yüksek İnisiyeler dışında herkes parmaklarına güveniyordu; sayılar, en kutsal biçimde korunan gizemdi ve asla hafif anlamda veya boş bir amaç uğruna kullanılamazlardı, çünkü onlar sayesinde Rahipler yıldızların hareketlerini okur ve koca takvim taşlarının üzerinde günleri ve yılları hesaplardı; aynı şekilde Üstatlar da, kutsal sayılar aracılığıyla, yeteneklerinin kaynağı olan doğa güçlerini ustalıkla yönetirlerdi. Şifreli şekillere ve onların permutasyonlarına ek olarak, Rajasta, Gökyüzü Evleri'nin daha basit sembollerini de çizmişti –ve Domaris Onikiler'den bir Rahip yardımcısı olarak bunlara aşinaydı; dolayısıyla Rajasta konuşurken onlara başvuruyordu

“Böyle bir zamanda Terazi Burcu'nun içinde doğdun, Domaris. İşte, Micon'un doğduğu gün de Taşıyıcı Evi'nin altında.” İlgiyle canlanan Atlantisli'ye, “Bütün bunları şimdi okumayacağım,” dedi. “Ama eğer, gerçekten istiyorsanız, size sonra okurum. Şu anda, eminim ki, ikinizi de asıl ilgilendiren, çocuğunuzun doğacağı tarih.”

Onlar birbirlerine mutluluk içinde mırıldanırken, seslerindeki aşırı tonları görmezlikten gelme konusunda kendi kendine bir fırsat tanımak için, bilgiç bir edayla konuşmasını sürdürdü.

“Bu saatlerde, yıldızlarınız bana böyle söylü-

yor, kadınlarda bu işleri düzenleyen ayın burcunun altında, rahmin yaşamın tohumunu almış olmalı –ve böyle bir günde,” haritaya hafifçe vurdu, “Akrep Burcu’nda, bir oğul doğumak üzere doğum yatağına yatacaksın– eğer hesaplamalarım tamamen doğruysa.”

“Bir oğul!” diye muzaffer bir edayla bağırды Domaris, ancak Micon’un canı sıkılmış görünüyordu.

“Nadir Gecesi’nde olmayacak değil mi?”

“Sanıyorum ki, değildir,” Rajasta onun içini rahatlattı, “ama kesinlikle hemen sonrasında. Her halükârda, Nadir Gecesi’nin sadece felaket getirmediğini hatırla. Size anlattığım gibi, Deoris Nadir Gecesi’nde rahme düşmüştü, ama herkesin arzu edebileceği, akıllı ve sevgili bir çocuk oldu. Çocuğunun, senin doğum gününle Domaris’inkinin ortasının çok yakınlarına rastlayan ana rahmine düşüş tarihinin dengeleyici etkileriyle–”

Rajasta yatıştırıcı bir şekilde, buna benzer şeyler gevelemeye bir süre daha devam etti ve Micon, Rajasta’nın gerçekte bütünüyle paylaşmadığı kesin bir iç ferahlığının belirtilerini gösterdi. Işık Rahibi, bu harita üzerinde, Micon’un oğlunun aslında o uğursuz felaket gecesinde doğabileceği bilgisiyle canı sıkılmış bir halde, saatlerce kafa patlatmıştı. O kadar uğraşmasına karşın Rajasta, bu olasılığı tamamiyle bertaraf etmeyi başaramamıştı. Çünkü, doğum tarihini herhangi bir hata payı bırakmadan ayarlamamanın imkânsızlığı

ortadaydı. *Domaris'i daha ayrıntılı bir şekilde bilgilendirmiş olsaydım,* diye düşündü ve bunu ilk kez düşünmüyordu, *doğru zamanı kendisi tespit edebilecekti!*

"Aslında," diye bitirdi Rajasta, ana babalık telaşına duyduğu eğlenmiş hoşgörünün en doğru ifadesiyle, "söylemeliyim ki, müstakbel oğlunuz için korkmanız gereken en kötü şey, rekabet ve çekişmeyi belki de aşırı sevecek olması ve sivri dilliliğidir, Akreplerin çoğunun olduğu gibi." Haritayı acele etmeden bir kenara koydu, "Gençliğinde doğru eğitimin düzeltmeyeceği bir şey değil. Başka haberlerim de var, kızım," dedi Domaris'e gülümseyerek. Onun her zamankinden daha güzel olduğunu düşündü; yüzünde daha şimdiden anneliğin parlaklığı ve kutsallığına dair birşeyler vardı, kederin gölgesinin karartmadığı, ışık saçan bir sevinç. Ancak o gölge şimdiden oradaydı, şimdilik şekilsizdi, ama hayal gücü nispeten zayıf olan Rajasta'nın bile sezebildiği bir tehdit idi ve Rahip, içinde bir korumacılık dalgasının kabardığını hissetti.

"Sana Tapınak işleri verebileceğim zaman geldi," dedi Rajasta. "Sen bir kadınsın, artık eksik değilsin." Micon'un yüzünden aniden geçen endişe ifadesini yakalayınca, aceleyle onu rahatlatmıştı "Endişen olmasın, kardeşim. Kendini yormasına izin vermeyeceğim. Benimleyken güvendedir."

"Ondan şüphem yok," dedi Micon yavaşça.

Rajasta dikkatini tekrar, düşünceli ifadesi büyük bir merakla bulanmış olan Domaris'e yöneltti. "Domaris, Muhafızlar hakkında ne biliyorsun?"

Domaris cevap vermeden önce duraksayıp, düşündü. Rajasta'nın kendisi, Dış Kapılar'ın Muhafızı, halk arasında adı geçen tek Muhafız'dı. Tabii ki başkaları da vardı, ama Tapınak'ta kimse onların adlarını, hatta, çok önemli durumlarda Konsêy'de, yüzleri örtülü bir şekilde oturan yedi kişi olduklarından fazlasını, kesin olarak bilmezdi. Ani bir şüphe gözlerinin büyümesine neden oldu.

Rajasta onun cevabını beklemeden devam etti, "Sevgili kızım, sen bizzat İkinci Çember'in muhafızlığına seçildin, sen bilgelikte olgunluğa ulaşana kadar, seni eğitmek üzere görevinde kalacak olan İhtiyar Ragamon'a halef olarak. Çocuğun kabul edilir edilmez, görevin için yemin ettirileceksin -ama..." Micon'a doğru başka bir gülümsemeyle ekledi, "doğacak çocuğuna karşı sorumluluklarını yerine getirene kadar senden zor bir görev istenmeyecek. Ve kadınları tanıdığım kadarıyla-" Genç yardımcısına dikkatle bakarken yüzü sevecen bir hoşgörülle doluydu. "-oğlunun kabul edilmesi, daha büyük olan törenden önemli olacaktır!"

Yanaklarını al basarken gözlerini yere indirdi Domaris. Biliyordu ki, bu büyük onura başka bir

zaman layık görülmüş olsaydı, bu düşüncenin altında neredeyse ezilirdi; şimdiyse uzak geliyordu, çocuğunu Tapınak dünyasının içine kabul edecek olan törenin düşüncesinin yanında, ikinci derecede önemli ve muğlak. “Evet öyle,” diye itiraf etti.

Rajasta'nın gülümsemesi bir takdis duasıydı. “Hiçbir kadın aksini yapmazdı.”

Bölüm 8

İsmin Verilmesi

Rahipler Kastı'nın kayıtlarını tutmak ve Tapınak İhtiyarları olarak, bölge içinde doğan her çocuğun belirlenecek konumuyla ilgili tüm meseleleri araştırıp soruşturmak, Beş Yetkili'nin sorumluluğuydu. Çok katlı cüppeleri, en yüksek İnisiyelerin bile anlamları hakkında bulanık bir fikre sahip oldukları kadim bir uygarlığın şifreli sembolleriyle işlenmiş ve nakşedilmişti.

Tören gereği havaya saçılan tütsü telkâri, kadim kâsenin içinde yavaşça yanıp, havayı parfümüyle doldururken, Domaris ve Micon onların önünde dalgın bir sessizlik içinde, yan yana duruyorlardı. Dumanlı sarmaşık filizlerin sonuncusu da kıvrılıp gidince, Rahip yardımcılarında biri kâsenin metal kapağını kapatmak üzere öne çıktı.

Domaris ilk defa Ana'nın kutsal rengi olan mavi renkte bir cüppe giymişti; güzel saçları örülmüş ve mavi bir şeritle bağlanmıştı. Tütsülüğün kapanmasının cılız sesiyle uyarılan Micon, Beş Yetkili'yi selamlamak için öne çıkarken, Domaris'in kalbi, gururla karışık, çok büyük bir sevinçle

atıyordu. Sade beyaz giyinmişti Micon, başının etrafında saf altından bir bant vardı, Atlantisli körlüğünü inkâr eden, kendinden emin bir yürüyüşle onların önündeki yerini aldı.

Sesinin eğitilmiş, gururlu tonları, gürültülü olmamasına karşın odayı gururla doldurdu.

“Babalarım, ben buraya bu kadınla, sevdiğim kadınla birlikte, seçtiğim hanımın hamile olduğunu ve vücudundaki bu çocuğun, babalık ettiğim tek oğlum, ilk çocuğum ve adımın, mevkimin ve mülkümün mirasçısı olduğunu ilan ve kabul etmeye geldim! Bu kadının saflığını resmen beyan eder ve şimdi, Merkez Ateş ve Merkez Güneş ve Çemberin İçindeki Üç Kanat adına yemin ederim ki, kanun gözetilmiştir.”

Atlantisli bir adım geriye çekildi, döndü, ağırbaşlılık ve Beş Yetkili'ye çok şey anlatan bir hareket tasarrufuyla Domaris'in ayaklarının önüne diz çöktü. “Bu anne ve bu çocuk,” dedi Micon. “Kanun huzurunda nüfusuma geçmiştir, minnettarlık ve yüceltme içinde; onlar ki, uğurlarında aşkım boşa harcanmamıştır, ne hayatım mutsuz ne de görevim yarıda kalmış olacaktır. Onlara şeref vermeyi bir borç bilirim.”

Domaris elini yavaşça Micon'un başının tepesine koydu. “Ben buraya,” dedi, sesi, o asırlık odada meydan okurcasına berrak bir şekilde çınliyordu, “doğacak çocuğumun bu erkeğin oğlu olduğunu ilan ve kabul etmek için geldim. Ben,

Domar-İsarma, Talkannon'un kızı, bunu beyan ederim." Ayinde dilinin sürçmüş olmasından utanıp, kızarınca durakladı; ama İhtiyarlar gözlerini bile kırpmadılar ve devam etti, "ayrıca, onun bekâretin çocuğu; aşkın çocuğu olduğunu da beyan ederim; şunu, saygıyla beyan ederim ki," sonra Micon'un yanına diz çöktü, "yasa karşısındaki haklarım gereğince davranıyorum."

Beşlinin ortasında oturan İhtiyar ciddi bir tavırla, "Çocuğun adı?" diye sordu.

Rajasta resmi bir hareketle parşömeni sundu. "Bu, Tapınak arşivinde yer alacaktır. Ben Rajasta, Talkannon'un kızı için yıldızları okudum ve oğluna şu ismi veriyorum; O-si-nar-men."

Micon Domaris'e dönüp neredeyse işitilemez bir sesle, "Anlamı nedir?" diye fısıldadı, ve kız alçak sesle karşılık verdi; "Merhametin Oğlu."

İhtiyarlar, insanlık tarihinden bile daha eski olan bir hareketle ellerini öne doğru uzattılar ve monoton bir makamda okumaya başladılar. "Tomurcuklanan yaşam yasa altında kabul edilmiştir, hoşgelsin. Micon ve İsarma'nın oğlu O-si-nar-men. Tanrılar seni kutsasın!"

Micon yavaşça ayağa kalkıp elini Domaris'e uzattı, kız eli kavradı ve kalktı. Düşük sesli, âhenkli kutsama akmayı sürdürürken eğik başlarıyla, birlikte ayakta durdular "Yaşam Veren-Yaşamı Doğuran-kutlu olun. Şimdi ve sonsuza kadar, siz ve sizin tohumlarınız, kutsandınız. Huzur

içinde gidin.”

Domaris, kadim Onur İşareti'yle elini kaldırdı ve Micon, onun yeninin hıştırtısını duyarak ve Rajasta'dan almış olduğu talimatları hatırlayarak kadının kendisine öncülük etmesine izin verdi. Birlikte, sessiz bir alçakgönüllülük içinde Konsey odasını terk ettiler –ancak Rajasta arkada kaldı, çünkü Beş Yetkili ona doğmamış çocuğun yıldız haritasıyla ilgili ayrıntılı sorular sormak isteyeceklerdi.

Dış holde Domaris bir an Micon'un omzuna yaslandı. “Oldu işte,” diye fısıldadı. “Ve ben konuşurken bile çocuğumuz içimde yine kımıldıyordu! Ben –ben artık seninle daha çok beraber olacağım!”

“Olacaksın, sevgilim,” diye söz verdi Micon, şefkatle; ancak onu öpmeye eğildiğinde düşünceli bir nota gölgeledi sesini.

“Keşke senin gelecekteki zaferine tanıklık edebilseydim.”

Bölüm 9

Bir Duygu Sorunu

-I-

Caratra'nın Rahibesi Karahama, Deoris'i iyice muhakeme etmişti. Arkati'nin ölümünü izleyen günlerde Deoris daha önce küçümsemiş olduğu bu işin üzerine gerçekten bütün yeteneklerini yoğunlaştırmıştı. Sezgisel bilgisi, hünerli bir kendinden eminliğe ve maharete dönüştü ve fazladan hizmet ettiği dönemin sonunda Tapınak'ı terk etmeye hazırlanış, adeta isteksizlik içinde oldu.

Arınma ayinini tamamladıktan sonra Karahama'ya veda etmeye gitti. Son haftalarda, Karahama'nın ihtiyatının izin verdiği kadar yakınlaşmışlardı ve Karahama'nın sert kişilik özelliklerine karşın, Deoris birden onu özleyeceğinin farkına vardı.

Karşılıklı olarak, bildik resmi sözleri söyledikten sonra Rahibe, Deoris'i kısa bir süre daha alıkoymdu. "Yokluğunu hissedeceğim," dedi. "Çok ustalaştın, çocuğum," ve Deoris şaşkınlık içinde, konuşmadan dururken -Karahama'nın övgüsü nadiren ve zor kazanılırdı- gösterişli bir zincire

takılı, küçük, gümüş bir disk çıkardı. Üstüne Caratra'nın mührü oyulmuş olan bu takı, Tanrıça'ya hizmet eden her kadına en sonunda verilen bir hizmet ve başarı rozetiydi –ancak Deoris kadar genç birine nadiren armağan edilirdi. “Bunu bilgelik içinde taşı,” dedi Karahama ve kızın bileğine yapışmış olan elini gevşetti. Bunu yaptıktan sonra, konuşmaya devam edecekmiş gibi durup Deoris'e baktı.

Karahama iri bir kadındı; uzun boylu ve büyük göğüslü, yeşil kedi gibi gözleri ve açık kumral saçlarıyla heybetli. Talkannon gibi o da, insanda katı bir denetim altında tutulan hayvansal bir vahşilik izlenimi bırakıyordu; rütbesine özgü mavi cüppesi, doğal vakarına belirli bir kibir katıyordu. “Yazıcı Okulu'nda mısınız?” diye sordu sonunda.

“Aylar önce bıraktım. Ahtarrathlı Efendi Micon'un yazıcılığına atandım.”

Karahama'nın küçümsemesi Deoris'in gururunu kırdı. “Şu okuma yazma işini herhangi bir kız yapabilir! Hayatının işi olarak *bunu* mı seçtin, peki? Yoksa niyetin Domaris Hanım'ı Işık Tapınağı yolunda izlemek mi?”

O ana dek Deoris, bir gün ablasının yolunda yürüyüp Işık Tapınağı'nda İnisiye olmayı istediğinden ciddi anlamda asla şüphe duymamıştı. Şimdi, bir anda bunun imkânsızlığını anladı, kendisi için her zaman imkânsız olmuş olduğunu ve

hayatındaki ilk gerçek kararlılıkla, "Hayır. Bunların hiçbirini istemiyorum," dedi.

"O halde," dedi Karahama sakince, "inaniyorum ki, senin gerçek yerin burada, Caratra'nın Tapınağı'nda –Riveda'nın Tarikatı'na katılmayı seçmediğin sürece," dedi.

"Gri Cüppeliler mi?" Deoris şok olmuştu. "Ben, bir *saji* mi olayım yani?"

"Caratra seni korusun!" Karahama'nın elleri hızla kadim bir harf çizdi havada. "Herhangi bir çocuğu oraya göndermemi bütün Tanrılar yasaklar! Hayır çocuğum –bir Şifacı olarak, demek istemiştim."

Deoris yeniden duraklayıp, düşündü. Kadınların Şifacı sınıfına kabul edildiklerinin farkına varmamıştı. Deneme niteliğinde, "Riveda'ya –sorabilirim," dedi.

Karahama kendi kendine yavaşça güldü. "Riveda pek yanına yaklaşılabilecek bir adam değildir, çocuğum. Şenin kendi akrabası olan Cadamiri bir Şifacı Rahip, konuyu onunla konuşmak çok daha kolay olacaktır. Riveda acemilerle asla uğraşmaz."

Gülümsemesi, bir nedenden dolayı, Deoris'i rahatsız etti ve şöyle dedi; "Riveda'nın kendisi bana bir keresinde, Gri Tapınak'a girmek isteyip istemediğimi sormuştu!"

Bu, arzu edilen etkiyi yaratmıştı, zira Karahama'nın ifadesi belirgin bir şekilde değişti ve meraklı bir sessizlikle Deoris'i dikkatle baktıktan

sonra, “Çok iyi o zaman. Eğer dilersen, Riveda’ya senin yetenekli olduğunu resmen bildirdiğimi söyleyebilirsin. Sözlerimin onun üzerinde bir ağırlığı olduğundan değil, ancak böyle konular-da benim kararımın dikkate değer olduğunu bilir,” dedi.

Konuşmaları başka konulara daldı; duraksadı ve kısa sürede hafifleyip yok oldu. Ancak Deoris’in gidişini seyrederken Karahama tedirgin olmaya başladı. *Bu çocuğu Riveda’nın yoluna göndermek*, diye kendine sordu, *gerçekten doğru mu?* Caratra’nın Rahibesi, Riveda’yı, belki de kendi çıraklarının tanıdığından bile daha iyi tanıyordu ve onun güdülerini biliyordu. Ama bu rahatsız edici düşüncüyü uzaklaştırdı Karahama. Deoris neredeyse yetişkin sayılırdı ve Karahama ona en iyi niyetlerle bile karışacak olsa bunu iyi karşılamazdı. Riveda insanda güçlü duygular uyandırırdı.

-II-

Onikiler Evi'nde Deoris bilekliğini çıkardı, kendisini yalnız ve ılımlı edilmiş hissederek odaların arasında aylak aylak gezinmeye başladı. Domaris'le arasında geçen tartışmayı telafi etmek, eski yaşamının içine yeniden sokuluvermek, son birkaç ayda olan her şeyi –en azından bir süre için– unutmak istiyordu.

Odaların ve avluların boşluğu anlaşılmasın bir şekilde canını sıktı. Birdenbire durup, içinde kırmızı kuşunun yaşadığı kafese dikti gözünü. Kuş kafesin zemininde tuhaf bir şekilde durgun, yığılmış yatıyordu, koyu kırmızı tüyleri birbirine dolanmış ve buruşmuştu. Deoris nefes nefese kafesin kapısını açmaya koştu ve minik cesedi alıp acı bir çığlıkla avucunun içinde salladı.

Ağlamaklı bir halde kuşu çaresizce elinin üstünde çevirdi. Onu sevmişti; o, bu kadar değişmeye başlamadan önce Domaris'in kendine verdiği son şeydi –peki ama ne olmuştu? Etrafta onu parçalayacak bir kedi yoktu ve ufak şey, her na-

sılsa hiç hırpalanmamıştı. Artık boş olan kafesin içine baktığında küçük çanak çömleğin içindeki suyun boşalmış olduğunu gördü, dipteki kirli çerçöpün içinde dağılmış sadece bir iki tohum kabuğu vardı.

Elara'nın aniden içeri girişi onu ürküttü ve Deoris arkasına dönerek, müthiş bir öfkeyle küçük kadına doğru atıldı. Şiddetli bir şekilde, "Kuşumu unuttun ve şimdi öldü, öldü!" diye suçladı.

Elara geriye doğru korku dolu bir adım attı. "Hangi kuştan bahsediyorsunuz? Ama ben bilmiyordum..."

"Bana yalan söyleme, seni sefil sürtükl!" diye haykırdı Deoris ve kontrol edilemez bir hiddet içinde Elara'nın yüzüne bir tokat attı.

"Deoris!" Seste hayret ve öfke vardı ve Deoris nefesini tutarak döndü ve Domaris'in şaşırması ve bembeyaz kesilmiş halde kapının eşiğinde durduğunu gördü. "Bu-bu gösterinin anlamı nedir, Deoris?"

Deoris le daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştı, kız ani bir suçluluk ve korkuyla elini ağzına götürüp dili tutulmuş ve kıpkırmızı halde dururken Domaris, "Neler oluyor? Yoksa Elara'ya mı sormalıyım?" diye tekrarladı.

Deoris öfkeli gözyaşlarına boğuldu, "Benim kuşumu unuttu ve o da öldü!" diye boğularak kekeledi.

"Bu ne bir sebep, ne de bir özür," dedi Doma-

ris, hâlâ kızgın, sesi gergin. "Çok üzgünüm, Elara. Kız kardeşim senden özür dileyecek."

"Ondan mı?" dedi Deoris inanamayarak. "Dilemeyeceğim!"

Domaris bir gayretle, sözlerinin titremeden çıkmasını sağladı. "Eğer benim kız kardeşim değil de çocuğum olsaydın, dövülmen gerekirdi! Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım!" Deoris sıvışmak için döndü, ancak daha birkaç adımdan fazlasını atamadan, Domaris bileğini yakalamıştı ve gergin bir kavrayışla tutuyordu. "Burada kalacaksın!" diye emretti. "Bana itaatsizlik etmene izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

Deoris dönerek, bembeyaz olmuş bir halde kendisini kurtardı ve öfkeyle de olsa istenen özrü geveledi.

Elara sakın yüzünü kaldırdı, parmakların izi esmer yanağın üzerinde kızarmaya başlamıştı. Sesi-nin kendine has bir asaleti vardı, sade insanın sarsılmaz dengesi-ydi bu. "Kuşunuz için gerçekten üzgünüm, küçük hanım; ama onun bakımını üstlenen ben değildim; onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Benden rica ettiğiniz bir şeyi hiç unuttuğum oldu mu?"

Elara onları yalnız bıraktığında Domaris umu-dunu neredeyse kesmiş bir halde kız kardeşine baktı. "Sana neler oldu, Deoris?" dedi en sonunda, "Seni artık tanıyamıyorum."

Deoris'in gözleri küskünce, yer döşemesine ta-

kılı kaldı; Elara'ya mırıldandığı özürden beri kılmıdamamıştı.

"Çocuğum, çocuğum," dedi Domaris. "Kuşun için ben de üzgünüm. Ama bunu sorabileceğin bir düzine insan vardı. Elara sana karşı hep kibar davranmıştır. O senin eşitin olsaydı da yeterince kötü bir davranış olurdu bu; ama bir hizmetçiye vurmak!" Kafasını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Deoris hâlâ cevap vermiyordu, Domaris kafasını sallayarak açık kafese baktı. Sakince, "Kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum," deyip tekrar Deoris'e bir göz attı, "ama burada bir ihmal varsa eğer, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Deoris asık suratla mırıldandı. "Ben burada değildim."

"Bu hatanı azaltmaz." Domaris'in sesinde hiç acıma yoktu. "Onun bakımını neden kadınlardan birine doğrudan devretmedin? Onları hiç kimse-nin onlara vermediği bir görevi ihmal ettikleri için suçlayamazsın. Senin kendi unutkanlığın hayvanının yaşamına mal oldu! Sende hiç sorumluluk duygusu yok mu?"

"Düşünecek yeterince şeyim yok muydu sanki?" Kızın yüzünden acınası gözyaşları dökülme-yeye başladı. "Eğer beni gerçekten önemsiyor olsaydın, *sen* hatırlardın."

"Hayatın boyunca senin sorumluluklarını sırtlanmak zorunda mıyım?" diye sertçe karşılık ver-

di Domaris; sesinin tonu öylesine öfke doluydu ki, Deoris sahiden ağlamayı kesti. Kız kardeşinin sarsılmış yüzünü görünce Domaris biraz yumuşayıp, ölü kuşu Deoris'in ellerinden aldı ve bir kenara koydu. "Söylediklerimde ciddiymdim; dilediğin her kuşu alabilirsin," diye söz verdi.

"Ah, kuş umrümde değil benim! Sorun *sensin!*" diye inledi Deoris ve her zamankinden daha şiddetli ağlayarak, kollarını Domaris'e doladı.

Domaris ona sıkıca sarıldı, Deoris'in daha önce dile getirmeyi başaramadığı donmuş küskünlüğünü sonunda serbest bıraktığını hissediyordu ve Yıldız Alanı'ndaki geceden beri aralarında var olan engeli belki şimdi aşabileceklerini... Ama sonunda ona hatırlatmak zorunda kaldı; "Yavaşça, Deoris. Bana bu kadar sıkı sarılma, bizi incitmemelisin—"

Birdenbire, Deoris'in kolları yanına düştü ve tek kelime etmeden arkasını döndü.

Domaris yalvararak elini uzattı. "Deoris, öyle çekip gitme, demek istediğim —Deoris seni yaralamayan *hiçbir şey* söyleyemez miyim ben?"

"Sen beni istemiyorsun!" diye suçladı onu Deoris acınacak bir halde. "İstiyormuş gibi yapmak zorunda değilsin."

"Ah, Deoris!" Gri gözler yaşlarla buğulandı. "Nasıl kıskanabilirsin? Nasıl? Deoris, Micón'un ölmekte olduğunu bilmiyor musun? Ölüyor! Ve ben, onunla ölüm arasında durmalıyım!" Elleri yi-

ne o garip hareketle karnının etrafına kenetlendi. "Oğlumuz doğana dek—" Deoris hiç düşünmeden, ablasını kollarına alıp, sımsıkı sarıldı, o korkunç, çıplak kederi dışarıda bırakacak herhangi bir şey olsun diye. Kendine acıması yok oldu ve açıkça hiçbir tesellisi olamayacak bir konuda ancak teselli vermeyi, doğru olmadığını bildiği şeyleri boşuna söylemeyi deneyebileceğini bilerek, hayatında ilk defa bencil olmayan üzüntü duydu... ve ilk kez, kendi isyanı yok oldu, ablasının trajedisi yanında önemsizdi.

Bölüm 10

Amaç Adamları

-I-

En sonunda tartışmaya zeval vermeyen bir kesinlikle Riveda, Rajasta'yı kendi evinde düzenin sağlandığı konusunda bilgilendirdi. Rajasta işini iyi yaptığı için onu övdü ve Üstat başıyla selamlayıp, ağır göz kapaklarının arkasında hafif alaycı bir gülümseme ile oradan ayrıldı.

Tarikat üyeleri tarafından yapılan, yasak kara büyüleri araştırmak, yarım yıl almıştı. Oldukça önemsiz büyütçülükler ve ihlaller için hak edilmiş tam bir düzine kırbaçlamayla sonuçlanmıştı olay: resmi eşyaların yanlış kullanımı, zamanı geçmiş sembollerin taşınması veya sergilenmesi, veya benzeri tecavüzlerdi bunlar. İki de ciddi vaka olmuştu –açıkça birbiriyle bağlantılı olmamakla beraber– dövülen, sonra da Gri Cüppe Mezhebi'nin kayıtlarından silinen düşük kademedeki Üstatlarla ilgili. Bir tanesi, bazı simyevi ilaçları, masum Rahibe adayları ve *sajileri*, kurbanların sonradan hatırlayamadıkları aşırılık içeren cinsel zalimliklerde yer almaları için kandırmakta kullanıyordu.

Vakaların ikincisinde sanık, Tarikat'ın özel kütüphanesindeki kilitli bir dolabı kırmış ve bazı parşömenleri çalmıştı. Bu bile tek başına yeterince kötü olacaktı, ama adamın odasında bulaşıcı hastalık kültürleri yetiştirdiği ortaya çıktı. Dekontaminasyon işlemleri o ana dek tatmin edici bir sonuç alma ümidiyle sürüyordu.

Yine de bütün bunlar fark edilmemiş olanları, Riveda'nın, varlıklarına karşı tetikte olduğu konusunda uyarmıştı ve daha çok ilerlemeleri kolay olacak gibi görünmüyordu.

Riveda'nın kendisi için, bazı açılardan en büyük ödül, çok büyük gizli güçlere sahip yeni bir deney alanının bulunuşuydu, Üstat bunu denemeye niyetlendi. Bunu açacak olan anahtar ise yanına mürit olarak almış olduğu yabancıydı. Delikanlı, hipnoz altında garip bilgiler ve tuhaf bir güç sergiledi –hipnoz, olayların, sadece bir an dikkat ederek, gölgeli yansımalar şeklinde üzerinden geçtiği koyu candan bir kabuğun içinde varlığını sürdüren (onunkine yaşamak denmezdi) yabancıнын tuhaf duygusuzluğunun üstünde herhangi bir izlenim yaratmak için gerekliydi. Akıllı, sanki yakın zamanda onu dondurmuş olan dehşet ve utançtan dolayı kilitlenmişti; yalnız, ender sayıklamalarında Riveda'ya önemli şeylerin ipuçlarını veren, garip bir şekilde tutarlı sözcüklerle ileri atılırdı –o zedelenmiş görünen akılda, Riveda'nın kendisinin sadece bir an için gö-

rebildiği, geniş bilgi ufukları saklıydı.

Adamın Micon'un kardeşi olup olmadığını bilmiyordu Riveda; bu umrunda da değildi. Oldukça içtenlikle hissediyordu ki, bu ikisini yüzleştirmek için yapılan her girişim, onlara zarardan başka bir şey veremezdi. Müridin kökeniyle veya Gri Tapınak'a gelişinin sırrıyla ilgili ciddi araştırmalar yapmaktan titizlikle kaçınıyordu.

Ancak Riveda Micon'u izliyordu, Işık Rahipleri'nin arasında bir Büyücü olarak her zaman ilgisiz; her zaman ayrı, Atlantisli'nin arkadaş çemberinin kenarlarında fazla dolaşmadan, ancak onlar dikkatle inceleyerek. Riveda çabucak gördü ki, Domaris için Micon dışında hepsinin varlığı son bulmuştu; Rajasta'nın zihninin kör İnisiyeyle olan meşguliyetini de ayırt etti, yoldaş Rahiplerin ilişkisini aşan ve zaman zaman bir babayla oğul arasındakiine yaklaşan bir ilişkiydi. Deoris'i ise biraz daha fazla ilgiyle izliyordu.

Riveda Rajasta'nın fikirlerine çok sık katılmazdı, ama bu durumda ikisi de genç kızda tuhaf gizli güçler seziyorlardı. Eğer kusursuzca eğitilirse, kadın olduğunda Deoris güçlü biri olabilirdi. Yine de, bu soru üzerinde yoğun bir şekilde düşünmeye çok fazla zaman harcamasına rağmen, onda tam olarak hangi güçleri gördüğünü pek belirleyemiyordu Riveda –bir olasılıkla çok ve çeşitli oldukları için– Riveda kızın Micon'un yazıcısı olduğu kadar öğrencisi gibi de göründüğünü

fark etti. Bu durum Üstat'ı bir şekilde çileden çıkarıyordu; adeta Micon, sadece Riveda'nın kendisine ait olması gereken bir ayrıcalığı gasp ediyordu. Atlantisli'nin kızın düşüncelerine ettiği kişisel olmayan ve çekingen rehberlik Riveda'ya beceriksiz, aşırı ihtiyatlı ve yetersiz geliyordu. Ona göre, tekamül etmesine ve gelişmesine izin verileceği –hatta, gerekirse buna zorlanacağı– yerde, onu zaptediyorlardı.

Tarafsız bir mizahla, içinde kıza karşı büyüyen ilgiyi izliyordu ve hatta daha çok eğlenerek, onun, bir Rahip yardımcısı ve Elis'in nişanlısı Chedan'la olan ilişkisinin çocuksu ve fırtınalı ilerleyişini. Tapınak dedikoduları (ki Riveda bunlara görüldüğü kadar kulak tıkıyor değildi) Elis ve Chedan arasındaki gergin ilişkiden dem vuruyordu.

Chedan'ın Deoris'e vurulması, salt Elis'e nispet yapmak için bir girişim gibi başlamış olabilirdi. Herhalde artık bundan daha ciddiydi. Deoris'in onu gerçekten önemseyip önemsemediğine gelince –Domaris bile bunu biliyormuş gibi görünmüyordu– onun iltifatlarını ağırbaşlı bir şekilde, muzip bir memnuniyetle kabul ediyordu. Micon ve Domaris bu yeni ilişkiler durumunu, Deoris'in kendi açmazlarını anlamasını sağlayacağına ve onun, aşklarına karşı duyduğu düşmanlığını dindireceğine inanarak seyrediyor, hoş karşılıyorlardı.

Riveda bir gün onlara dış bahçede rastladı; çi-

menlerin üstüne Micon'un ayaklarının dibine yerleşmiş olan Deoris, yazı aletleriyle ilgileniyor, onları çeşitlerine göre ayırıyordu. Chedan, Rahip yardımcısı cüppesi giymiş o kahverengi gözlü, incecik delikanlı, gülümseyerek onun üzerine eğildi. Riveda ne dediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı, ama iki çocuk –ki bundan öte değillerdi, Riveda'nın gözünde– birşeyler üzerinde fikir ayrılığına düşmüşlerdi. Deoris ayağa sıçradı, içerlemişti; Chedan dehşete düşmüş gibi yaparak kaçtı ve Deoris gülerek arkasından koştu.

Micon Riveda'nın yaklaşan ayak seslerine doğru baktı ve nezaketle elini uzattı, ancak ayağa kalkmadı ve Riveda, kör İnisiyenin yüzündeki acı haraplığından yine etkilendi. Yakıp yıkan bir merhamet onu can evinden vurduğu için, her zamanki gibi, en derin duygularını maskelemekte kullandığı alaycı saygıya sığındı.

“Selam, Ahtarrath'ın Efendisi! Öğrencileriniz fazlasıyla bilgece olan öğretmeninizden kaçtılar mı? Yoksa kayın ağacından değneğinizle çaylaklarınız için hazır mı bekliyorsunuz?”

Bu küçümsemeyi sezen Micon'un kafası bezgin ve karışık. Riveda'yla ilgili ilk ihtiyatını gerçek anlamda yenmeye çalışmış, fakat başarısızlığı onu yıldırılmış. Yüzeysel olarak, elbette, Riveda kolay hoşlanılacak bir adamdı; ancak Micon eğer kendine izin verse, bu adamdan yine aynı kolaylıkla nefret edebileceğini düşünüyordu.

Kendini sıkı bir disiplin altına alarak Riveda'nın iğneleyici tavrına omuz silkti ve onun yerine kıyı tepelerinin büyük bir kısmını düzenli bir şekilde yok eden yangınlardan ve eğer hastalıktan birçok adam etkilenir de ekinleri biçemezse ortaya çıkabilecek büyük kıtlıktan bahsetti. "Bunu iyileştirmek için en çok seyi yapabilecek olanlar, sizin Şifacılarınızdır," diye saygıyla ve kasten övgüde bulundu. "Onların arasında yaptığınız mükemmel işleri duydum, Efendi Riveda. Aynı Şifacılar ki, yanlış hatırlamıyorsam daha on yıl önce sine kadar ahlaksız şarlatanlardan başka bir şey değildiler—"

"Bunu söylemek biraz abartılı olur." Riveda reformcunun vahşi hazzıyla gülümsedi. "Fakat doğru, ben geldiğimde Gri Tapınak'ta büyük bir bozulma vardı. Ben Rahipler Kastı'ndan değilim—Rajasta'nın size anlattığını tahmin ettiğim gibi—Zaidan'dan gelen bir kuzeyliyim; benim halkım balıkçıdır, göreneklerini izleyen deniz yolcuları. Benim ülkemde, doğru ilaçların, hastalık tamamen beyninde değilse, en içten dualardan daha çok işe yaradığını biliriz. Yaraların bakımını çocukken öğrendim, çünkü bir bacağım topaldı ve ailem benim başka hiçbir şey için uygun olmadığını düşündü."

Micon bu cümle üzerine irkildi sanki ve Riveda güldü. "Ah, iyileştirildim—nasıl olduğunu boşver—ancak o zamana kadar bedenim Rahiplerin

–belki içki masasından başka yerde– kabul etmeyecekleri kadar önemli olduğunu öğrenmiştim.” Yine güldü, sonra ciddileşerek, devam etti, “Beden işe yarar hale getirilip, iradenin disiplini altına verildiği zaman, aklın ne kadar güçlenebileceğini de öğrendim. O zamana kadar doğduğum köye karşı pek bir düşkünlüğüm olmadığı için eşyalarımı toplayıp, onların deyimiyle, yurtdışında sürtmeye başladım. Böylece Büyücülerden haberim oldu; siz onlara burada Gri–Cüppeliler diyorsunuz.” Anlamlı bir şekilde, Micon’un onu göremediğini unutmuş olarak omuzlarını silktiler; “En sonunda da buraya geldim, bir Üstat olarak ve buradaki Büyücüler Tarikatının içinde, Şifacılık maskesi altında bir tembel beyinli mistikler mezhebiyle karşılaştım. Dediğim gibi, onlar tam olarak şarlatan değillerdi, çünkü bugün kullandığımız yöntemlerin çoğu onların raflarında vardı; ne var ki yıkılmaya yüz tutmuşlar ve umursamaz olmuşlardı; şan ve büyümlü sözcükleri, dürüstçe çalışmaya tercih ediyorlardı. Bu yüzden onları kovdum.”

“Öfkeyle mi?” diye mırıldandı Micon, bir uygun bulmama imasıyla.

Riveda bir gülüş ve tadına varan bir sırıtışla, “Sağlam, tam bir gazapla,” diye karşılık verdi. “Birkaç iyi oturtulmuş tekme de cabası. Bazılarını, aslında, bedenlen dışarı atıp, yalnızca daha sonra bundan bahsetmeyi kestim...” Derin dü-

şünceler içinde, bir an durakladı. “Sonra benim gibi hisseden birkaç kişiyi topladım –hem Işık Rahipleri hem de Gri Cüppeliler– benim gibi, aklın bir çeşit şifacı gücü olduğuna, ancak bedenın bakıma da ihtiyaç duyduğuna inanan adamlar. En büyük yardımını Caratra’nın Rahibeleri’nden aldım, çünkü onlar, yaşayan kadınlarla birlikte çalışırlar, ruhlarla ve ideallerle değil ve bedenlerin basitçe, acı çeken bedenler gibi tedavi edilmesi gerektiği hakkındaki büyük gerçeği unutmak, onlar için o kadar kolay değildir. Yüzyıllardır doğru metodları kullanıyorlar ve artık onları, daha çok olmasa da eşit derecede ihtiyaç duyuldukları erkeklerin dünyasına geri getirmeyi başardım.”

Micon biraz hüüzünle gülümsedi. Riveda’yı, en azından bir hekim olarak takdir etmesi gerektiğini biliyordu ve Micon’un kendi doğasında bulunan zihinsel yiğitlik, Üstat’ta bulunan özelliklere tanıdık geliyordu. *Ne yazık*, diye düşündü Micon, *Riveda’nın yüksek zekâsını ve ilahi sağduyusunu kendi hayatına uygulamaması... böyle bir adamın, Sibir’in boş fethiyle harcanması ne kadar yazık!*

“Efendi Riveda,” dedi birdenbire “Şifacılarınız tüm kınamaların üstündeler, ancak Gri Cüppelilerinizden bazıları hâlâ kendilerine işkence ediyorlar. Sizin kadar zeki biri bunu nasıl onaylayabilir?”

Riveda, "Siz Ahtarrathlısınız; eminim bazı sertliklerin değerini biliyorsunuz, öyle değil mi?" diye karşılık verdi.

Micon'un cevabı sağ eliyle belirli bir İşaret yapmak oldu. Riveda, bu hareketi gönneyen birisine tekrarlamamanın değerini tarttı zihninde; ancak daha az tedbirli bir şekilde, devam etti, "O zaman duyuları keskinleştirip, belli zihinsel ve fiziksel etkenleri, yüksek bir farkındalık düzeyine yükseltmenin değerini bilirsin –kalıbı tamamlamadan ve gerilimi azaltmadan. Elbette, bulunabilecek daha az aşırı metodlar vardır, ama sonunda bir adamın kendi kendisinin efendisi olduğunu ve başkasına hiçbir zararı dokunmayan birine –eh, en son tahlilde, pek fazla yapılacak bir şey olmadığını kabul etmelisin."

İnisiyenin yüzü ihtilafını ele verdi; ince dudaklar ona özgü olmayan bir şekilde sert görünüyorlardı. "Böyle yöntemlerden sonuçlar alınabileceğini... biliyorum," dedi. "Ancak böyle sonuçları değersiz addediyorum. Ve ayrıca –sizin kadınlarınız meselesi var– ve onları kullanmanız." Durakladı. Sözlerini en az saldırgan olacak şekilde oluşturmaya çalışıyordu. "Sizin yaptığınız belki bir çeşit gelişim getirir; ama sadece dengesiz, doğaya karşı bir şiddet olur bu; sonuç olarak duvarlarınızın içinde deliliğe karşı her zaman tedbirli olmalısınız."

"Deliliğin birçok nedeni vardır," dedi Riveda.

"Ancak, biz Gri Cüppeliler, kadınlardan bizim gururumuzu tatmin etmeleri için çocuk doğurma canavarlığını esirgiyoruz!"

Atlantisli bu hakareti duymazlıktan geldi ve sadece yavaşça sordu; "Senin hiç oğlun yok mu, Riveda?"

Hissedilir bir ara oldu. Riveda bu adamın kör gözlerinin, kendi sağlam gözlerinden daha fazlasını gördüğüyle ilgili saçma fikrinden kendini kurtarmaktan aciz, başını öne eğdi.

"Biz şuna inanırız," diye sakince devam etti Micon. "Adını sürdürecektir bir oğul bırakmayan bir adam görevden kaçmaktadır ve Büyücülerine gelince, başkalarına verdikleri yararlar kendi kendilerine verdikleri zararları en sonunda aşabilir. Yine de bir gün kendilerinin de kontrol edemeyecekleri veya düzeltemeyecekleri davaları harekete geçirebilirler." Buruk gülümsemesi Micon'un yüzüne geri geldi. "Ancak bu sadece bir olasılık. Seninle tartışmayacağım, Efendi Riveda."

"Ben de seninle," diye karşılık verdi Üstat, sesinin çarpıcı tonunda, kibarlıktan fazlası vardı. Micon'un kendisine bütünüyle güvenmediğini biliyordu ve Atlantisli'nin şu anda bulunduğu kadar yüksek mevkiden birini, kendine düşman etmeye hiç hevesli değildi. Micon'un tek bir sözü, Muhafızları Gri Tapınak'ın üzerine salabilirdi ve Tarikatının bazı belli uygulamalarının tarafsız bir araştırmayı kaldıramayacağını Riveda'dan daha

iyi kimse bilemezdi. Kara Büyücülük olmayabilirdi yaptıkları, ancak katı Muhafızların onayını alacak cinsten de değildiler. Hayır, Micon'la tartışmak istemiyordu...

Yan yana ve artık sakinleşmiş bir halde yürüten Deoris ile Chedan onlara yeniden katıldı. Riveda Deoris'i öyle bir hürmetle selamladı ki, Chedan'ın çenesi birden bollaşıp, işe yaramaz hale geldi..

"Efendi Micon," dedi Üstat. "Deoris'i sizden alacağım."

Micon'un karanlık yüz hatları hoşnutsuzlukla sertleşti ve yüzünü Riveda'ya dönerken uğursuz bir içgüdü dokundu Atlantisli'ye. Gerilmiş bir halde şöyle dedi; "Bunu neden söylüyorsun, Riveda?"

Riveda yüksek sesle güldü. Micon'un ne demek istediğini çok iyi biliyordu, ama yanlış anlamış gibi yapınak onu memnun etti. "Neden? Ne demek istediğimi sandın?" diye sordu. "Küçükhanımla birkaç dakika konuşmam gerek, çünkü Caratra Tapınağı'ndan Karahama, Şifacılar arasına kabul edilmesi için bana onun adını verdi." Riveda tekrar güldü. "Eğer benim hakkımda bu kadar fena düşünüyorsanız, memnuniyetle, sizin huzurunuzda da konuşurum, Prens Micon!"

Micon'un içine ölümcül bir halsizlik süzülüp, yavaş yavaş kızgınlığının yerini aldı. Omuzları çöktü. "Ne demek istediğimi bilmiyorum, ben..."

Sustu, hâlâ sinirliydi, ama bunu kendine karşı bile kabul edemiyordu. "Evet, Deoris'in İnisiyasyon yolunu arayacağını duymuştum. Çok memnun oldum... Git, benim Deoris'im."

-II-

Riveda düşünceli bir şekilde, kızı patika yola götürdü. Deoris duyarlıydı, her zerresi, bütün sınırları içgüdüsel olarak kendinin Şifacılar'a değil de bizzat Gri Cüppeliler'e ait olduğunu hissediyordu. Gri Tapınak'ta birçok kadın sadece aşağılanan veya yok sayılan birer *saji* idi, -ama arada bir Büyücü'nün Yolu'na bir kadın kabul edilebiliyordu. Bir erkekle aynı seviyeye ulaşmayı birkaç tanesi, sadece birkaç tanesi amaçlayabilirdi ve Deoris için onların arasında bir yer açmak zor olabiliyordu.

"Söyle bana, Deoris," dedi Riveda aniden. "Ana'nın evinde uzun süre hizmet ettin mi?"

Kız omuzlarını silkti. "Yalnızca her kadının yapması gereken ön hizmetler." Kısaca Üstat'ın gözlerinin içine baktı, ama, "Karahama'yla birlikte bir ay boyunca çalıştım," diye mırıldanırken bakışlarını tekrar uzaklaştırdı.

"Bana yeteneğinden bahsetti." Riveda durakladı. "Belki de bunu ilk kez öğrenmiyorsundur da

bir zamanlar, belki önceki bir yaşamdan bildiğin birşeylere yeniden ulaşıyorsundur.”

Deoris gözlerini tekrar ona doğru kaldırdı, yüzündeki merak açıkça okunuyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bir Işık kızına bundan bahsetmeye iznim yok,” dedi Riveda gülümseyerek. “Ancak Tapınak’ta yükseldiğinde, bunu öğreneceksin. Haydi bir dakika günlük işlerden konuşalım.” Kızın kısa bacaklarının kendi uzun adımına uyamadığının farkına varıp, Tapınak Bölgesi’nde akan derelerden birini tepeden gören küçük bir meydana dan yana döndü. “Karahama,” diye devam etti Üstat, “bana senin Şifacılığa kabul edilmek istediğini söyledi, ama benim seni şimdi istemeyişimin birçok nedeni var.” Bunu söylerken yan gözle kıza bakıyordu ve onun rahatsızlığından belli belirsiz bir şekilde tatmin oldu. “Bir Şifacı olursan,” diye devam etti, “sadece Tapınak’ın bir çocuğu olarak kalırsın, bir Rahibe değil... Söyle bana, Işık Yolu’na henüz bağlandın mı?”

Deoris’in duyguları son dakikalarda o kadar hızlı bocalamıştı ki, ilk başta konuşmadan sadece kafasını salladı. Sonra duruşunu düzelterek açıkladı, “Rajasta henüz çok genç olduğumu söyledi. Domaris on yedisini geçene kadar hiçbir yemin etmemiştir.”

“Ben seni o kadar uzun zaman bekletmem,” diye itiraz etti Riveda. “Ancak aceleye gerek olma-

dığı doğru.” Tekrar suskunluğa gömüldü, meydana karşısına ve onun ötesine uzaklara baktı. Sonunda Deoris’e dönerek şöyle dedi; “Sana tavsiyem şu, ilk önce Caratra’nın Rahibeliliğinin en alt kademesi için İnisiyasyon yolunu ara. Yaşın biraz ilerlediğinde gerçek yerinin Büyücülerin arasında olduğuna karar verebilirsin–” Riveda emreden bir jestle kızın sorusuna engel oldu. “Biliyorum, bir *saji* olmayı istemiyorsun, zaten ben de onu önermiyorum. Ama Caratra’nın İnisiye bir Rahibesi olarak O’nun hizmetinde en yüksek düzeylere kadar yükselebilirsin –veya Gri Tapınak’a girersin. Çoğu kadın üstat derecesine ulaşmak için uygun değildir, ama sende doğuştan gelen güçler olduğuna inanıyorum.” Ona doğru gülümsedi ve ekledi, “Onları yalnızca zorunlu oldukça kullanmanı diliyorum.”

Deoris onun bakışına içtenlikle karşılık verdi. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ki...”

“Ama öğreneceksin.” Bir elini kızın omzuna koydu. “Güven bana.”

“Güveniyorum,” dedi, bunun doğru olduğunun aniden farkına vararak.

Riveda, tam bir ciddiyetle onu uyardı, “Senin Micon’unun, bana hiç güveni yok, Deoris. Belki de ben güvenilebilecek, iyi bir adam değilimdir.”

Deoris mutsuzca, yassı döşeme taşlarına baktı. “Micon... Efendi Micon çok zalimce davranışlara maruz kalmış –belki de artık hiç kimseye güven-

miyordur,” diye ileri sürdü. Micon’un haklı olabileceği düşüncesiyle yüzleşemiyordu. Riveda hakkında tatsız hiçbir şeye inanmak istemiyordu.

Üstat elini kızın omuzlarından çekti. “O halde Karahama’ya seni kişisel rehberliği altına almasını söyleyeceğim,” dedi bir salıverme edasıyla. Deoris kabul ederek ona bir hayli ürkekçe teşekkür etti ve ayrıldı. Riveda kollarını göğsünde kavuşturarak, durup onun gidişini seyretti; dudaklarında alaycı bir gülümsemenin izi olmasına rağmen, gözleri düşünceliydi. Deoris hayalinde canlandırmış olduğu kadın olabilir miydi? Geçmiş yaşamların rastgele anıların bir insana bazen geleceğe dair önseziler olarak görünebileceğini ondan iyi kimse bilemezdi... Eğer, bu kızın kişiliğini doğru okuyorsa, o hevesliydi, aşırı hevesli belki, hatta tezcanlı. Acaba onda ihtiyat var mıydı?

Riveda düşüncelerinin günlük gerçeklerden fazla uzaklaşmasını istemez bir halde, topuğunun üstünde döndü ve yürümeye başladı. Uzun adımları onu meydandan çabucak uzaklaştırdı. Deoris daha küçük bir kızdı ve yanılmadığından emin olmak için belki yıllarca beklemesi gerekiyordu –ancak bir başlangıç yapmıştı.

Üstat Riveda, istediğini almak için beklemeye alışkın değildi, ama bu defalık beklemeye degebilirdi!

Bölüm 11

Takdisler ve Lanetler Üzerine

-I-

Ellerini önünde uysal bir şekilde kavuşturmuş, saçı sade bir tarzda örölüp, toplanmış olan Deoris, Caratra Rahibeleri'nin önünde duruyordu. Yazıcı önlüğünü son kez giyinmişti ve daha şimdiden önlük yabancı gelmeye başlamıştı ona.

Karahama'nın ciddi öğütlerini ağırbaşlı bir dikkatle dinlerken bile korkuyordu Deoris; hatta, düşünceleri dalgın bir şekilde, Rahibenin sözleriyle karşıt yönde akarken panik içindeydi. Bu gün ve bu saatten itibaren artık "küçük Deoris" olmayacaktı, yaşamının mesleğini seçmiş bir kadındı -uzun yıllar boyunca çırak Rahibelik mertebesinde ileri gidemeyecek olmasına rağmen, bu bile üstüne bir yetişkinin sorumluluklarını yüklüyordu.

Sonra Karahama ona öne çıkmasını işaret etti; buyrulduğu üzere, ellerini öne uzattı Deoris.

"Adsartha, Deoris diye adlandırılan Talkanon'un kızı, bu takıları şimdi benim elimden alıyorsun, bunları takmak artık hakkındır. Onları

akıllıca kullan ve onlara karşı asla saygısızlıkta bulunma," diye tembılı etti Karahama. "Ulu Ana'nın kızısın; diğer bütün kadınların kızı, kız kardeşi ve anasısın." Uzanmış ellerin içine Karahama, Deoris'in hayatının geri kalanında takmak zorunda olduğu kutsal takıları yerleştirdi. "Bu eller Ana için çalışmak üzere kutsansın; adansınlar," dedi Karahama ve Deoris'in küçük parmaklarını ayinsel değerli taşların üzerine örtüp, onları bir süre kapalı tuttu ve sonra koruyucu bir jestle onları ışıretledi.

Deoris hiçbir surette kendini batıl inançlı biri olarak görmüyordu, ama yine de içine akan büyük, sıcak ve mistik bir gücün dokunuşunu hissetmeyi bekler gibi oldu –ya da tüm duvarların onu değersizlikle suçlayacaklarını. Ama hiçbir şey hissetmedi, sadece sürekli bir sinirsel gerginlik ve ve açık bir şekilde, henüz bitmemiş olan uzun tören boyunca, hareketsiz dikilmekten dolayı baldırlarında hafif bir titreme.

Karahama, başka bir ayinsel jestle kollarını kaldırıp, "Rahibe Deoris rütbesine uygun olarak törenle görevine başlasın," dedi.

Hem Domaris, hem de Deoris'i dünyaya getirmiş ve annelerinin ölümünden sonra onlara bakmış olan yaşlı rahibe Ysouda Ana onu götürdü; annesinin yerini tutan Domaris onlara bekleme odasına kadar kadar eşlik ett.

Önce Yazıcılara özgü keten önlüğü alındı ve

ateşin içine atıldı; Deoris taşların üstünde titreyerek, çıplak bir halde durdu. Emredilmiş bir sessizlik içinde, Ysouda Ana'nın yüzü her ikisini de rahatlatmaktan uzak bir yasaklayıcılık taşıırken, Domaris kız kardeşinin dalgalı saçlarını açtı ve ihtiyar Rahibe onları kesip, ağır siyah lüleleri alevlerin içine fırlattı. Deoris onların yanışını seyrederken, küçük düşmenin gözyaşlarını, gözlerini kırıpıştırarak bertaraf etti, ancak hiçbir' ses çıkarmadı; böyle bir tören sırasında ağlamak düşünlümezdi. Ysouda Ana arınmanın ve kırılan, terbiye edilen Deoris'e en düşük kademedeki Rahibe kıyafetlerinin giydirilmesinin özenle hazırlanmış ayinlerini yerine getirirken, Domaris parlayan gözlerle onu seyrediyordu. Deoris kendinkinden farklı bir hizmet yolu seçtiği için üzgün değildi; bütün bunlar, içinde doğdukları hiyerarşinin getirdiği durumlardı ve Deoris'in kendi gibi belirli bir gruba hitap eden ezoterik Işık Bilgeliğini değil de, insanlık hizmetini seçmesi ona doğru görünüyordu. Deoris'i aday Rahibe kıyafeti içinde görünce Domaris'in gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu ve taşıtı; bir annenin büyümüş çocuğuyla duyduğu gururu hissediyordu, çocuğun kendi denetimini aşarak büyümesinden annenin duyduğu üzüntü olmaksızın.

Deoris'e beyaz renkle, çapraz dokunmuş mavi, kolsuz, sade bir kıyafet giydirdikten sonra, beline soluk mavi bir kuşak bağladılar ve tek bir in-

ci tanesiyle tutturdular –yeryüzünün tehlike dolu, ölüm dolu rahminden getirilmiş, bu yüzden de çocuk doğumunu sembolize eden Ulu Derinler'in taşıyla. Deoris'in boynuna, sonradan işinde ona gerektiği zaman hem hipnotik bir sarkaç ve hem de psişik bir kanal olarak kullanmayı öğreneceği, yontulmuş kristalden bir tılsım asıldı.

Böylece giydirilmiş ve böylece süslenmiş olarak bir araya toplanmış Rahibelere geri götürüldü; Rahibeler kutsal çemberlerini kırmış, onu tarikatlarına memnuniyetle kabul etmek için çevresine birikmişlerdi ve kızı öpüyor, kucaklıyor, kutluyor ve hatta kırpılmış saçından dolayı ona takılıyorlardı. Katı ve kara kuru biri olan Ysouda Ana bile, yeni gelenin çevresinde kalabalık eden maviye bürünmüş kadınlar kalabalığından uzaktaki, büyülenmiş Domaris'le anı tazeleyecek kadar gevşemişti. "Onu senin kollarına ilk koyuşumun üzerinden on beş yıl geçmiş olması inanılacak gibi değil!"

"Neye benziyordum?" diye merakla sordu Deoris.

Ysouda Ana şatafatlı bir havayla kendini dikleştirdi. "Küçük kırımızı bir maymuna çok benziyordun," diye karşılık verdi, ancak Deoris ve Domaris'e sevgi dolu bir şekilde gülümsedi. "Küçüğünü kaybettin, Domaris –ama çok yakında ben senin kollarına başka bir çocuk vereceğim, öyle değil mi?"

"Sadece birkaç ay içinde," diye çekingenlikle cevap verdi Domaris ve yaşlı Rahibe sıcak bir sevgiyle kızın elini sıktı.

-II-

Deoris'in resmi görevleri bir sonraki güne kadar başlamayacağından, iki kız kardeş Onikiler Evi'ne doğru birlikte geri yürüdüler. Domaris tereddütlü bir merhametle elini kız kardeşinin kırılmış saçlı başına koydu. "Tatlı saçların," diye sızlandı.

Deoris kafasını sallayıp, kısa lüleleri savururken, "Ben sevdim," diye pervasızca yalan söyledi. "Artık bütün zamanımı onu taramakla geçirmek zorunda değilim –Domaris, böyle çok mu çirkin?"

Domaris, kız kardeşinin dudaklarının titrediğini gördü ve gülerek onu hemen rahatlattı; "Hayır, hayır, küçük Deoris, büyüdükçe daha da güzelleşiyorsun. Sanırım bu tarz sana yakışıyor, gerçekten –yalnız seni çok küçük gösterdi," diye takıldı. "Chedan senden bir kadın olduğunu ispatlamamı isteyebilir!"

"Daha önce yapmış olduğu gibi, böyle ispatları buyursun istesin," dedi Deoris baştan savarak, "ama ben Elis'le olan arkadaşlığımı o fazla geliş-

miş bebek uğruna tehlikeye atmayacağım."

Domaris güldü. "Eğer Chedan'ı ondan tamamiyle alırsan, Elis'in ölümsüz minnettarlığını kazanabilirsin!" Rahatsız edici küçük bir düşünce tekrar aklına geldiğinde, neşesi buharlaştı: Arvath'ın yasal özgürlüğünü kullanışı ile ilgili gerçek hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu. Zaten bir hoşnutsuzluk vardı ortada ve Domaris daha fazlasını bekliyordu. Elis aynı şeyi yaptığında, Chedan'ın nasıl davrandığı görmüştü. Arvath'ın daha cömert, daha anlayışlı olacağını umdu –ne var ki, umudun sadece hüsnü kuruntu olduğundan gitgide daha çok kuşkulanıyordu.

Hafifçe kaşlarını çatarak biraz tahammülsüz bir şekilde omuz silkti Domaris. O seçimini yapmıştı ve eğer bu tatsızlıklara neden olursa, eh, zamanı geldiğinde onunla yüzleşirdi. Düşüncelerini daha acil kaygılara çevirdi. "Micon seni törenlerden sonra görmek istiyordu, Deoris. Ben gidip şu duvar örtülerini üstümden çıkaracağım," diye şaka yaptı, ayın için giymek zorunda kaldığı hantal cüppeyi sallayarak, "ve ikinize ondan sonra katılacağım."

Deoris irkildi. Anlaşılmaz bir şekilde, Micon'la, Domaris yakınlarda olmadan karşı karşıya gelmek düşüncesi onu rahatsız ediyordu. "Seni bekleyeyim," diye önerdi.

"Hayır," dedi Domaris kaygısızca. "Sanırım seni yalnız görmek istiyordu."

-III-

Micon'un Atlantisli hizmetçileri Deoris'i çiçeklenen ağaçlarla yeşil ve akan suların ve birçok kuşun şarkılarının sesiyle dolmuş bir dizi teraslı bahçeye açılan bir odaya götürdüler. Rütbe ve asalet sahibi konuklara ayrılmaya yaraşır daireler olan bu odalar havadar ve serindiler; Rajasta konuğunun rahatlığı için hiçbir şeyden sakınmamıştı.

Pencerenin önünde silueti belli olan Micon'un parlak cüppesi dik, zayıf bedenine öğleden sonra güneşinde, neredeyse yarı şeffaf bir görüntü veriyordu. Neşeyle gülümseyerek başını çevirdiğinde, Deoris ışıldayan, başının çevresinde parıldayan, patlayan bir aydınlık ruhu gibi bir renk anı yakaladı, sonra gitti; o kadar hızlı kayboldu ki, Deoris kendi gözlerinin tanıklığından şüphe etti. Gaipen gelen görüntü anı onu biraz sersemletmişti, kapı eşiğinde durakladı; sonra pişman oldu, çünkü Micon onu duymuş, acılar içinde ona doğru yürüyordu. "Sen misin, benim küçük Deoris'im?"

Onun sesini duyunca uzun zamandır süren huzursuzluğu yok oldu; koştı ve onun önünde diz çöktü. Micon yüzünü ona doğru çevirerek gülümsedi. “Ve sana artık *Küçük Deoris* diye hitap etmemeliyim, bana anlattılar,” diye takıldı ve mavi damarlı zayıf elini kızın başına koydu; sonra şaşkınlık içinde onu hareket ettirdi. “O güzelim saçlarını kesmişler! Neden?”

Ayağa kalkarken utangaç bir tavırla, “Bilmiyorum,” dedi. “Âdet böyle.”

Micon’un kafası karışmıştı, gülümsedi. “Ne garip,” diye mırıldandı. “Her zaman bunu merak ettim –sen Domaris’e benzer misin? Saçların onunkiler gibi ateş rengi mi?”

“Hayır, benim saçlarım gece kadar siyahtır. Domaris güzeldir. Ben ise sevimli bile değilim,” dedi Deoris dürüstçe.

Micon güldü. “Ama Domaris de aynı şeyi senin için söyledi, çocuğum –senin güzel ve hoş, kendisinin de oldukça gösterişsiz olduğunu!” Omuzlarını silkti. “Sanırım kız kardeşler hep böyledirler, eğer birbirlerini seviyorlarsa. Ancak kafamda senin resmini çizmek zor geliyor ve küçük yazıcıyı kaybettiğimi hissediyorum –ve doğrusu da kaybettim, çünkü bana gelemeyecek kadar meşgul olacaksın!”

“Ah, Micon, bunun için gerçekten üzgünüm!”

“Boşver, kedicik. Ben memnunum –seni kaybettiğim için değil, ama seni ışığa götürecek işi

bulduğun için.”

Kız tereddütlü bir şekilde adamın hatasını düzeltti. “Ben bir Işık Rahibesi değil, Ana Rahibesi olacağım.”

“Fakat, sen kendin bir Işık kızıydın, Deoris'im. Senin içinde ışık var, senin bildiğinden daha çok, çünkü açıkça ışıyor. Bu gözler kör olmasına rağmen ben onu gördüm.” Yine gülümsedi. “Ama bu kadar yeter; eminim bütün bir güne yetecek kadar boş vaaz duymuşsundur! Sadece bir aday Rahibeyken takı takamayacağını biliyorum, ama yine de senin için bir armağanım var...” Döndü ve yanındaki bir masadan ufak bir heykelcik aldı; yekpare yeşim taşından oyulmuş tombul kalçalarının üstüne oturan küçük bir kediydi bu, topaz gözleri de komik bir şekilde, Deoris'e göz kırpyordu. Boynunun çevresinde yeşil taşlardan güzelce kesilmiş ve cilalanmış bir tasma vardı. “Kedi sana şans getirecek,” dedi Micon. “Ve Rahibe Adsartha olduğun, değerli taşlar ve takı takma yasağın kalktığında–” Micon taşlı tasmayı hünerli ellerle çözdü. “Bak, eğer bileğin hâlâ şimdiki kadar zarif olursa, Kedi Usta sana bileklik olması için tasmağını ödünç verecek.” Kızın narin elini alarak taştan halkacığı bir an için bileğinin üzerine kaydırды; sonra gülerek çekti. “Ama seni yeminini bozmaya teşvik etmemeliyim,” diye ekledi ve takıyı tekrar kedinin boğazına sardı.

“Micon, bu çok güzel,” diye bağırdı Deoris, bü-

yülenmiş bir halde.

“Ve bu yüzden sadece sana ait olabilir, ufaklık –benim sevgili küçük kız kardeşim,” diye tekrarladı, sesi bir anlığına, sözcüklerin üzerinde amaçsızca gezindi; sonra şöyle dedi; “Domaris gelene kadar bahçede yürüylim.”

Yaz bitkileri artık kavrılmış ve sararmış olmasına rağmen, çimler gölgeli ve serindi. Yaz boyunca altında çok sık oturdukları büyük ağaç kurumuştı, dalların arasında sert, parlak böğürtlen kümeleri vardı –ancak incecik kumlu toz oraya işlememişti ve ağaçlar güneşin yakıcı bakışını biraz süzüyorlardı. Eski yerlerini buldular ve Deoris kuru otlara oturup, başını kaldırarak Micon'a bakarken, başını yavaşça dizlerinin üstüne koydu. Adamın esmer yüzü kesinlikle zayıflamış, acıyla daha da çok çekilmişti.

“Deoris,” dedi, tuhaf gülümsemesi yaz şimşegi gibi gelip gidiyordu. “Ablan seni özledi.” Ses tonu sitemli değildi, ancak Deoris yanaklarında suçlu kırmızıların dalgalandığını hissetti.

“Domaris’in artık bana ihtiyacı yok,” diye mırıldandı.

Micon’un kızın kırılmış buklelerine dokunuşu çok şekatliydi. “Yanılıyorsun, Deoris; şu anda sana çok ihtiyacı var –ve senin sevgine. Ben sizin aranızda özel olan bir şeye zorla kendimi sokmam...” Kızın elinin altında kıskançlıkla kıpırdandığını hissetti. “Hayır, bekle Deoris. Dur da sana

bir şey anlatayım.” Sanki ayakta dururken konuşmayı tercih edermiş gibi huzursuzca yer değiştirdi; ancak hareketli yüz hatlarından tıhaf bir bakış geçti ve olduğu yerde kaldı. “Deoris, dinle beni. Ben çok fazla yaşamayacağım.”

“Bunu söyleme!”

“Söylemeliyim, küçük kız kardeşim.” Bir hüüzün gölgesi Atlantislinin tınılı sesini derinleştirdi. “Belki –belki oğlum doğana kadar yaşarım. Ama daha sonra... Domaris'in yapayalnız olmayacağını bilmek istiyorum.” Yara izli ama ince ve kibar, sakatlanmış elleri, kızın ıslak gözlerine dokundu. “Hayatım, ağlama, seni çok seviyorum, küçük Deoris ve Domaris'i sana emanet edebileceğimi hissediyorum...”

Deoris kendini konuşmaya ya da hareket etmeye zorlayamadı; yalnızca olduğu yere mıhllanmış gibi Micon'un görmeyen gözlerine bakakaldı.

Tüyler ürpertici bir vurgulamayla devam etti Atlantisli, “Ben, terk etmeye dayanamayacak kadar aşık değilim hayata!” Sonra sanki kızı korkutmuş olduğunun bilincindeymiş gibi, o korkunç kendiyle alay ifadesi, yüzünden yavaşça silindi. “Bana söz ver, Deoris,” dedi, dudaklarına ve kızın uzun yıllar boyunca anlayamadığı merak uyandırıcı, sembolik bir jestle göğsüne dokundu.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı Deoris ağlayarak.

Adam gözlerini kapatıp, büyük ağacın geniş gövdesine yaslandı. Domaris'ten bahsetmek, ha-

yatını borçlu olduğu, ateşli bir şekilde tutunduğu denetimi zayıflatmıştı ve Micon da dehşete düşecek kadar insancıldı. Deoris, onun yüzünden geçen gölgeyi gördü ve nefesi kesilmiş bir halde ayağa sıçradı.

"Micon," diye haykırıp. korkuyla ona doğru eğildi. Micon başını kaldırdı. Alnından terler fışkırıyordu ve Deoris'in anlayamadığı bir dilde, boğuk birkaç sözcük mırıldandı. "Micon," dedi kız nazikçe, "anlayamıyorum—"

"Yine geliyor!" dedi güçlkle nefes alarak. "Nadir Gecesi'nde hissetmişim, bana uzanıyordu—ölümcül bir felaket—" Ağır ve gevşek bedeniyle kızın omzuna yaslandı, zorlanan bir dayanıklılıkla nefes alıyordu. "*Hayır, yapmayacağım!*" diye çığlık attı, görünmeyen bir varlığa cevap verir gibi ve sözcükler sert, öfkeli, en aşırı halinde bile, bütünüyle her zamanki ses tonunda söylenmişti.

Deoris yapacak başka bir şey düşünemez halde onu kollarına çektiğinde, birdenbire kendini onun tüm ağırlığını desteklerken buldu. Micon aşağı kaydı, neredeyse hissizdi, ama son güç zereleleri gibi görünen bilincine tutunabiliyordu.

"Micon! Ne yapmalıyım?"

Adam tekrar konuşmayı denedi, ama kızın diline hakimiyeti yine kayboldu ve sadece Atlantis dilinden birkaç kırık cümle mırıldanabildi. Deoris kendini çok küçük ve dehşete düşmüş hissediyordu: Tabii ki, biraz eğitim almıştı, ama onu bu-

na hazırlayan şeyler değildi –ve kollarında sevginin bilgeliği yoktu, zira korkmuş kucaklayışının tüm gücü Micon'un acı enkazı bedenine zulmediyordu. Adam inildeverek kızıdan silkindi veya denedi bunu; sallanırken, kız onu dik tutmamış olsaydı, hızla düşmüş olacaktı. Kız onu daha daha nazik tutmaya çalıştı, ancak dondurucu paniğin parmakları boğazını sıkıyordu; Micon ölüyor-muş gibi görünüyordu ve onu, yardım getirmek için bile olsa terk etmeyi göze alamıyordu Deoris. Çaresizlik duygusu sadece dehşetini arttırmaya yaradı.

Üzerlerine bir gölge düştüğünde küçük bir çığlık attı, başka birinin kolları Micon'un ağırlığını onun genç omuzlarından aldı. "Efendi Micon," dedi Riveda metin bir sesle, "size nasıl yardım edebilirim?"

Micon sadece içini çekti ve Gri Cüppelinin kollarına yığıldı. Riveda Deoris'e göz attı ve sert, keskin yüzü, onun bayılmak üzere olmadığından emin olmak için sakince kızı değerlendirdi.

"İyi Tanrılar," diye mırıldandı Üstat. "Uzun süredir bu halde mi?" kızın cevabını beklemeden, kör adamın bir deri bir kemik kalmış vücudunu, görünür hiçbir çaba göstermeksizin taşıyarak kolayca ayağa kalktı. "Ben en iyisi onu hemen odasına götürüyüm. Merhametli Tanrılar adına, adam senden daha ağır değil! Deoris, benimle gel, sana ihtiyacı olabilir."

“Evet,” dedi Deoris, daha önceki dehşeti kaybolurken utançtan yüzü kızarmaya başlamıştı. “Size yolu göstereyim,” diyerek, Riveda’nın önünde patikaya doğru koştu.

Arkalarında Riveda’nın müridi boş gözlerle efendisini arıyordu. Micon’u gözlemlerken yanıp sönen bir hayat ışığı bu gözleri bir an için aydınlattı. Riveda’nın yolundan gürültüsüzce giderken, müridin yüzü sıkıntılı bir boşluktu, yarı nemli bir süngerle baştan savma silinen bir tabela gibi.

Micon’un odasına girdiklerinde Atlantisli’nin hizmetkârlardan biri çığlık atıp, Riveda’nın baygın adamı yatağına yatırmasına yardım etmeye koştu. Üstat alçak sesle hızlı bir dizi emir verdi ve sonra ilaçları uygulamaya koyuldu.

Deoris, susmuş ve korkmuş bir halde yatağın ucunda dikiliyordu. Riveda onun varlığını unutmuştu; Üstadın tüm yoğun dikkati, baktığı adam üzerinde yoğunlaşmıştı. Mürit bir kedininkinden daha sessiz olan adımlarla odanın içine hayalet gibi gezindi ve kapı eşiğinde belirsizce durdu.

Kör adam yataкта kımıldıyor, sayıklayarak inliyor ve Atlantis dilinde birşeyler mırıldanıyordu. Sonra aniden, alçak ve insanı ürkütecek kadar berrak bir sesle şöyle dedi: “Korkma. Bizi sadece öldürebilirler ve eğer onlara boyun eğeceksek, ölüm, daha iyidir-” Başka bir ızdırap iniltisi çıkardı ve Deoris başı dönerek, yatağın yüksek iskeletine yapıştı.

Müridin izleyen gözleri Micon'u buldu ve boş bakışı gözleri fark edilebilir bir şekilde büyüdü. Soluk alma ile inleme arasında tuhaf bir ses çıkardı.

"Sessiz ol!" diye hırladı Riveda, "Ya da dışarı çık!"

Gri Cüppeli'nin kendisini nazıkçe zapteden ellerinin altında Micon hareket etti; ilk önce ayılmışçasına kımıldandı sonra ellerini uzatarak, başını bir kasılma hareketi ile geriye atarak, elleri kavrama hareketleri yaparak tüm bedeni ile arkaya kıvrıldı; sonra aniden çığlık attı, acıyla dolu, ince bir çaresizlik çığlığıydı bu.

"Reio-ta! Reio-ta! Neredesin? Nesin? Beni kör ettiler!"

Mürit, yıldırım çarpmış ve kaçamıyormuş gibi seğirerek duruyordu. "Micon!" diye bir çığlık attı. Elleri kalktı, kenetlendi ve bir adım attı –sonra o ani his öldü, parıltı söndü ve müridin gevşek parmaklı elleri yanına düştü.

Keskin bir soruyla başını kaldırmış olan Riveda, müridin yüzünün deliliğin ardında gizlenmiş olduğunu gördü ve kafasını sallayarak işine tekrar eğildi.

Micon tekrar kımıldadı, ama bu kez daha az şiddetli bir şekilde. Sonra mırıldandı; "Rajasta–"

"Gelecek," dedi Riveda alışılmamış bir kibarlıkla ve fal taşı gibi açılmış inanamayan gözlerle dikilip müride bakmakta olan Atlantisli uşağa doğru başını kaldırdı. "Muhafızı bul, seni aptal! Nerede ve

nasıl, umurumda değil, *git ve bul onu!*" Bu sözlerin tartışmaya ve tereddüite açık hiçbir yanı yoktu; uşak döndü ve koşmaya başladı, yalnızca müride çabuk, gizli bir bakış atmak için durakladı.

Bütün bunlar olurken hareketsiz ve bükülmez bir sertlikle durmuş olan Deoris, birdenbire sallanıp, kaskatı ellerle yüksek yatak iskeletine tutundu, düşmek üzereydi, ancak mürit hızla öne doğru adım attı ve ellerini beline atıp onu tuttu. Şimdiye kadar yaptığı görülen ilk mantıklı eylemdi bu.

Riveda hayretle irkilişini sert bir kabalıkla örttü. "Sen iyi misin, Deoris? Bayılacak gibiysen otur. Sana da bakacak zamanım yok."

"Tabii ki iyiyim," dedi ve kendini gri giyinmiş müriden, müşkülpesent bir tiksintiyle kurtardı. Bu yarım akıllı ona dokunmaya nasıl cüret ederdi? Micon, "Benim küçük Deoris'im," diye mırıldandı.

"Buradayım," diye şefkatli bir sesle rahatlattı onu Deoris. "Sana Domaris'i göndereyim mi?"

Güçbela fark edilebilir bir şekilde başıyla onayladı Micon ve Deoris Riveda'nın onu engellemesine fırsat vermeden çabucak gitti; Domaris'in uyarılması gerekiyordu, Micon bu haldeyken, beklenmedik bir şekilde gelmemeliydi.

Micon huzursuzca içini çekti. "Bu Riveda mı? Burada başka kim var?"

Merhametle, "Kimse yok Ahtarrath'ın Efendisi," diye yalan söyledi Riveda, "Dinlenmeye çalışın."

"Başka kimse yok mu?" Atlantislinin sesi zayıf ama hayret doluydu. "Ben –ben buna inanmıyorum. Hissettim ki..."

"Deoris ile uşağın buradaydı. Ama gittiler," dedi Riveda sakın bir kesinlikle. "Sanırım hayaller görüyordunuz, Prens Micon."

Bitkin sesi tekrar uçup gitmeden önce, anlaşılamayan birşeyler mırıldandı Micon ve sanki söyleyemediği sözlerle oraya kazınmış gibi ağzının çevresindeki acı çizgileri yeniden belirdi. Elinden gelen her şeyi yapmış olan Riveda ara ara müridin ifadesiz yüzüne göz atarak, oturup seyretmeye başladı.

Çok geçmeden sert cüppelerin hıştırtısı sessizliği bozdu ve Rajasta Micon'un üzerine eğilirken, Riveda'yı neredeyse yana itti. Yüzünün daha önce kimsenin görmediği bir hali vardı. Üstadın adını söylerken merak ile sorular birbirine karışmıştı sesinde.

Ağırbaşlı bir vurguyla, "Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diye yanıtladı Riveda, "ama yaşayan hiç kimse yapamaz bunu." Ayağa kalkarken nazik bir sesle ekledi Gri Cüppeli, "Şu andaki durumu içinde bana güvenir görünüyor." Üzüntüyle Micon'a bakıp devam etti, "Ama her saatte, gece veya gündüz, senin hizmetindeyim –ve onun."

Rajasta merakla ona baktı, ama çoktan Micon'la yalnız kalmıştı. Işık Rahibi kafasından diğer bü-

tün düşünceleri atıp, yatağın yanına diz çöktü, Micon'un ince bileklerini ellerinin içine alıp kendi güçlendirici enerjisini yarı uykuda olan Atlantisli'nin bitkin ve çırpınan ruhunun içine akıtmaya başladı. Ayak sesleri duyunca meditasyonundan çıktı Rajasta ve Domaris'in yaklaşması ve kendi yerini alması için hareketlendi.

Ne var ki, Rajasta bir elini kaldırdığında Micon kımıdayıp bir gayretle fısıldadı, "Burada –kimse –var mıydı?"

"Sadece Riveda," dedi Rajasta şaşkınlık içinde, "ve müridim dediği bir yarı deli. Dinlen, kardeşim –Domaris burada."

Rajasta'nın cevabıyla Micon'un yüzü bir an asıldı –ama Domaris'den bahsedilince diğer bütün düşünceler uçup gittiler. "Domaris," diye içini çekti ve elleri onunkileri aradı, gerilmiş yüzü rahatladı.

Ancak Rajasta o kaş çatılmasını görmüş ve önemini anında sezmişti. Işık Rahibi'nin burun delikleri tiksintiyle açıldı. Riveda'nın müridiyle ilgili yolunda olmayan birşeyler vardı ve Rajasta en yakın fırsatta bunun ne olduğunu bulmayı aklına koydu.

-IV-

Micon en sonunda uyudu ve Domaris dikkatli, dinleyen bir sükunet içinde onun yatağının kenarına, yere oturdu –ancak Rajasta eğildi, onu şefkatli bir şekilde kaldırdı ve fısıltılarının uyuyan adamı rahatsız etmeyeceği bir yere doğru hafifçe uzaklaştırdı.

“Domaris, gitmelisin, kızım. Eğer gücünü harcamana izin verirsem, beni asla affetmeyecektir.”

“Sen –sen o uyanınca beni çağırır mısın?”

“Bunun için bile söz veremem.” Kızın gözlerine baktı ve orada yorgunluğu gördü. “Oğlunun iyiliği için, Domaris. Git!”

Bu öğüt üzerine, kız itaatle ayrıldı; geç olmaktaydı ve ay doğmuştu, kurumuş yeşilliği gümüşe bürüyor, pınarları aydınlık bir sisle sarıp sarmalıyordu. Domaris dikkatlice ve yavaşça gitti, çünkü vücudu artık ağırlaşmıştı ve ağırları vardı.

Patika birdenbire soluk bir gölgeyle karardı ve Riveda'nın uzun, iri cüssesi yolunu kapayınca kız korkuyla bir nefes aldı; sonra Üstat onun geçme-

si için yana çekildiğinde, aptalca bir rahatlamayla nefesini saldı. Başını kibarca adamın önünde eğdi, ama adam hiçbir tepki vermedi; Kuzey ışıklarının dondurucu ateşiyle soğuk gözleri sessizce ve yoğunlukla onu inceliyordu. Sonra zorlanmış gibi başını açtı ve çok kadim bir saygı jestiyle kızın önünde eğildi.

Domaris yüzünün rengini attığını ve kalbinin göğüs kafesinin içinde çok yüksek sesle atmaya başladığını hissetti. Gri Cüppeli başını –bu kez ilgisiz bir kibarlıkla– tekrar eğdi ve kukuletalı cüppesinin uzun eteğini kızın yanından daha kolay geçebilmesi için yana çekti. Kız bembeyaz kesilmiş, sarsılmış görünmeye devam edince, patikanın ortasında, Riveda'nın yüzünde bir gülümseyişin izi belirdi ve kızın yanından geçip gitti.

Üstadın saygısının ne kişisel olarak kendisine ne de İnisiye cüppesinin belirttiği rütbesine değil, yeni başlayan anneliğine olduğunu Domaris açıkça anlayabiliyordu. Yine de bu, cevapladığından daha çok soruyu doğurdu; Riveda'yı, ona bu yüksek ve kutsal selamı bağışlamaya yönelten ne olmuştu? Ona öyle geldi ki, Gri Cüppelilerin Üstadı ona vurmuş olsaydı, bundan daha az korkacaktı.

Yavaşça, düşüncelerle dolu bir halde, yoluna devam etti. Gri Tapınak hakkında çok az şey biliyordu, ama Büyücülerin, yaşam gücünün daha somut, gözle görülür tezahürlerine ibadet ettik-

lerini duymuştu. Belki ayışığında öyle dururken, onların müstehcen bir şekilde doğurgan olan putlarından birini andırmıştı! Öff... ne düşünce. Onu isterinin kıyılarında gezdiren, çılgınca bir gülüştü bu ve Onikiler Evi'nin dış koridorlarından geçmekte olan Deoris, o gergin ve doğal olmayan kâhkahayı duyup ani bir korkuyla adımlarını hızlandırdı.

"Domaris! Neyin var, neden öyle gülüyorsun? Domaris göz kırptı, kâhkahası birdenbire boğuldu, "Bilmiyorum," dedi, ifadesizce. Deoris ona sızıntıyla baktı, "Micon—"

"Daha iyi. Uyuyor. Rajasta kalmama izin vermedi," diye açıkladı Domaris. Kendini yorgun ve bunalmış hissediyordu, duygudaş bir dostluğun özlemini çekiyordu, ancak Deoris çoktan arkasını dönmüştü. Domaris deneme kabilinden, "Kedicik—" diye başladı söze.

Kız arkasına dönüp ablasına baktı. Tahammülsüz bir tonda, "Nedir?" diye sordu, "Bir şey mi istiyorsun?"

Domaris kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey istemiyorum, kedicik. İyi geceler." Uzanıp kız kardeşini yanağından öptü ve sonra durup, salıverilen Deoris'in hafifçe fırlayıp gidişini seyretti. Deoris son haftalarda çok hızlı büyüyordu. Kız kardeşinin büyüdüğüce kendinden uzaklaşmasının doğal olduğunu düşündü. Deoris geçitte gözden kaybolduğunda, Domaris'in kaşları me-

rak içinde hâlâ biraz çatıktı.

Deoris Caratra'nın Tapınağı'nda İnisiyasyon yoluna girme kararını bildirdiği zaman –onun ya-şındaki bir kıza yaraştığı üzere– ona, kendine ait bir daire ayrılmıştı. Teknik olarak hâlâ Domaris'in velayetinde olduğundan, o daire Onikiler Evi'nde, Domaris'in dairesine yakındı, ancak komşu değildi. Domaris bütün Rahip yardımcılarının dışarıda kabul gören kısıtlamaları düşünmeden rastgele, karışık bir şekilde yaşamalarını doğal kabul ediyordu. Bu özgürlüğün mükemmel bir nedeni vardı ve gerçekten pek bir anlamı yoktu. Rahip yardımcılarında hiçbir şey gizlenemezdi ve herkes Chedan'ın bazen Deoris'in dairesinde kaldığını biliyordu. Bunun fazla bir anlamı olmadığını biliyordu Domaris; kendisi de on üç yaşından beri Arvath'la veya başka bir oğlanla oldukça masum şekillerde, birçok gece geçirmişti. Bu kabul edilebilir bir davranıştı ve kötü niyetli şüphecilikten dolayı kendinden iğrendi. Her şey bir yana, Deoris artık on beş yaşındaydı... eğer ikisi gerçekten sevgili iseler, eh, buna da izin vardı. Elis kızını daha küçük bir yaşta doğurmuştu.

Sanki akılları benzer yollarda yürütmüş gibi, Elis birdenbire Domaris'e katıldı. “Deoris bana kızgın mı?” diye sordu Elis. “Az önce yanımdan tek bir kelime etmeden geçti.”

Domaris gülererek onun endişelerini dağıttı. “Ha-

yır –ama büyümeyi çok ciddiye alıyor! Bu gece kendini Lydara Ana'dan daha yaşlı hissettiğine eminim!”

Elis kendini onun yerine koyarak kıkırdadı. “Unutmuşum, onun töreni bugündü. Yani! O artık bir kadın ve Caratra Tapınağı'nın bir üyesi ve belki Chedan–” Kuzeninin yüzündeki ifade üzerine Elis ciddileşti ve, “Öyle bakma, Domaris,” dedi, “Chedan ona hiçbir zarar vermez, hatta –neyse, senin ve benim eleştirmeye hiç hakkımız olamaz.”

Domaris'in yüzü, bakır rengi saçlarının halesinde solgun ve gergindi. “Ama Deoris o kadar genç ki, Elis!”

Elis hafif bir kıkırdama girdi, “Ona her zaman gereğinden çok, bir bebek gibi davrandın, Domaris. O büyüdü! Ve –biz ikimiz kendi kararlarımızı verebiliyoruz. Bu ayrıcalığı ondan esirgemek niye?”

Domaris yürek parçalayıcı bir gülümsemeyle ona baktı, “Anlamıyorsun, değil mi?” dedi ve bu bir soru değildi.

Duygularını gizlemek için –duygularını pek sık göstermezdi– damdan düşer gibi, Domaris'in bileğini kavradı ve kuzenini yanı çekerek, yanı iterek odasına soktu. Domaris'i bir divana doğru götürdü ve yanına oturdu.

“Bana hiçbir şey anlatmana gerek yok,” dedi. “Hatırlasana, neler yaşadığını biliyorum.” Tatlı

yüzü, alçakgönüllülüğü, şefkati ve acıyı hatırlatıyordu.

"Hepsini biliyorum, Domaris. Tamamlanmış bir insan olmak cesaret ister..."

Domaris başıyla onayladı. Elis anlıyordu.

Bir kadının yasa çerçevesinde buna hakkı vardı. Ve doğrusu, eski günlerde bir kadının seçtiği erkeğe bir çocuk doğurup kadınlığını kanıtlamadan evlenmesi pek nadir görülen bir durumdur. Bu âdet yavaş yavaş kullanılmamaya başlamıştı; o günlerde, meraklı dedikodu ve tahminlerin kaçınılmaz eşliklerinden hoşlanmadıkları için, pek az kadın bu kadim ayrıcalığa başvuruyordu.

Elis sordu; "Arvath biliyor mu?"

Domaris beklenmedik bir şekilde ürperdi. "Bilmiyorum –bundan hiç bahsetmedi– biliyor olmalı," dedi sinirli bir gülümsemeyle. "Aptal değildir o."

Arvath son haftalarda, ne zaman nişanlısının huzuruna gelse, tam ve huz gibi bir sessizliğe gömülüyordu. Âdet gereği veya Tapınak görevleri onları bir araya getirdiği zaman görüşüyorlardı; onun dışında kızı kasıtlı olarak yalnız bırakıyordu. "Ama ona açık açık söylemedim –Ah, Elis!"

Nadiren gösterdiği sevgi dolu bir hareketle esmer kız, yumuşak elini Domaris'in kollarının üstüne koydu. "Ben –üzgünüm," dedi mahcubiyetle. "O zalim biri olabilir, Domaris... sorduğum için başışla. O Arvath'ın çocuğu mu?"

Sessizce ama içermiş bir şekilde kafasını sal-

ladı Domaris. *Bu* yasaktı. Kadın bir sevgili seçebilirdi, fakat eğer o ile nişanlısı evlilikten önce cinsel ilişkiye girerlerse, bu korkunç bir yüz karası olarak kabul edilirdi; böyle bir acelecilik ve düşüncesizlik, ikisinin de Rahip yardımcılığından ihraç edilmelerine yeterdi.

Elis'in güzel yüzünde hem rahatlama, hem de bir huzursuzluk belirdi. "Ben -buna inanamazdım," dedi, sonra yumuşak bir sesle ekledi; "Doğru olmadığını biliyorum, ama avlularda fısıltılar duydum -bağışla beni, Domaris, böyle dedikodulardan öğrendiğini biliyorum, ama -ama onun Rajasta'nın çocuğu olduğuna inanılıyor!"

Elleriyle yüzünü kapamadan ve perişan halde ileri geri sallanmaya başlamadan önce, Domaris'in ağzı bir an için sessizce oynadı. "Ah, Elis," diye gözyaşı döktü, "Buna nasıl inanabilirler?" Buydu, demek, arkasından duyduğu fısıltıların ve gördüğü soğuk bakışların nedeni. Elbette! Böyle bir şey ifade edilemez ve konuşulamaz bir utanç olurdu; Tapınak'ta yasaklanmış ilişkiler arasında en düşünülmez olanı, birinin kendi İnisiye edeni ile ruhsal ensestiydi. Rahip ve öğrencisinin arasındaki bağ, yıldızların izlediği yol kadar değişmez bir şekilde belirlenmişti. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirler?" Domaris harap olmuş bir halde hıçkınıyordu. "Oğlumun adı ve babasının adı Beş Yetkili'nin ve bütün Tapınak'ın önünde tanındı."

Elis kıpkırmızı kesildi, sohbetlerinin geldiği noktadan utanmıştı. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama –çocuğu kabul eden, her zaman gerçek babası olmayabilir... Chedan benim Lissa’mı kabul etti, aynı yatağı asla paylaşmadığımız halde. Rajasta’nın... seni iğfal ettiği için Tapınak’ta kırbaçlanmamasının tek sebebi Muhafız olmasıymış, öyle... söylendiğini duydum.”

Domaris’in hıçkırıkları isterik bir hal aldı.

Elis kuzenine baktı, korkmuştu. “Böyle ağlamamalsın, Domaris! Kendini hasta edecek, çocuğunu sakatlayacaksın!”

Domaris kendini kontrol etmeye çabaladı ve çaresizlikle, “Nasıl bu kadar acımasız olabilirler?” dedi.

“Ben –ben...” Elis’in elleri huzursuzca bükülüp, kafeslenmiş vahşi kuşlar gibi çırpınıyordu. “Sana anlatmamalıydım, bunlar sadece pis dedikodular ve–”

“Hayır! Eğer dahası varsa bana anlat! Senden duymam en iyisi.” Domaris gözlerini kuruladı ve, “Senin beni sevdiğini biliyorum Elis. Hepsini senden duymayı yeğlerim,” dedi.

Biraz zaman aldı, ama Elis sonunda teslim oldu, “Bunu –yani Micon’un Rajasta’nın arkadaşı olduğunu ve bu yükü kendisinin üstlendiğini– söyleyen Arvarth idi. Bunun çürümüş olacak kadar şeffaf bir aldatmaca olduğunu... Micon’un yalnızca bir erkek enkazı olduğunu ve senin ço-

cuğunun babası olamayacağını söyledi.” Tekrar durdu, dehşete düşmüştü, çünkü Domaris’in yüzü dudaklarına kadar bembeyazdı, yanaklarında boyanmış gibi duran iki leke dışında.

“Bunu yüzüme söylesin,” dedi Domaris alçak ve korkunç bir sesle. “Böyle kokuşmuş şeyleri düşünebilecek kadar korkak bir pislik gibi arkamdan sinsice hareket edeceğine, bunu dürüstçe, yüzüme karşı söylesin! Bütün o pislik, tiksindirici, iğrenç–” Kendine hakim oldu, ama sarsılmaktaydı.

Korkmuş bir şekilde itiraz etti Elis, “Domaris, Domaris, eminim bunu demek istememiştir.”

Domaris başını eğdi, öfkesinin ölüp yerini başka bir şeye bıraktığını hissetti. Arvath’ın ani, pervasız kıskançlıklarını biliyordu –ve bazı tahriklerle kapılmış olduğunu. Çırılçıplak soyulmuş ve gübre yağmuruna tutulmuş gibi, dillerin dokunuşuyla taş kesilmiş bir halde elleriyle yüzünü gizledi. Utancın ağırlığı altında zar zor nefes alabiliyordu. Micon’layken... keşfettiği şey, kutsaldı! Bu, *bu* ise bir lekelenme, yüz karasıydı.

Elis çaresiz, acılı bir merhametle ona baktı. “Sana anlatmakla yanlış yaptım, anlatmamam gerektiğini biliyordum.”

“Hayır, doğruyu yaptın,” dedi Domaris metin bir sesle. Yavaştan özdenetimini tekrar sağlamaya başlıyordu. “Görüyor musun? Beni üzmesine izin vermeyeceğim.” Tabii ki bunu Rajasta’ya iti-

raf edecekti; o, buna dayanmasına, bu utanç verici düşünceyle yaşamayı öğrenmesine yardım edebilirdi, ama Micon'un kulağına tek bir sözcük veya nefes bile, asla gitmemeliydi. Gözlerini kurulumuş olarak, Elis'in gözlerine baktı ve alçak sesle, "Yalnız Arvath'ı, diline sahip olması için uyar; ıftıranın cezası hafif değildir!" dedi.

"Ona bunu zaten hatırlattım," diye mırıldandı Elis; sonra dudağını ısırarak Domaris'ten gözlerini kaçırdı. "Ancak... eğer çok acımasız davranırsa... veya seni utandıracak bir sahne yaratırsa... o zaman ona bir soru sor." Durakladı, söylemek üzere olduğu şeyden korkuyormuş gibi bir nefes aldı. "Arvath'a, neden beni, Lissa'm *biç insanlardan* biri olarak doğmasın diye Chedan'ın merhametine sığınmak ve Beş Yetkili'nin karşısına yalnız başıma çıkmak zorunda bıraktığını sor."

Domaris, şok olmuş bir sessizlik içinde yavaşça, Elis'in elini alıp sıktı. Demek Lissa'nın babası *Arvath*'tı! Bu birçok şeyi açıklıyordu; adamın delice kıskançlığının kökünde derin bir suçluluk duygusu yatıyordu demek. Chedan'ın, çocuğu şerefli bir şekilde nüfusuna geçirmesini mümkün kılan, Elis'in çocuğunun gerçek babası olmadığına, şüphesiz herkesçe bilindiği gerçeğiydi –öyleyken bile, bunu yapmaya karar vermek onun için hiç de kolay olmamıştı. Ve bunların olmasına şu Arvath neden olmuştu!

"Elis, hiç talimin etmezdim!"

Elis belli belirsiz gülümsedi. Soğukkanlılıkla, "Tahmin etmemeni sağladım," dedi.

Şaşkına dönmüş bir halde, "Bana anlatmalıydın," diye mırıldandı Domaris. "Belki bir şeyler..."

Elis ayağa kalktı ve odanın içinde huzursuzca dolanmaya başladı. "Hayır, hiçbir şey yapamazdın. Seni de işe karıştırmaya gerek yoktu. Aslında sana şimdi anlattığım için de neredeyse pişmanım! Her şey bir yana, o –o değersiz salakla bir gün evlenmek zorunda kalacaksın!" Elis'in gözlerinde öfke ve pişmanlığın gölgesi vardı ve Domaris başka bir şey söylemedi. Elis ona açılmış, Domaris'in eline, bir gün çocuğunu Arvath'ın kıskançlığına karşı korumaya yarayabilecek, güçlü bir silah vermişti –ama bu Domaris'e onun hayatına burnunu sokma hakkını vermezdi.

Ama yine de, bunu daha önce bilmiş olmayı dilemekten kendini alamıyordu. Bir zamanlar Arvath'ın üstünde, onu, sorumluluğunu kabullenmeye ikna edebilecek kadar etkisi vardı. Elis kendi çocuğuna kastını vermek için kendini alçaltmış –ve Chëdan da bu durumdan hoşnut kalmamıştı, çünkü çok şeyi tehlikeye atmışlardı.

Sadece en aşırı biri durumun, onu, bu güçlü silahı Arvath'ın aleyhine kullanmaya yönelteceğinin farkında olacak kadar iyi tanıyordu kendini Domaris. Yine de, onun temeldeki korkaklığını anlaması, bu olaydaki perspektifini yeniden kazanmasına yardımcı oldu.

Başka şeylerden konuştular, sonra Elis ellerini çırpınca Simila Lissa'yı ona getirdi. Çocuk artık iki yaşını geçmiş ve konuşmaya başlamıştı; aslına bakılırsa boyuna gevezelik ediyor ve çağılıyordu ve en sonunda Elis, çaresizce onu hafifçe sarstı. "Sus, bayan düşük çene," diye azarladı onu ve yüzünü ekşiterek Domaris'e, "Tam bir başbelası bu!" dedi. Ancak, Elis'in ufak kızı tutarkenki şefkatini fark eden Domaris kanmamıştı. Gelip geçen bir düşünce canını sıktı; Elis Arvath'ı hâlâ seviyor muydu? Bütün bu olup bitenlerden sonra bu aşın uzak bir olasılık gibi görünüyordu; ama inkârın ötesinde, kopamayacak bir bağ vardı aralarında... ve her zaman olacaktı.

Gülümseyerek ellerini Lissa'ya uzattı Domaris. Küçük kızı kucaklayıp küçük, kıvranan, kıkırdayan vücudunu göğsüne bastırırken, "Her geçen gün sana daha çok benziyor Elis," diye mırıldandı.

"Umarım benden daha iyi bir kadın olur," diye karşılık verdi Elis, yarı yarıya kendisiyle konuşmuş gibi.

"Daha anlayışlı olamaz," dedi Domaris ve yorgunca gülümseyerek ağır çocuğu bıraktı. Domaris arkasına yaslanıp, artık alışılan bir hareketle, bir elini karnına bastırdı.

"Ah, Domaris!" Elis aşırı bir şefkâtle Lissa'yı kollarına aldı. "*Artık*, biliyorsun!"

Ve Domaris zihninde uyanmakta olan bilginin önünde başını eğdi.

-V-

Gecenin bütün sessiz saatleri boyunca Rajasta, yerini çok kısa süreler için nadiren terk ederek, Micon'un yanı başında oturdu. Atlantisli, uykunun bastırabileceği acılar, sanki sadece yerlerini daha derin ve tedaviden daha az etkilenen başka acılara bırakmış gibi, işkence görmüş ruhunu her geçen an daha derinden kemiren bir ızdırap kalıntısıyla, kendi dilinde mırıldanarak ve seğirerek, düzensiz bir şekilde uyuyordu. Gökyüzünden sahte şafağın solgunluğu geçip giderken Micon hafifçe kımıldayıp, alçak, boğuk bir sesle, "Rajasta—" dedi.

Işık Rahibi ona doğru eğildi. "Buradayım, kardeşim."

Micon doğrılmaya çabaladı, ancak kendinde o gücü bulamadı. "Saat kaç?"

"Şafağa az kaldı. Sakin sakin yat, kardeşim ve dinlen!"

"Konuşmalıyım—" Kısık ve zayıf olmasına rağmen Micon'un sesinde, Rajasta'nın tanıdığı bir

kararlılık vardı ve hiçbir tartışmaya tahammülü yoktu. "Rajasta beni seviyorsan, bana engel olma. Bana Deoris'i getir."

"*Deoris* mi?" Rajasta bir an arkadaşının mantığının koptuğundan şüphe etti. "Bu saatte mi? Niçin?"

"Çünkü öyle istiyorum!" Micon'un sesi hiçbir ödün vermiyordu. O inatçı ağza bakarken, Rajasta tartışmak için hiçbir arzu hissetmedi. Micon'u yatıp gücünü tasarruf etmesi için ikna ettikten sonra gitti.

Kısa bir gecikmeden sonra Deoris onunla beraber döndü; hayretler içindeydi ve inanamıyordu, ancak Micon'un ilk sözleri onun uyku mahmuru kafa karışıklığını aklından kovdu, çünkü ona yaklaşıp, hiçbir girizgâh yapmadan şöyle dedi: "Yardıma ihtiyacım var, küçük kız kardeşim. Benim için bir şey yapar mısın?"

Tereddüt etmeden, anında yanıt verdi Deoris: "Ne istersen."

Micon, bir dirseğinin üzerinde biraz doğrulmayı başarmıştı, şimdi keskin görüş etkisi veren bir ifadeyle yüzünü tamamen kıza döndü. Yüzü dalgın ve sert görünüyordu. "Bakire misin?" diye sordu.

Rajasta irkildi, "Micon," diye söze girişti.

"Burada senin bildiğinden fazlası var!" dedi Micon alışılmadık bir güçle. "Sizi hayrete düşürdüysem özür dilerim, *ama bilmem gerek*; bir sebebim var, bundan emin olun!"

Atlantislinin beklenmedik hiddeti üzerine Rajasta geri çekildi. Kendi adına Deoris, eğer odadaki herkes mermerden heykellere dönüşseydi veya onlarla top oynamak için kafalarını yerlerinden çıkarsalardı, bundan daha çok şaşırmasdı.

“Öyleyim, Efendim,” dedi, sesinde utangaçlık ve merak birbirine karışmıştı.

“Tanrılara şükürler olsun,” dedi Micon, yatağında daha çok doğrularak. “Rajasta, sen benim seyahat sandığıma git; içinde koyu kırmızı ipekten bir çanta bulacaksın ve gümüş bir kâse. O kâseyi bir pınardan, temiz suyla doldur. Yere tek bir damla bile dökme ve güneş ışığı sana vurmadan geri döneceğinden emin ol.”

Rajasta bir an ona soğuk bir şekilde gözünü dikip baktı, şaşırmış ve oldukça hoşnutsuzdu, çünkü Micon'un niyetini tahmin etmişti; ancak sandığa gitti, kâseyi buldu ve ayrıldı. Ağzı hoşnutsuzlukla sıkıca kenetlenmişti; *başka hiç kimse için*, diye düşündü, *bunu yapmazdım!*

Işık Rahibinin dönüşünü hemen hemen tam bir sessizlik içinde beklediler, çünkü Deoris'in ilk başta ona niyetlerini anlatması için ısrar etmesine rağmen Micon sadece, yakında anlayacağını ve eğer ona güvenmiyorsa, söylediklerini yapmak zorunda olmadığını söyledi.

Sonunda Rajasta döndü ve Micon alçak bir sesle emretti; “Onu buraya koy, küçük masanın üzerine –güzel. Şimdi sandıktan, örgülü deri tokayı

al ve Deoris'e ver— Deoris, onun elinden al, ama parmaklarına sakın dokunma!” Bu yerine getirildikten sonra, Atlantisli devam etti, “Şimdi, Deoris, yanıma diz çök; Rajasta, sen git ve bizden uzakta dur —gölgen bile Deoris'e dokunmasın!” İpeği çözmek için beceriksizce düğümle uğraşırken Micon'un sakatlanmış elleri titrekti. Kısa bir duraklama oldu, sonra ellerini Rajasta'nın göremeyeceği bir şekilde tutarak, sessizce, “Deoris —bak elimde ne var,” dedi.

Sertçe ve onaylamadan seyreden Rajasta parlak ve çok renkli birşeylerin sadece bir anlık ama kör edici patlayışını yakaladı. Deoris, artık telaşlanmadan, hareketsiz oturuyordu, elleri el işi örme deri tokenın üstünde sakindi —biçimsizce yapılmış bir şeydi toka, deri içinde amatör olan birisi tarafından yapıldığı belliydi. Nazikçe, “Suyun içine bak, Deoris...” dedi.

Oda hâlâ çok sakindi. Deoris'in soluk mavi elbisesi şafak melteminde birazcık dalgalandı. Rajasta istenmeyen bir öfkeyle savaşmayı sürdürüyordu; böyle büyülerden hoşlanmaz, onlara güvenmezdi —böyle oyunlara, Gri Cüppeliler tarafından uygulandıkları zaman güç bela izin verilirdi, ama bir Işık Rahibinin böyle dalaverelere kalkışması! Bunu önlemeye hiçbir hakkının olmadığını biliyordu, ama Micon'u onca sevmesine rağmen, eğer Micon tam bir erkek olsaydı, o anda Rajasta ona vurabilir ve Deoris'i de alıp çeker, gi-

derdi. Ancak Muhafız'ın katı kuralları böyle bir müdahaleye izin vermezdi; sadece omuzlarını gerip, Micon'un üstünde doğal olarak hiçbir etkisi olmayan yasaklayıcı bir şekilde baktı.

"Deoris," dedi Micon, yumuşak bir sesle, "ne görüyorsun?"

Kızın sesi çocuksu çıktı, tonu değişmemişti. "Bir oğlan görüyorum, esmer ve atik... esmer tenli, koyu renk saçlı, kırmızı bir kaftan giymiş... yalınayak... gözleri gri –hayır yeşil. Elinde bir şey sallıyor... bu benim tuttuğum toka."

"Güzel," dedi Micon sessizce, "Görüntüyü al. Senin görme gücünü tanıyorum. Şimdi tokayı yere koy ve suya yeniden bak... o şimdi nerede, Deoris?"

Rajasta'nın dişlerini gıcırdattığı ve kendini sessiz kalmaya zorlayıp, kendi kendine, yavaşça, geçen saniyeleri saydığı, uzun bir sessizlik oldu.

Deoris sakince oturup, şaşırmış ve birazcık korkmuş bir halde gümüşî suların dibine bakıyordu. Bir çeşit sihirli boşluk beklemişti; onun yerine Micon sıradan bir sesle konuşuyor ve o –o ise resimler görüyordu. Gündüz güşleri gibiydiler, istediği bu muydu? Kararsızca durakladı ve Micon hafif bir sabırsızlıkla, "Bana ne gördüğünü anlat!" dedi.

Duraklaya duraklaya konuştu; "Küçük bir oda görüyorum, taş duvarlarla çevrilmiş... bir hücre –hayır– sadece taş bir zemini ve duvarının yarısı

taş olan küçük gri bir oda. O –o, bir battaniyenin üstüne yatmış, uyuyor...”

“Nerede peki? *Zincirlenmiş mi?*”

Deoris irkilmiş bir hareket yaptı. Resimler çözümlüp, gözünün önünde aktılar. Kâsede yalnızca titreşen su vardı. Micon güçlkle nefes alıyor ve sabırsızlığını kontrol altına almaya çalışıyordu. “Lütfen bak ve bana şu anda onun nerede olduğunu söyle,” diye nazikçe sordu.

“Zincirlenmemiş. Uykuda. O –dönüyor. Yüzü –ah!” Deoris’in sesi boğulmuş bir çığlıkla kesildi. “Riveda’nın müridi! Deli adam, mürtet –ah, onu gönder, gönder onu–” Sözcükler birdenbire çekildiler ve kız donmuş bir halde oturdu, yüzü bir dehşet maskesiydi. Micon tekrar doğrulmak için savaşıırken güçsüzce yıkıldı.

Rajasta daha fazla kendini tutamadı. Zaptedilmiş duyguları aniden, şiddetle patladı; uzun adımlarla öne yürüyüp, kâseyi Deoris’in ellerinden çekerek aldı ve içindekileri pencereden fırlatıp, kâseyi odanın bir köşesine attı. Kâse sert, ahenkli bir tınıyla düştü. Deoris gürültüsüzce, ancak tüm vücudunu şiddetle çeken ağır, allak bulak eden sancılar içinde, hıçkırarak yere düştü ve Rajasta onun üzerine eğilerek kısa ve sertçe, “Kes şunu!” dedi.

“Nazik ol, Rajasta,” diye fısıldadı Micon. “İhtiyacı olan–”

“Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum!” Rajasta

doğruldu, Micon'a göz attı ve Deoris'in ihtiyacının daha önce geldiğine karar verdi. Kızı ayağa kaldırdı, ama kız onun kollarına yığıldı. Rajasta son derece hiddetli bir şekilde, kölesine işaret etti ve emretti, "Rahip Cadamiri'yi getirin, bir an önce!" diye emretti.

Bir ya da iki dakika geçmemişti ki, bir Işık Rahibinin zayıf ve dimdik, beyaz cüppeli bedeni yan odalardan birinden disiplinli adımlarla geldi; Cadamiri çağırıldığında Şafak Töreni için hazırlanıyordu. Uzun boylu ve sıska olan Rahip Cadamiri hâlâ gençti; ancak ciddi yüzü çizgilerle doluydu ve dünyevi zevklerden elini eteğini çekmiş biri gibiydi. Sert gözleri sahneyi anında algıladı; bayılan çocuk, düşmüş gümüş kâse, Rajasta'nın hiddetten köpürmüş yüzü.

Rajasta, Micon'un keskin kulaklarının bile duyamayacağı bir sesle, "Deoris'i odasına götür ve onu iyileştir," dedi.

Bayılmak üzere olan kızı Rajasta'nın kollarından alırken sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Sormaya izin var mı—"

Rajsta Micon'a bir göz attı, sonra yavaşça, "Büyük bir ihtiyaç üzerine, Kapalı Mekânlar'a gönderildi. Onu kendine nasıl getireceğini bilirsin."

Cadamiri, Deoris'in sarkmış, yarı cansız ağırlığını kaldırdı, onu odadan dışarı taşımak için döndü, ama Rajasta onu durdurdu. "Bundan hiç kimseye bahsetme! Ben bunu onayladım. Her şey-

den önemlisi Rahibe Domaris'e tek kelime etme! Ona yalan söyleme, ama doğruyu öğrenmemesini sağla. Sana baskı yaparsa bana havale et."

Cadamiri başıyla onayladı ve gitti, Deoris küçük bir çocuk gibi onun kollarına sokuldu –ama Rajasta onun sert bir şekilde, "Hangi ihtiyaç bunu onaylayacak kadar büyük olabilir?" diye söylediğini duydu.

Yalnız kaldığında Rajasta, "Keşke bilseydim!" diye mırıldandı.

Atlantisli'nin acı çeken suretine geri dönerek bir an düşünceli bir şekilde durdu. Micon'un, kardeşi Reio-ta'nın kaderini öğrenme isteği anlaşılabilir, ama Deoris'i bu şekilde tehlikeye atmak!

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Micon, yorgunca, "kendine, elimde böyle bir yöntem var idiyse, neden daha önce kullanmadığımı soruyorsun –veya daha tedbirli koşullar altında."

"İlk kez," dedi Rajasta, ses tonu hâlâ kısa ve özdü, öfkesine hakim olmaya çalışıyordu, "düşüncelerimi yanlış okudun. Aslında senin böyle şeylerle neden uğraştığını merak ediyordum!"

Micon içini çekerek yastıklarına yaslandı. "Özür dilemeyeceğim, Rajasta. Bilmem gerekiyordu. Ve –ve senin yöntemlerin başarısızlığa uğramıştı. Deoris için korkma." Rajasta tekrar konuşmaya yeltendiğinde bir elini güçsüzce sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, biraz tehlike var; ama daha önce olduğundan daha çok değil, senin veya

Domaris'in içinde olduğunuzdan –doğmamış çocuğumun veya benim yakınımnda olan herhangi birinin içinde bulunduğu tehlikeden daha büyük değil. Güven bana, Rajasta. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum –senden daha iyi biliyorum, yoksa şu an böyle hissediyor olmazdın.”

“Sana güvenmek mi?” diye tekrarladı Rajasta. “Evet, sana güveniyorum; yoksa buna asla izin vermezdim. Yine de ben böyle bir amaç için senin müridin olmadım! Sana olan yeminime saygı göstereceğim, ama sen de benimle sözleşmelisin, çünkü Muhafız olarak böyle şeylere artık izin vermem –bu *büyücülüğe*! Evet, haklıydın, sadece seni aramızda tuttuğumuz için bile bile hepimiz tehlikedeydik– ama sen bu tehlikeye şimdi daha net bir odak verdin! Bilmek istediğini öğrendin, bu yüzden seni affedeceğim; fakat tam olarak neye niyetlendiğini önceden bilseydim–”

Micon aniden beklenmedik bir şekilde güldü. “Rajasta, Rajasta,” dedi kendini sakinleştirerek, “bana güvendiğini söylüyorsun ve aynı zamanda güvenmediğini! Ama Riveda hakkında hiçbir şey söylemiyorsun!”

Bölüm 12

Işığın Rehinesi

Işık rahipliğinin İnisiyelerinden sadece birkaçı bu törene kabul edilmişti ve beyaz kolsuz cüppeleri gölgeli odada ruhani bir parıltı yaratıyordu. Tapınağın Yedi Muhafız'ı bir araya gelmişti, ancak göğüslerinin üzerindeki kutsal alamet, gümüşî örtülerle gizlenmişti ve Rajasta dışında hepsi başlıklıydı; kolsuz cüppelerini başlarına o kadar çok çekmişlerdi ki, orada oturanların erkek mi kadın mı olduklarını anlamak olanaksızdı. Dış Kapılar'ın Muhafızı olarak sadece Rajasta armasını göğsünün üstüne açıkça görülebilecek şekilde takmıştı, simge alnının üzerinde apaçık parılıyordu.

Elini Micon'un kolunun üstüne koyarak nazik bir sesle, "Geliyor," dedi Rajasta.

Micon'un bitkin yüzü parladı ve Micon hevesle, "Nasıl görünüyor?" diye sorarken Rajasta bir kez daha adeta acı verici bir ümidin kendisini yaraladığını hissetti.

"Çok güzel," diye yanıtladı Rajasta ve gözlerini yardımcısına dikti. "Tertemiz beyaz bir cüppe

giymiş ve o alevli saçlarıyla süslenmiş –adeta yaşayan bir ışığın içinde duruyor.”

Gerçekten de, Domaris asla bundan daha güzel görünmemiştir. Parıldayan cüppesi ona yeni ve tamamen kendine özgü bir zarafet ile asalet vermişti ve açıkça belli olan anneliği yine de vücudunun şeklini bozmamıştı. Güzelliği o kadar görünür bir parlaklık teşkil ediyordu ki, Rajasta usulca mırıldandı. “Evet, Micon, gerçekten de, Işıkla taçlanmış o.”

Atlantisli içini çekti. “Keşke –bir kez olsun onu görebilseydim,” dedi ve Rajasta anlayışla koluna dokundu; ancak daha fazla konuşmak için zaman yoktu, zira Domaris ilerleyip, Muhafızların yüksek kürsüsünün önünde diz çökmüştü.

Sunağın dibinde, Muhafızların en yaşlısı, artık ihtiyar ve ak saçlı olmasına karşın ağırbaşlı bir vakarla hâlâ dimdik olan Ragamon, diz çökmüş kadını takdis etmek için kollarını iki yana açmış, duruyordu. “Isarma, Işık Rahibesi, Kutsal Tapınak’ın Rahip yardımcısı Isarma, Talkannon’un kızı; Işığa ve Işık olan Yaşama yeminli, Yaşamın ve Işığın güçlerini daima savunacağına, Işığın Babası ve Yaşamın Anası üzerine yemin eder misin?” Yaşlı muhafızın, incelmış, neredeyse titreyen sesi, odanın yontulmuş kayasının çevresinde yüksek sesle çınlayan çöşkun bir güç barındırıyordu hâlâ ve beyaza bürünmüş kadının yukarıya bakan yüzünü incelerken kısılmış gözleri berrak ve

keskindi. "Sen, Isarma, hiçbir şeyden korkmadan Işık'ı ve Işık Tapınağı'nı ve Tapınağın Yaşamını koruyacağına yemin eder misin?"

"Yemin ederim," dedi Domaris ve ellerini sunağa doğru uzattı –ve o anda tek bir güneş ışını karanlığı delip, sunağın üzerindeki nabız gibi atan altın ışığı yaktı. Rajasta bile ayinin bu kısmından hep etkilenirdi– Cadamiri tarafında yönetilen basit bir manivelanın, biraz suyun bir borudan akmasını sağlayıp, borunun ağırlık dengesini değiştirdiğini ve tam tepede ufacık bir gedik açan bir makara sistemini harekete geçirdiğini bilmesine rağmen. Bu bir aldatmacaydı, ancak akla uygundu; o güneş ışığı demeti, yeminlerini içtenlikle edenlerin içlerini rahatlatırken, diz çöküp yalan yere yemin edenlere dersini verir, hatta korkuturdu; bu küçük aldatmaca Muhafızları aralarına istenmeyen kişilerin sızmasından birçok defa kurtarmıştı.

Domaris, yüzü aydınlık ve saygılı, ellerini kalbinin üzerine koydu. "Işık adına, Yaşam adına yemin ederim," diye tekrarladı.

"Uyanık, tetikte ve adil ol," diye tembihledi İhtiyar. "Şu anda yalnızca kendi adına ve içindeki ve üzerindeki Işık adına değil, aynı zamanda taşıdığın yaşam adına yemin et; rahminde taşıdığın çocuğun kefil olmaya, onu rehine göstererek söz ver, görevini hafife almayacağına..."

Domaris ayağa kalktı. Yüzü solgun ve ciddiydi,

ancak sesi tereddüt etmedi. "Vücudumdaki çocuğu rehine olarak temin ediyorum," dedi ve iki eli vücudunun çevresinde dolandı, sonra yakarırcasına, sanki orada oynayan ışığa birşeyler sunarmış gibi, tekrar sunağa doğru uzandı.

Micon sessizce, biraz kımıldadı; huzursuzca, "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı.

"Bu güvence, adettendir," diye rahatlattı onu Rajasta, şefkatli bir ses tonuyla.

"Biliyorum, ama—" Micon ağrısı varmış gibi büzüldü ve sesizliğe gömüldü.

Yaşlı Muhafız tekrar konuştu. "O halde, kızım, bunlar senindir." Onun işareti üzerine kadının omuzlarına beyaz, kolsuz bir cüppe örtüldü; kavuşmuş ellerine altın bir asa ve altın kabzalı bir hançer yerleştirildi. "Bunları adilce kullan, cüppem, asam, hançerim sana geçiyor; cezalandır, canını bağışla, vur veya ödüllendir, ama hepsinin üzerinde koru." Ragamon kızın ellerine dokunmak için öne doğru bir adım attı. "Yüküm sana geçsin." Kızın eğilmiş omuzlarına dokundu ve omuzlar dikleşti, "Senin üstünde, Sessizliğin Mühürü." Cüppenin başlığını, başına çekti. "Sen bir Muhafızsın," dedi ve son bir takdis hareketiyle yükseltilmiş alanı boşaltarak Domaris'i sunağın önündeki orta yerde yalnız bıraktı. "Selametle."

Bölüm 13

Mürit

Bahçe artık kurumuştı; yapraklar ayak altında çatırdıyor ve gece rüzgârıyla amaçsızca savruluyorlardı. Micon yavaşça ve sessizce, yassı taşlı kaldırımında yürüyordu. Pınarın yanında durduğunda, gizlenen bir gölge gürültüsüzce sıçradı önüne.

"Micon!" diyen ses acı çeken bir fısıltıydı; sonra gölge ok gibi fırladı ve Micon ağır bir soluma sesi duydu.

"Reio-ta... sen misin?"

Gölge başını eğdi, sonra ezile büzüle, dizlerinin üzerine çöktü. "Micon... Prens'im!"

"Kardeşim," dedi Micon ve bekledi.

Müridin pürüzsüz yüzü ay ışığında yaşlı görünüyordu; hiç kimse onun Micon'dan daha genç olduğunu bilemezdi.

"Beni aldattılar!" dedi mürit öfkeli bir sesle. "Senin özgür kalabileceğine -ve de incitilmeyeceğine, yemin ettiler! Micon-" Sesi büyük bir acı içinde kesildi. "Beni mahkûm etme! Onlara korkaklığım yüzünden boyun eğmedim!"

Micon ölü çağların bıkkınlığıyla konuştu. "Seni mahkûm etmek bana düşmez. Bunu başkaları yapacak, üstelik sert bir şekilde."

"Ben –ben buna dayanamam– kendim için değildi! Sana ettikleri işkenceyi durdurup, seni kurtarmak içindi..."

Micon'un kontrollü sesi ilk defa gazap tohumları taşıdı. "Senin ellerindeki yaşam için yalvardım mı? Özgürlüğümü böyle bir bedel ödeyerek satın alır mıydım? Bir insanın bildiklerinin –senin bildiklerinin– ruhani bir sapkınlığa alet edilebilmesi gibi? *Ve bunun, benim iyiliğim için olduğunu söylemeye cüret mi ediyorsun?*" Sesi titredi. "Affedebilirdim –eğer işkence altında konuşsaydın!"

Mürit biraz ürküp, geriye sıçradı "Prensım –kardeşim– beni affet!" diye yalvardı.

Micon'un ağzı solgun ışıktaki sert bir çizgiydi. "Benim affetmem senin nihai kaderini hafifletmez. Ne de lanetlemem onu daha kötüleştirir. Sana karşı hiçbir kin beslemiyorum, Reio–ta. Sana zaten kendi üstüne aldığından daha kötü bir kader dileyemem. Ektiğinden daha kötüsünü biçmeyeceksin..."

"Ben..." Mürit tekrar yavaş yavaş yaklaştı. Micon'un önünde hâlâ sürünür durumdaydı. "Uğraşırđım..."

Micon dimdik, soğuk ve çok sakın duruyordu. "Bu görev sana düşmez, artık değil." Hareketsiz durarak, konuşmasına ara verdi, sessizliğin için-

de, arkalarındaki pınar yankılanarak fışkırıyor ve sığıyordu. “*Kardeşim, korkma; soyumuza ikinci defa ihanet edemeyeceksin!*”

Micon'un ayaklarının dibindeki figür inledi ve yüzünü, öte yana çevirerek ellerinin içine gizledi.

İnatla devam etti Micon, “O kadarını önleyebilirim! Yok –bunun hakkında daha fazla bir şey söyleme! Yapamazsın, biliyorsun ki, ben yaşarken güçlerimizi kullanamazsın ve senin soyumuzu böyle alçaltamayacağından emin olana dek ölümü kendimden uzak tutuyorum! Sen, beni burada ve şimdi öldürmediğin takdirde, oğlum bendeki güçleri miras alacak!”

Reio-ta'nın ayaklara kapanan bedeni, vaktinden önce yaşlanmış görünen yüzü Micon'un sandaletli ayaklarına yatana dek çökmeyi sürdürdü, “Prensım –bunu bilmiyordum–”

Micon belli belirsiz gülümsedi. “Bunu mu?” diye tekrarladı. “Bunun için ve körlüğüm için seni bağışlıyorum. Ama mürtetliğini bağışlayamam, çünkü bu senin şahsen harekete geçirdiğin bir dava ve etkileri sana ulaşacak; her zaman eksik olacaksın. Daha uzağa değil, buraya kadar; gidebilirsin. Kardeşim–” Sesi yumuşadı. “Seni hâlâ seviyorum, ama yollarımız burada ayrılıyor. Şimdi git –bana kalan aciz gücümü benden çalmadan önce. Git –veya hayatımı şimdi sona erdir, gücü al ve onu elinde tutmaya çalış. *Ama başaramayacaksın!* Yıldırıma, yeryüzünün ve gökyüzünün

derin güçlerine hükmetmek için hazır değilsin ve artık hiç olamayacaksın! Git!"

Reio-ta acılı bir keder içinde inleyip, Micon'un dizlerini kavradı. "Dayanamıyorum–"

"Git," dedi Micon yeniden, sertçe, sebatla. "Henüz senin kaderini, kendiminkini tutabildiğim gibi tutabiliyorken git. Ödeyebileceğin her tazminatı öde."

"Suçuma dayanamıyorum..." Müridin sesi artık zayıf düşmüş ve gözyaşlarından daha üzgündü. "Bana tek bir güzel söz söyle –senin, bir zamanlar kardeş olduğumuzu hatırladığını bileyim..."

"Sen benim kardeşimsin," diye nazıkçe belirtti Micon. "Seni hâlâ sevdiğimi söyledim. Seni bütünü terk etmiyorum. Ama bu bizim son vedaımız olmalı." Eğilip harap elini müridin başına koydu.

Raio-ta keskin bir çığlıkla büzüldü, "Micon! Acın –yakıyor!"

Micon yavaşça ve çabayla doğrulup geri çekildi. "Hemen git," diye emretti ve kendi isteğinin dışındaymış gibi, ham bir işkence sesiyle ekledi "*Artık dayanamıyorum.*"

Mürit ayağa sıçradı ve bir an öylece durup, Micon'un yüz hatlarını hafızasına sonsuza kadar nakşedermiş gibi, üzüntüden tükenmiş bir halde diğerini uzun uzun seyretti; sonra döndü ve sendeleyerek ayaklarla ağabeyinin huzurundan kaçtı.

Kör İnisiye uzun dakikalar boyunca öylece, kı-

mıldamadan kaldı. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı ve kuru yapraklar patıkada, tüm çevresinde uçuşuyordu; o bunu fark etmedi. Güçsüzce, ıslak kumlarda adımlarını zorlar gibi en sonunda döndü ve pınara doğru gitti; ıslak, taş kenarına çöküp, zihnini açmayı reddettiği acının kasırğa misali haykırılarıyla savaştı. En sonunda gücü tamamen tükenmiş bir halde, yassı taşın üzerine rüzgârla uçuşmuş yaprakların ortasına dertop olmuş bir şekilde yattı. Muzaffer bir şekilde kendine hakim olmuştu; ancak o kadar tükenmişti ki, kımıldamıyordu.

Rajasta, içinde hissettiği bir huzursuzluk üzerine çıkıp geldi. Micon'u güçlü kollarına alıp, onu taşıırken, Muhafız'ın yüzü bakılamayacak kadar korkunç bir şeydi.

Ertesi gün, araştırma için Tapınak'ın tüm güçleri toplandı. Onlar Tapınak bölgesini, hatta aşağıdaki şehri araştırıp, bir zamanlar Ahtarrathlı Reio-ta olan müridi bulmaya çalışırken, suç ortaklığından kuşkulanan Riveda, uzun saatler boyunca hapiste tutıldı. Ama o ortadan kaybolmuştu ve Nadir Gecesi'ne bir gün daha yaklaşmışlardı.

Bölüm 14

Görülemeyen Tanrı

-I-

Deoris'in Caratra Tapınağı'na alınmasından aşağı yukarı üç ay sonra Riveda bir akşam bahçede ona rasladı. Batmakta olan güneşin son ışıkları, genç rahibeyi peri gizeminde bir şekle bürüyor ve Riveda onun narin, mavi resmi kıyafetli vücudunu ve ağırbaşlı, zarif genç yüzünü inceliyordu. "Eğer seni bu akşam benimle birlikte Gri Tapınak'ı ziyaret etmeye davet edersem, bunu bana kim yasaklar?"

Deoris nabızlarının seğirdiğini hissetti, en yüksek Üstatlarının refakatinde –Gri Tapınak'ı ziyaret etmek! Riveda doğrusu onu onurlandırıyor! Yine de çekinerek sordu; "Neden?"

Adam güldü. "Neden olmasın? Bu akşam bir tören var. Güzeldir –şarkılar söylenecek. Birçok törenimiz gizlidir, ancak seni buna davet edebilirim."

"Geleceğim," dedi Deoris. Ağırbaşlılıkla konuşuyor, ancak içi heyecanla dans ediyordu; Karahama'nın koruduğu sırlar, merakını uyandırmıştı, sadece Gri Cüppeliler hakkında değil, aynı za-

manda Riveda'nın kendisi hakkında.

Göğ e serpilmiş yıldızların altında sessizce yürüdüler. Riveda'nın eli kızın omzunda hafifçe duruyordu, ancak Deoris bu dokunuşun farkındaydı ve bu onu Tapınak'ın büyük, penceresiz hayaline yaklaşıp kadar konuşamayacak kadar utanışlaştırmıştı. Riveda onun geçmesi için ağır bronz kapıları tutarken, Deoris yanlarından kayıp giden eğik hayaletten dolayı şaşkın bir dehşet içinde büzüldü –müritti bu!

Riveda eliyle Deoris çığlık atana kadar kolunu sıktı. "Bundan Micon'a bahsetme, çocuk," diye sertçe uyardı. "Rajasta'ya onun yaşadığı söylendi, ama onunla tekrar karşı karşıya gelmek Micon'u öldürür!"

Deoris başını eğdi ve söz verdi. Cadamiri'nin, onu Micon'un odasından, baygın haliyle dışarıya taşıdığı o geceden beri, Micon'la ilgili farkındalığı hemen hemen Domaris'inki kadar eksiksiz olmuştu. Atlantislinin duygu ve düşüncelerinin gizli akımları, kendisiyle ilgili olanlar dışında, açıkça geliyordu ona. Genişlemiş algıları neredeyse hiç fark edilmemişti, Tapınakta varsayılan yeteneğinin çok ötesindeki işteki hızlı ustalığı dışında; Domaris bile Deoris'in uyanan bilincini tahmin etmemişti. Domaris'in zihni artık tamamiyle Micon'la ve gelecek çocuklarıyla meşguldü ve beklemenin –beklemeyle geçecek bir aydan fazla zaman vardı hâlâ– ikisi için de dayanılmaz bir

eziyet, bir neşe ve yine de katlanılamaz bir acı olduğunu biliyordu Deoris.

Bronz kapılar gürültülü bir şekilde kapandılar. Sıra sıra kapalı taş kapıların arasında uzanan loş, dar bir koridorda durdular. Müridin bitkin görünüşlü, tekin olmayan sureti, hiçbir yerde görünmüyordu.

Adımları ses çıkarmıyor, durgun havanın içinde boğuluyordu ve sessizliğin içinde hareket ederken Deoris yanındaki adamda, adeta kendi sinirlerine duyarlı olan elektrikli bir gerginlik, tetikte bir güç hissetti. Koridorun sonunda çevresi demirle bağlı, kemerli bir kapı vardı. Riveda tuhaf bir vuruş kalıbı kullanarak kapıyı çaldı ve gapti tiz, yüksek, vücutsuz bir ses, alışılmadık hecelerle meydan okudu. Riveda cevaben, onlar kadar şifreli sözler sarfetti; havanın ortasında görünmez çan çaldı ve kapı içeriye doru açıldı.

Adım atıldılar –griliğe.

Işık eksik değildi, ama sıcaklık veya renk, hiç yoktu; aydınlatma durgun ve soğuktu, sade, titrek bir parıltı, bir solgunluk, gerçek bir ışık yerine de karanlığın yokluğu. Oda çok genişti, tavan adeta başlarının üzerinde, ağır bir sis veya katılaştırılmış bir dumana benzeyen, gri bir loşlukta kaybolmuştu. Ayaklarının altında, zemin gri taşlandı, soğuk ve içine kristal ve mika kırıntıları serpilmiş gibiydi; duvarların da yan şeffaf bir parıltısı vardı, kış mevsimindeki ay ışığı gibi. Soluk

aydınlıkta, sisten hayaletler gibi hafifçe hareket eden suretler de griydi; büyücülerin grisi içinde pelerinli, kukuletalı ve cüppeli, karanlık gölgeler –ve aralarında kadınlar vardı, zincirlenmiş alevler kadar huzursuzca hareket eden, yüzlerini gizleyen, kasvetli ve ışısız, safran rengine peçelere bürünmüş kadınlar. Deoris temkinli bir şekilde kadınlara baktı, hemen sonra Riveda'nın güçlü elleri, onu kibarca çevirdi ve işte tam karşısındaydı–

Bir Adam.

Bir erkek ya da oyulmuş bir put olabilirdi, ceset veya otomat. *Vardı*. Hepsi buydu. Tuhaf bir kesinlikle vardı. Kocaman salonun bir ucunda yükseltilmiş olan kürsünün üstünde, büyük, tahlata benzeyen bir koltukta oturuyordu, başının üzerinde, havada taştan oyulmuş bir kuş asılıydı. Elleri göğsünün üstünde kavuşmuştu. Deoris onun gerçekten orada mı olduğunu yoksa kendinin mi hayal gördüğünü merak ediyordu. Elinde olmadan fısıldadı, “Elleri Kavuşmuş Adam'ın oturduğu yerde...”

Riveda eğildi ve fısıldadı, “Burada kal. Kimseyle konuşma.” Doğrulup uzaklaştı. Deoris dalgınlıkla onu seyrederken dik vücudunun, gri cüppeler ve kukuleta içinde olmasına rağmen, bir keskinliğe sahip olduğunu düşündü, diğerlerinin, rüya içindeki rüyalar gibi gölgeli olduğu yerde o odaklanmıştı. Sonra tanıdık bir yüz gördü.

Genç bir kız, şeffaf sütunlardan birinin ardında yarı yarıya gizlenmiş, gergin bir şekilde durup, utangaç bir tavırla Deoris'i seyrediyordu; bir çocuktu, uzun boylu ama zayıftı, dal gibi incecik vücudu safran örtülerin arasında bile hâlâ dik ve küçüktü; sivri hatlı yüzü biraz kalktı ve yarı şeffaf ışıkla gölgelendi. Buz donukluğundaki beyaz renkli saçları beyaz omuzlarından dökülüyor, dikkatli, renksiz gözlerinde, Kuzey ışıklarının bastırılmış parıltısı seçiliyordu. Vücudunun çevresindeki tül görünmez bir esintiyle hafifçe titriyordu; ağırlıksız görünüyordu, bir ayaz hayaleti, serin havadaki kar tanelerinin donuk, titrek ışığı gibi.

Ancak Deoris onu bu ürkütücü mekânın dışında da görmüştü ve gerçek olduğunu biliyordu; bu gümüş saçlı kız, bazen bir hayalet gibi, Karahama'nın evine süzülürdü. Karahama bu kızıdan hiç bahsetmemişti, ama Deoris, onun o adsız kız olduğunu biliyordu, o zamanlar hâlâ kast dışı olan Karahama'dan doğan, *biç insanların* çocuğu. Annesinin ona Demira adını verdiği söylenirdi, ancak gerçek bir adı yoktu. Kanunen yaşamıyordu bile.

Hiçbir erkek, buna ne kadar istekli olursa olsun, Demira'yı kızı olarak nüfusuna geçiremezdi; hiçbir erkek onun üzerinde hak iddia edemez ya da onu evlat edinemezdi. Yasal olarak, Karahama'nın varlığı bile tartışılabilirdi –ancak Karahama, özgür bir Tapınak kadınının kızı olarak, gay-

rimeşru olsa bile tanınmış, yasal bir varlığa sahipti. Demira, Rahipler Kastı'nın katı yasaları altında, gayrimeşru bile değildi. O hiçbir şeydi. Hiçbir yasa tarafından gözetilmez, korunmazdı, hiçbir Tapınak belgesine kayıtlı değildi; oldukça basit bir şekilde, o *yoktu*. Yalnızca burada, yasa dışı *sajiler* arasında bir barınak ve hayatını devam ettirebilme şansı bulabilmişti.

Tapınak'ın sert kanunu, Rahip kızı ve bir rahibe olan Deoris'e, adsız kızı herhangi bir şekilde tanımayı yasaklıyordu –ancak asla, tek bir kelime bile konuşmamış olmalarına rağmen, Deoris, Demira'nın kendi yakın akrabası olduğunu biliyor, çocuğun garip, hayali güzelliği, Deoris'in merhametini ve ilgisini uyandırıyor. Gözlerini kaldırıp, kast dışı kıza çekingen bir tavırla gülümsedi ve Demira da gülümsemesine cevap verdi, çabuk, gizli bir gülümsemeyle.

Riveda dalgın ve şüpheli gözlerle döndü; Demira da bir sütunun arkasına kayıp, gözden kayboldu.

-II-

Tapınak, Gri Cüppeli erkekler ve aralarından bazıları garip telli çalgılar, çingiraklar ve gonglar tutan, safran örtülü *sajiler*le dolmuştu şimdi. Gri eteklikleri içinde birçok mürit de vardı, vücutlarının üst kısımları, tuhaf tılsımlar dışında, çıplaktı; hiçbiri çok yaşlı değildi ve çoğu aşağı yukarı Deoris'in yaşıtıydı. Bazıları ise daha beş altı yaşında oğlan çocuklarıydı. Odada göz gezdirirken, Gri Cüppe ve Üstatlık başlığı giymiş yalnızca beş kişi saydı Deoris –ve irkilerek bir tanesinin kadın olduğunu fark etti; orada kendisi dışında *saji* peçesi takmayan tek kadın.

Üstatlar ve Sihirbazlar yavaş yavaş, konumlarına büyük özen göstererek kaba bir çember oluşturdular. Müzik aletleriyle *sajiler* ve alt kademe-den müritler, yarı şeffaf duvarlara doğru çekilmişlerdi. Sıralı dizilerinden, üflemelilerin en yumuşağı, flütlerin iniltisi, çelik kaplama bir parmağın ucuyla dokunulmuş bir gongun yankısı geliyordu.

Her Büyücünün önünde ya bir mürit ya da bir *saji* duruyordu; bazen bir Üstadın veya en yaşlı sihirbazlardan birinin önüne üç dört tanesi kümeleniyordu –ancak müritler çoğunlukta idi, iç çemberdekilerin yalnızca dört ya da beşi kadındı. Bunlardan biri Demira'ydı, peçelerini geriye atmış, gümüş rengi saçları, denizin üzerindeki ay ışığı gibi parılıyordu.

Riveda, oluşturulan Çember'de kendi yerini alması için Reio-ta'yı hareketlendirdi, sonra durakladı ve sordu; "Deoris, bu gece benim yerime Müritlerin Çemberi'nde durmaya cesaretin var mı?"

"Ama, ben—" Deoris şaşkınlık içinde kekeledi. "Ben bunun hakkında hiçbir şey bilmem ki; nasıl yapabilirim?"

Riveda'nın sert ağzında bir gülümseyişin gölgesi belirdi. "Hiçbir bilgi gerekmiyor. Aslında ne kadar az bilersen o kadar iyidir. Hiçbir şey düşünmemeye çalış –ve sana gelmesine izin ver." Reio-ta'ya ona rehberlik etmesini işaret etti ve Deoris, yalvaran son bir bakışla gitti.

Flütler ve gonglar aniden, uyumsuz, kaba bir akora girdiler, sanki çalgılar akort ediliyor, hazırlanıyordu. Üstatlar ve Büyücüler gözlerini havaya dikmiş, görünmez ve fiziksel varlığı olmayan bir şeyi sınıyorlardı. Akor kafatasının içine gömülmüş olan Deoris, Çemberin içine, Reio-ta ve Demira'nın arasına çekilmeye başladığını hissetti. Bir panik sancısı sıktı boğazını; Demira'nın kü-

çük, çeliğimsi parmakları, bir işkence aleti gibi onunkilere yapıştı. Bir an dehşete düştü ve az kalsın haykıracaktı...

Riveda'nın elinin teması, onun kenetlenmiş parmağına çarptı ve kızın çılgın kavrayışı gevşedi ve boşa düştü. Riveda ona kısaca kafasını salladı ve tek kelime etmeden onu Çemberin dışına itti. Bunu, yetersizlik ona bir şey ifade ettiğinden yapmış değildi: Yüzü martıya benzeyen bir *saji* kıza, yerini almasını işaret ederken, yüzü tamamen olaydan soyutlanmış görünüyordu.

Başka iki üç mürit de Çemberin dışına çıkarılmışlardı; diğerleri yerleşiyor ve yerlerini yine başkalarına bırakıyorlardı. Yumuşak, ama uyumsuz akorlar iki kere daha çalındı ve her defasında pozisyonlar ve kalıplar değiştirildi. Üçüncü seferde Riveda kızgın ve rahatsız görünerek elini kaldırdı ve yerinden fırlayıp Mürit'in Çemberi'ne dik dik baktı. Gözleri Demira'ya takıldı; kaba bir şekilde, boğuk tek bir heceyle, kızın omzunu kavradı ve onu şiddetle itti. Kız sersemledi ve az kalsın düşecekti ki, kadın Üstat sıradan dışarı çıktı ve sendelemekte olan çocuğu yakaladı. Demira'yı bir an öylece tuttu; sonra dikkatli bir şekilde, buruşmuş elleri kızın ince bileğini kuşatarak, Çember'in içine yeniden götürüp, Riveda'ya attığı tehditkâr bir bakışla, onu yerleştirdi.

Riveda karanlık bir şekilde kaşlarını çatıp baktı. Kadın Üstat omuzlarını silkip Demira'yı yavaş-

ça, bir kez daha hareket ettirdi ve sonra Riveda birden başıyla onaylayıp, bir anda Demira'dan gözlerini ayırana ve kızın varlığını unutmuş görüne dek, onun pozisyonunu yeniden değiştirdi.

Flütlerin, tellilerin ve gongların o uyumsuz iniltisi duyuldu yeniden. Bu kez hiçbir kesinti olmadı. Deoris biraz şaşkın bir halde durup seyrediyordu. Müritler müziğe zamanlaması güzelce ayarlanmış bir ilahiyle cevap verdiler, ama Deoris o kadar yabancıydı ki, bu ona anlamsız göründü. Işık Tapınağı'nın yüce mistisizmine ve dağınık sadeliğine alışkın olduğundan, bu uzatılan vurgulama ve hareketin, müzik ve ilahinin ve tepkinin tekrarı anlaşılmaz geliyordu.

Bu aptalca, diye karar verdi Deoris, *hiçbir anlamı yok*. Yoksa var mıydı? Kadın Üstadın yüzü zayıf, kırışık ve yıpranmıştı; buna rağmen ve bunun dışında genç görünüyordu. Demira'nın hayali, donuk güzelliği çocuksu hatlarını bozan sert ve uğursuz birşeyler yüzünden gerçekdışı, aldatıcı görünürken, Riveda'nın görünüşü, acımasız ışıktaki, adeta bir zalimlik izlenimi veriyordu. Bir anda Deoris, Gri Tapınak törenlerinin bazılarının neden içine kötülük karışmış gibi göründüğünü anladı.

İlahinin söylenişi derinleşti, hızlandı, garip teksesliler ve çarpan ahenkler içinde nabız gibi atmaya başladı. Tek bir ağlayan, inleyen uyumsuzluk tekrarlanıyor; onun arkasından, boğulmuş bir

hiçkırığa benzeyen üfleme geliyor, sarsılmış bir davul tuhaf bir şekilde gümlüyordu.

Elleri Kavuşmuş Adam onu seyrediyordu.

Ne o zaman, ne de başka bir zaman Deoris, Elleri Kavuşmuş Adam'ın put mu, ceset mi, yoksa yaşayan bir adam mı veya görüntü mü olduğunu bilebildi. Ne de –o zaman ve asla– gördüğünün ne kadannın yanılsama olduğuna karar verebildi...

Adam'ın gözleri griydi. Deniz kadar gri; dondurucu ayaz ışığı kadar gri. Onların insanı zorlayan, sevecen bakışında batıp, oracıkta yutulup boğuldu.

Adam'ın koltuğunun üzerindeki kuş, taştan gri kanatlarını çırpıp, sert, acı ve tiz bir çığlıkla, gri kumla dolu bir yere uçtu. Ve sonra Deoris, iğneli kayaların ve onların sivri tepelerinin gölgeleri arasından, martıların gürültülü çığlıklarıyla bölünmüş gökyüzünün altında, kuşun arkasından koşuyordu.

Çok uzakta, dalganın gümbürtüsü rüzgârlara biniyordu; Deoris deniz kenarındaydı, şafak vaktiyle, güneşin doğuşu arasında soğuk, gri bir yerde; kumlarda veya denizde veya bulutlarda hiç renk yoktu. Sandaletlerinin altında küçük deniz kabukları çatırdıyor ve tuzlu suyun ve yosunların bataklık kamış ve sazlarının pis kokusunu duyuyordu. Sol tarafında, gri–beyaz noktalı çatılarıyla bir küçük, konik evler kümesi Deoris'in göğsüne ani ve şiddetli bir dehşet sancısı yolladı.

Ahmaklar Köyü! Bir bıçağın saplanması gibi ge-

len aşinalık öyle keskin bir şoktu ki, bu yeri daha önce hiç görmemiş olduğuna dair kısa süren, titrek kesinlik duygusunu bir tarafa attı.

Martıların tiz ve acı çığlıklarının etrafında, arasında ve üzerinde, ölümcül bir sessizlik vardı. Koca kafalı ve beyaz saçlı, şişmiş, yuvarlak gövdelerinin üzerinde saçma sapan konuşan kırmızı ağızlı, kırmızı gözlü iki üç çocuk, evlerin arasında kayıtsız bir şekilde çömelip, zayıf seslerle ağladılar ve birbirlerine mırıldandılar. Deoris'in kavrulmuş dudakları boğazını kazıyan çığlıkları çıkaramıyordu. Kaçmak için döndü, ama ayakları altında büküldü ve Deoris düştü. Kalkmaya çabalarken, çakıl evlerin en yakınındakinden, iki erkek ve bir kadının çıktıklarını gördü; çocuklar gibi, onlar da kırmızı gözlü, kalın dudaklı ve çıplaktılar. Erkeklerden biri, yaşlılıktan yalpalıyordu; diğeri ise el yordamıyla yürüyordu, kırmızı gözleri şekillenmiş birer kir ve kan lekesiydi; kadın ise hamileliğinden dolayı iyice şişmiş bir halde, hantal bir paytaklıkla hareket ediyordu.

Deoris akıldışı bir dehşet içinde kumlara çöktü. Yarı-insan ahmaklar artık daha yüksek sesle sızlanıp, ona yüzlerini buruşturuyorlardı; yumrukları renksiz kumların içinde kulak tırmalayan gürültüler çıkarıyordu. Onlar Deoris'in ayaklarını tırmalarken, kız çılgınca bir kaçış yolu aradı. Bir yanında iğneli kayalardan bir duvar yükseliyordu, diğer tarafındaysa ufuğa doğru ıslak kumlar-

dan, sazlı, kamışlı bir bataklık uzanıyordu. Ahmaklar önünde kümeleniyor, ona dik dik bakıyor, hüngür hüngür ağlıyorlardı. Kuşatılmıştı.

Peki buraya nasıl geldim? Bir gemi mi vardı?

Kendi çevresinde döndü, ama gördüğü yalnızca boş, dalgalı denizdi. Uzakta, çok uzakta suların arkasında dağlar yükseliyor ve kızılbaşan bulutların uzun çizgileri, kanlı parmaklar gibi, ham gökleri parçalıyordu.

Ve güneş doğduğunda... güneş doğduğunda...
O serseri düşünce kayıp gitti. Evlerden koca kafalı başka köylüler çıkmaya başladı. Deoris dehşet dolu bir panik içinde koşmaya başladı.

İlerisinde, bir kıvılcım kasvetli ışığın uzanmış kanlı çizgilerinin ve griliğin arasından ışıyarak alev alıp kızaran altın bir parlaklığa dönüştü. Güneş ışığı! Çok daha hızlı koştu, ayak sesleri kalp atışlarının bir yankısı idi; arkasındaki kovalamacanın kör ayak sesleri, gelen merhametsiz bir gelgit dalgasıydı.

Havada süzülen bir taş geçti kulaklarının yanından. Kısırılmış bir hayvan gibi dönerken ayakları dalgaları sıçratıyordu. Önünde birileri yükseldi, korkunç kırmızı gözler boş boş parıldıyordu, dudaklar kararmış ve hayvani bir hırlamayla kırık dişlerin üzerinde çekilmişti. Çılgınca kendisine yapışan ellere vurup, tekmeler attı, debelendi ve kurtulmaya çabaladı –sendelerken yaratığın çıldırmış, uluyan çığlıklarını duyuyordu,

koşmaya devam etti, tekrar sendeledi ve düştü.

Denizin üzerindeki ışık patlayıp güneş ışığına döndü ve hıçkırarak ve artık arkasındaki alımlarınkinden daha tutarlı olmayan ıgıllıklar içinde, ellerini ona doğru uzattı. Omzuna bir kaya çarp-tı; bir diğeri kafasını sıyırdı. Islak kumları ee-le-yerek, kendini el yordamıyla aranan, tırmalayan ellerden kurtarmak için pençeler atarak ayağ-a kalkmaya çabaladı. Birileri ıgılık atıyordu, yük-sek, vahşi bir ızdırıp uluması. Bir şey yüzüne sertçe vurdu. Beyni ateşler içinde patladı ve aa-ğ-ı çöktü... ve aağ-ı... ve aağ-ı... güneş yüzünde patladı ve öldü.

-III-

Birileri ağlıyordu...

Işık gözlerini kamaştırdı. Keskin, baş döndürücü bir koku burun deliklerine sızdı. Karanlığın içinden Elis'in yüzü çıktı ve Deoris öğürerek keskin kokuyu burnuna tutan eli itti.

"Yapma, nefes alamıyorum –Elis!" diye soludu.

Omuzundaki eller hafifçe gevşedi, nazikçe onu bir yastık yığınının altına yatırdı. Elis'in Onikiler Evi'ndeki odasında bir minder üstünde uzanıyordu ve Elis onun üzerine eğilmişti. Elis'in arkasında Elara duruyor, gözlerini siliyordu, yüzü yorgun ve üzgün görünüyordu.

"Şimdi Domaris Hanım'ın yanına gitmeliyim," dedi Elara sarsılarak.

"Evet, git," dedi Elis ona bakmadan.

Deoris doğrulup oturmaya uğraştı, ancak başına kör edici bir ağrı saplandı ve geri düştü. "Ne oldu?" diye güçsüzce mırıldandı. "Buraya nasıl geldim? Elis, *ne oldu?*"

Elis cevap vermek yerine ağlamaya başlayıp

gözlerini peçesiyle kurularak Deoris'i dehşete düşürdü.

"Elis—" Deoris'in sesi titriyordu, küçük bir kız sesiydi. "Lütfen anlat bana. Ben —Ahmaklar Köyü'n'deydim ve taş atıyorlardı—" Deoris yanağına, başına dokundu. Batan bir acı hissettiğini hayal etmesine rağmen hiçbir yara, hiçbir şişlik yoktu. "Ah, başım!"

"Yine sayıklıyorsun!" Elis Deoris'i omuzlarından yakalayıp, sertçe sarsmaya başladı. Bu, ani bir dehşet görüntüsünün çakmasına sebep oldu; sonra, Elis, "Ne yaptığını hatırlamıyor musun?" diye çıkışınca, bulanık yarı-hatıra tekrar kapandı.

"Ah, Elis dur! Lütfen yapma, başımı çok ağrıtıyor," diye inledi Deoris. "Neler olduğunu anlata-maz mısın? Buraya nasıl geldim?"

"Hatırlamıyorsun!" Elis'in sesinde şok ve inanamayan bir ifade vardı. Deoris tekar doğrulmaya çalışırken, bir kolunu onun omuzlarına dolayarak kuzenini destekledi. Başına dokunmayı sürdürürken pencereye doğru baktı Deoris. Akşam üzeriydi, güneş gölgeleri yeni yeni uzatmaya başlıyordu. *Ama Riveda'yla birlikte gittiğimde daha ay bile doğmamıştı—*

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Deoris, şüpheli bir şekilde. "Domaris nerede?"

Elis'in yumuşamış olan ağzı, yeniden sert ve kızgın bir hal aldı. "Doğum Evi'nde."

"Şimdi mi?"

"Korktular—" Elis'in sesinde gergin bir öfke vardı; zorlukla yutkundu ve şöyle dedi: "Deoris, yemin ederim ki, eğer bu yüzden Domaris çocuğunu kaybederse, ben—"

Kapının dışından biri, "İçeri girmeme izin ver, Elis," dedi; ancak bir cevabın gelmesine fırsat vermeden, güçlükle Riveda'nın koluna yaslanır halde Micon girdi içeri. Atlantisli, kararsız bir tavırla yatağın yanına gitti. "Deoris," dedi, "bana söyler misin acaba—"

Deoris'in boğazında hıçkırıklar isterik kahkahalara karıştılar. "*Sana* ne anlatabilirim?" diye haykırdı. "*Bana neler olduğunu kimse bilmiyor mu?*"

Micon durduğu yerde fark edilir bir şekilde çökerek, derin bir iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum," dedi muazzam bir acılıkla. "Hiçbir şey bilmiyor, hatırlamıyor. Çocuk —sevgili çocuğum! Kendini bir daha asla böyle kullandırtmamalısın!"

Riveda gergin ve halsiz görünüyordu, gri cüppesi buruşmuştu ve koyu lekeler vardı üstünde. "Ahtarrathlı Micon, yemin ederim ki—"

Micon kendini, Riveda'nın kendisini destekleyen kolundan birdenbire çekti, "Senin yemin etmen için henüz hazır değilim!"

Bunun üzerine Deoris her nasılsa ayağa kalktı ve durup sallanarak, korku ve öfke içinde hıçkırmaya başladı. Micon, kendisine görme yeteneğinin yerine hizmet eden o yanılmaz hissiyle hantalca ona uzandı —ancak Riveda vahşi bir koruma

duygusuyla kızı kendi kollarına çekti. Kızın titremesi yavaş yavaş duruldu ve hareket etmeden ona dayandı, yanağı adamın cüppesinin kaba kumaşına yaslandı.

“*Onu suçlamayacaksın!*” dedi Riveda sert bir şekilde, “Domaris güvende—”

“Yok,” dedi Micon, gönül alırcasına, “onu suçlamak değildi niyetim, yalnızca—”

“Benden nefret ettiğinizi çok iyi biliyorum, Ah-tarrath’ın Efendisi,” diye onun sözünü kesti Riveda, “oysa ben—”

“Ben hiç kimseden nefret etmiyorum!” diye söze karıştı Micon, şiddetle, “şunu mu ima ediyorsun ki—”

“Hayatımda asla, Efendi Micon,” diye çıkıştı Riveda, “*ima etmem.*” Sert sözleriyle tezat oluşturan, muazzam bir şefkatle, Deoris’in mindere dönmesine yardım etti. “Eğer istiyorsan, benden nefret et, Atlantisli,” dedi Gri Cüppeli, “sen ve senin Rahibe oynaşın –ve– o doğmamış—”

“*Sözlerine dikkat et.*” dedi Micon, uğursuz bir biçimde

Riveda küçümseme dolu bir kahkaha savurdu, ancak sonraki sözleri boğazında öldü, çünkü Micon yumruklarını sıktığında, pencerenin dışındaki berrak, bulutsuz gökyüzünden, olması imkânsız bir gökgürültüsünün yuvarlanan gümbürtüsü gelmişti. Deoris kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlarken, Elis, unutulmuş bir halde, kor-

kup köşeye çekildi. Çok farklı öğretilerin Üstatları olan Micon ve Riveda karşı karşıya duruyorlardı ve aralarındaki gerilim, odanın içinde kıpırdayan görünmez ama hissedilen bir güç gibiydi.

Ne var ki; bu yalnızca bir an sürdü. Riveda yutkundu ve şöyle dedi: "Sözlerim ağırdı. Kızgınlık içinde konuştum. Ancak senin hakaretlerini hak etmek için ne yaptım ben, Ahtarrathlı Micon? Benim inançlarım seninkilerle aynı değil –bunu görmekte kimse zorlanmaz– ama sen benim itikatımı benim seninkini bildiğim kadar biliyorsun! Görülemeyen Tanrı adına, çocuk taşıyan bir kadına zarar verir miyim hiç?"

"O halde," dedi Micon, yırtıcı bir şekilde, "bir Caratra Rahibesinin –*kendi isteğiyle*, ablasına zarar vereceğine mi inanayım?"

Deoris'in elleri sözsüz bir çığlıkla ağzına gitti ve Elis'e koşup, kuzenine tutundu ve bir kâbusa inanmamak ister gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Çocuğu ben davet ettim," diye belirtti Riveda soğuk bir tavırla, "Gri Tapınak'taki bir törene tanık olsun diye. İstersen eğer, Karanlık Güçleri çağırmamın kötü niyetli ve hesaplanmış bir hareket olduğuna inanabilirsin. Ama sana kendi sözümü veriyorum, bir Üstadın yeminli sözünü ki, kibarlıktan başka niyetim yoktu! Kibarlığı dürüstçe söz vermiş bir Rahip ya da Rahibeye göstermek benim ayrıcalığımdır."

Hâlâ Elis'in önünde dertop olmuş durumda olan Deoris'in kısık sesli burun çekmeleri dışında oda oldukça sessizdi. Gökyüzü aniden ortaya çıkan, ağır bulutlarla dolmayı sürdürürken, sanki gece çökmüş gibi, akşam üstü aydınlığı yok olmuştu. İki kadın birbiriyle dalaşan Üstatlara bakmaya bile cesaret edemiyorlardı.

Ancak, en sonunda odadaki korkunç gerilim biraz azaldı; Micon, birinin seyretmesi halinde, birkaç defa gözlerini kırptırdığını ve alnından soğuk terleri sildiğini görebileceği Riveda'ya bir parça arkasını döndüğünde, duvarların tüm taşları rahat birer nefes aldılar sanki.

"Tören sırasında," diye sakın bir sesle yeniden başladı Gri Cüppeli, "Deoris'in başı döndü ve yere düştü; kızlardan biri onu açık havaya çıkardı. Daha sonrasında pek ciddi bir şey görünmedi. Benimle oldukça normal konuştu. Onu Onikiler Evi'ne götürdüm. Bunun hakkında bildiğim bu kadar. Hepsi bu." Riveda ellerini açtı, sonra Deoris'e bakıp kibarca sordu; "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

İçinde bulunmuş olduğu dehşet üzerine tekrar bastırıp, kalbini buzdan pençelerle sıkıştırınca, Deoris'in tüyleri ürperdi. "Ben –Elleri Kavuşmuş Adam'ı seyrediyordum," diye fısıldadı "ve –tahtının üzerindeki kuş uçtu! Ve sonra da Ahmaklar Köyü'ndeydim–"

"Deoris!" Micon'un çılgılığı gerilmiş ve boğuk bir

haykırıştı. Adeta bir hıçkırık olan derin bir nefes aldı Atlantisli. "Ahmaklar Köyü'yle ne demek istiyorsun?"

"Ama ben—" Deoris'in gözleri büyüdü, büyüyen bir dehşetle fısıldadı, "bilmiyorum, hiç —hiç duymadım—"

"Tanrılar! Tanrılar!" Micon'un bitkin yüzü birden, çok yaşlı bir adaminkine benzedi ve durduğu yerde sendeledi; el yordamıyla yakındaki bir sandalyeye doğru tökezleyerek giderken, Ahtarath'ın kudreti dediği o içsel güç gitmişti şimdi. "Bundan korkuyordum! Ve işte geldi!" Başını eğdi, sıska ve bükülmüş elleriyle yüzünü örttü.

Micon'un ani güçsüzlüğünü görünce Deoris Elis'i bırakmış ve aceleyle Atlantislinin yanına gitmişti. Onun önünde yarı diz çökerek yalvardı, "Micon, anlat bana! *Ne yaptım?*"

"Hatırlamadığına şükret!" dedi Micon; sesi ellerinin arkasında boğuluyordu. "Tanrılara şükür, Domaris'e bir şey olmadı!"

"Ama—" Deoris, Micon'u o kadar üzen ismi, tuhaf bir şekilde, söyleyemiyordu, onun yerine sadece, "Ama orası —ne— ben nasıl..." Sesi büsbütün kesildi.

Özdenetimini yeniden kazanmakta olan Micon, titreyen ellerinden birini onun başının üzerine uzattı ve hıçkırarak ağlayan kızı kendine doğru çekti. "Eski bir günah," diye mırıldandı yaşlı bir adamın titreyen sesiyle, "Ahtarrath Soyü'nün ta-

mamen unutulmuş bir utancı... *yeter!* Bu saldırının hedefi sen değildin, Deoris, henüz doğmamış bir Ahtarrathlıydı. Kendine eziyet etme, çocuğum.”

Riveda sessizce, ayakta duruyordu, taş kadar hareketsiz, kolları göğsünde gergin bir şekilde kavuşmuş, dudakları sıkıca kenetlenmiş, açık mavi gözleri yarı kapalı idi. Elis titreyerek minde-
rin üstünde oturuyor, düşünceleriyle başbaşa, ye-
re bakıyordu.

Micon nazik bir sesle, “Domaris’in yanına git, canım,” dedi ve hemen sonra Deoris gözyaşlarını silip, saygıyla Atlantislinin elini öptü ve gitti. Elis de kalkıp parmaklarının ucunda onu izledi. Arkalarından sessizlik oldu.

Riveda sertçe, “Bunu kimin yapmış olduğunu öğrenmeden rahat etmeyeceğim!” deyip sessizliği bozdu.

Micon güçlükle kendini ayağa çekti. “Söylediğim doğrudu; bu bana karşı yapılmış bir saldırıydı, oğlum aracılığıyla. Ben şahsen artık saldırılmaya değmem.”

Riveda kendi kendine güldü –alaycı bir eğlen-
cenin düşük perdeden bir gümbürtüsüydü bu. “Keşke bunu birkaç dakika önce, göklerin tüm yıldırımları seni savunmaya geldiklerinde biliyor olsaydım!” Gri Cüppeli durakladı, sonra nazik bir sesle sordu: “Yoksa bana güvenmiyor musun?”

Micon sivri bir şekilde yanıtladı; “Bundan kıs-
men sen sorumlusun; Deoris’i tehlikeye bilme-

den attın, yine de–”

Riveda'nın tepesi attı, “*Ben* mi suçluyum? Peki ya sen? Eğer lanet gururunu bu şeytanlara karşı tanıklık edecek kadar yenmiş olsaydın, onlar çok önceden ölümüne dayak yemiş olurlardı ve bunların hiçbirisi olmazdı! Ahtarrath'ın Efendisi, ben Tarikatımı temizlemeye niyetliyim! Ne senin iyiliğin, ne de –asla iyi olmamış– kendi ünümü korumak için! Ama benim Tarikatımın sağlığı şunu gerektirir ki–” Birden bağırığının farkına vardı ve sesini alçalttı. “Kara büyücülüğe izin veren, onu uygulayandan daha kötüdür. Erkekler cehaletten veya budalalıktan dolayı günah işleyebilirler –peki ya Işığa sadık kalacağına yemin etmiş olan, bilge, kendi merhameti, suçluyu yaralamaktan korktuğu için masumu korumayı bile reddeden bir adama ne demeli? Eğer Işık yolu buysa, bırakalım Karanlık çöksün!” Yıkılmış Micon'a bakarken, öfkesinin geçtiğini hissetti Riveda. Elini Atlantislinin sıksa omzuna koyup, ciddi bir tavırla, “Ahtarrath'ın Prensi, hayatıma bile mal olsa, bunu yapanı bulacağıma yemin ederim!” dedi.

Tizliği, tükenmişliğinin raddesini açığa vuran bir sesle, şöyle dedi Micon: “Çok fazla araştırma, Riveda! Zaten bu işin içine girtlağına kadar batmışsın. Kendine dikkat et, yoksa bu sana hayattından da fazlasına mal olur!”

Riveda, küçük, çirkin, neşesiz bir kahkaha attı. “Hükümlerini ve kehanetlerini kendine sakla,

Prens Micon! Ben yaşamayı diğerlerinden daha az seviyor değilim –ama suçluyu bulmak ve buna benzer bir olayı önlemek için adımlar atmak benim görevim. Deoris'in de korunması gerekiyor ve onu korumak benim hakkım, Domaris'i korumanın senin hakkın olduğu gibi.”

Alçak bir sesle, “Ne demek istiyorsun?” dedi Micon.

Riveda omuz silkti. “Belki hiçbir şey. Belki de senin kehanetin kendi kötü etkilerini taşıyor ve kendi kaderimin seninkinde yansıdığını görüyorum.” Gözlerini dikip Micon'a baktı, gözleri iri, solgun ve maviydi. “Bunu tam olarak neden söylediğimi bilmiyorum. Ama sorumluların canlarını bağışlamamı emretmeyeceksin!”

Micon içini çekti ve zayıflatılmış elleri hafifçe seğirdi. “Hayır, emretmeyeceğim,” diye mırıldandı. “O da kaderdir!”

Bölüm 15

Dirilen Günah

Erkeklerin Caratra'nın Tapınağı sınırları içerisine girmelerine yalnızca aşırı acil durumlarda veya ölüm halinde izin verilirdi; ama şartlar olağandışıydı ve bazı gecikmelerden sonra Ysouda Ana Micon'u Domaris'in, çocuğunun erken doğmayacağı anlaşılmış serinlemesi için alınmış olduğu, çatıdaki avluya götürdü.

Yaşlı Rahibe onu, "Uzun kalmamalısın," diye uyardı ve ikisini yalnız bıraktı.

Micon, onun uzaklaşan ayak seslerinin merdivenlerde kaybolmasını bekledi, sonra kendi endişesiyle dalga geçen neşeli bir sertlikle, "Demek hepimizi boşu boşuna korkuttun, Hanımım!" diye konuştu.

Domaris yorgunca gülümsedi. "Oğlunu suçla, Micon, annesini değil! Şimdiden kendini çevresinin efendisi sanıyor!"

"Eh, öyle değil mi ki zaten?" Micon onun yanına yerleşip, "Deoris sana uğradı mı?" diye sordu.

Kız başını öteye yana çevirdi. "Evet..."

Micon'un elleri şefkatli bir şekilde onunkilerin

üzerine kapandı ve adam sevgi dolu bir sesle, "Alevin Yüreği, ona kızma. Çocuğun güvende –ve Deoris senin kadar masum, sevgilim!" dedi.

"Biliyorum, ama senin oğlun benim için çok değerli!" diye fısıldadı Domaris; sonra teskin edilemez bir hiddetle, "Şu –lanet olası– Riveda!" dedi.

"*Domaris!*" Micon, şaşkınlık ve hoşnutsuzluk içinde, elleriyle onun dudaklarını örttü. Kız onun avuç içini öptü ve Micon gülümsedi, sonra nazikçe devam etti; "Riveda bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Onun tek hatası hiçbir kötülükten kuşkulanmamış olması." Sıska parmaklarıyla hafifçe onun gözlerine dokundu. "Ağlamamalısın, sevgilim–" sonra eli yarı tereddüt ederek orada oyalandı. "İzin verir misin?"

"Tabii ki," Domaris onun ne istediğini sezerek, Micon'un ellerini hafifçe kendininkilerin içine aldı ve yavaşça şişmiş karnına götürdü. Birden Micon'un tüm duyuları birleşir gibi oldu; geçmiş ve bugün, yapışık tek bir anın içinde o kadar yoğun bir biçimde birleşti ki, sanki görüyor gibiydi, sanki tüm duyuları ona yaşamın anlamını getirmek için güçbirliği etmişlerdi. Asla ilaçların keskin –tatlı kokusunu, Domaris'in saçındaki hafif parfümü ve çarşıların temiz rayihasını içine çektiği o andaki kadar şevkle hayat dolu olmamıştı; hava, denizin serin ve tuzlu aromasıyla nemlenmişti ve Micon dalgaların uzakta, gürleyerek kıyıya çarpışını, pınarın çağıldayışını ve uzaktaki oda-

larda kadınların kısık seslerini duyuyordu. Elinin altında saf keten ve ipekten dokumayı hissetti, kadının vücudunun nabız gibi atan sıcaklığını ve sonra parmaklarının gelişmiş hassasiyeti aracılığıyla, küçük, keskin bir itiş hissetti, elinin altındaki bir kelebek kadar açılması zor, ani, hafif bir atıştı bu.

Domaris çabuk bir hareketle doğruldu ve kollarını Micon'a uzattı; öyle hafif bir sarılışla tutundu ki, ona pek değiyor sayılmazdı. Dikkatsiz bir dokunuş veya okşayışın, sevdiği adam için ızdırıp demek olduğunun bildiğinden, ihtiyatı öğrenmişti –genç ve tutkuyla aşık olan Domaris, bu dersi kolay öğrenmemiştir! Ama bu defa Micon ihtiyatı unuttu. Kolları, ihtiyaç duyuyormuş gibi onu sıktı. Her atomuyla, tüm varlığındaki her sinir hücresiyle sevdiği bu kadını bir kez, sadece bir kez görebilme hakkına sahip olsaydı...

O an geçti ve Micon onu şefkatle azarladı, "Sakin sakın yat, sevgilim. Seni rahatsız etmeyeceğime dair söz verdirdiler bana." Onu bıraktı ve kız geri yatıp, kendisinin bile hüznünlü olduğunu bilemeyeceği kadar boyun eğmiş bir gülümsemeye onu seyretti. "Ne var ki," dedi Micon, sesi çok sıkıntılıydı. "Birçok şeyi konuşamayacak kadar korkak davrandık... Senin Arvath'a karşı bir görevin var. Yasal olarak, tam olarak ne –ne ile bağlısınız?"

"Evlilikten önce," diye mırıldandı Domaris, "öz-

gürüzdür. Kanun böyle işliyor. Evlendikten sonra sadık kalmamız gerekiyor. Ve eğer Arvath'a bir oğul vermeyi başaramaz veya reddedersem—”

“Ki etmemelisin,” dedi Micon açık yüreklilikle.

“Reddetmeyeceğim,” diye rahatlatıı onu Domaris. Ama eğer başaramazsam, lekelenir, ayıplanırım...”

“Bu benim yazgım,” dedi Micon üzgünce, “oğlumu göremeyecek, ona rehberlik edecek kadar yaşayamayacak oluşum. O aynı kanuna karşı bir günah işledim, Domaris.”

“Günah mı?” Domaris’in sesi, sarsılmışlığını açığa vuruyordu. “*Sen* mi?”

Utanç dolu bir kabulleniş içinde başını eğdi Micon. “Ruhsal şeyler arzu ettim ve böylece İniyiye oldum. Ancak aynı zamanda, kanunen de bir erkek olduğumu hatırlayamayacak kadar mağrurdum.” Kör yüz, uzak bir tavırla düşüncelere daldı... “Gururum yüzünden de, bir münzevi gibi yaşamayı seçtim ve bedenimi reddettim. Değerli sertliğimin sahte adı altında—”

Domaris fısıldadı, “Başarı için gereklidir bu...”

“Daha hepsini duymadın, aşkım...” Micon zayıf bir nefes aldı. “Rahipliğe girmeden önce Mikan-tor, bir kadınla evlenip soyum ve adım için bir oğul yetiştirmemi şart koştu.” Sert ağzı biraz titre-di ve sarsılmaz özdenetimi bocaladı. “Babam em-retmişti, bu yüzden kanunen evlendirilmeme izin verdim. Genç bir kız, saf ve güzel bir prenesti;

ama ben –ben ona karşı, şimdi olduğum kadar kördüm–” Micon'un sesi tamamen kesildi ve elleriyle yüzünü örttü. En sonunda, boğulmuş bir sesle konuştu, “Bu yüzden senin yüzüne asla bakamayacak olmam benim yazgım –sen ki, ölümden ve yaşamdan daha çok sevdiğimsin! Ona karşı kördüm, ona soğuk bir sesle –ve zalimce, Domaris– bir Rahip olarak yemin ettiğimi anlattım ve o da evlilik yatağımı, bana geldiği gibi bakire olarak terk etti. Bu anlamda onu aşağılamış ve günaha girmiştim, babama karşı, kendime ve tüm soyumuza karşı! Domaris –bunu artık bildiğine göre– beni hâlâ sevebilecek misin?”

Domaris ölümcül bir şekilde bembeyaz kesilmişti; Micon'un itiraf ettiği şey, bir suç sayılırdı. Ama sadece fısıldadı; “Sen bedelini ödemişsin, hem de üç kat fazlasıyla, Micon. Ve –bu, seni bana getirdi. Ve seni seviyorum!”

“Bundan pişmanlık duymuyorum.” Micon dudaklarını kızın eline bastırdı usulca, “Ama –şunu anlayabiliyor musun? Eğer bir oğula sahip olmuş olsaydım, ölebilirdim ve kardeşim mürtetliğinden kurtulabilirdi!” Esmer yüz tekin değildi ve üzüntüden bitkindi, “Bu yüzden onun günahının suçunu taşıyorum ve bunu başka felaketler izleyecek, çünkü kötülük kötülük eker ve yüz katını biçer ve tekrar kötülük eker...” Durakladı ve, “Deoris'in de korunmaya ihtiyacı olabilir. Riveda Kara Cüppeliler'e bulaştı,” dedi.

Kızın dehşetle çabucak soluması üzerine, hemencecik ekledi; “Hayır, düşündüğün şey doğru değil. O bir Kara Cüppeli değil, onları küçümsüyor; ama o zeki biri ve bilgi arıyor, elde edeceği yer konusunda da titiz değil. Bilgiye olan açlığın gücünü asla küçümseme, Domaris! Başka herhangi bir insanî güdüden daha çok soruna yol açar. Riveda kötü niyetli veya kasten zalim olsa daha az tehlikeli olurdu. Ama o yalnızca bir güdüye hizmet ediyor: Asla gerçekten meydan okumamış güçlü bir aklın itici kuvvetine. O herhangi bir kişisel hırstan tamamiyle yoksun. Sadece bilgi adına bilgiyi arıyor ve ona hizmet ediyor. Hizmet için veya mükemmelleşmek için değil. Ve o, eğer daha bencil bir adam olsaydı, onun hakkında daha huzurlu hissederdim kendimi. Ve –ve Deoris onu seviyor, Domaris.”

“*Deoris* mi? O iğrenç, yaşlı–”

Micon içini çekti. “Riveda o kadar da yaşlı değil. Hem zaten Deoris de onu –senin ve benim anladığımız aşkla– sevmiyor. Sadece bununla kalsaydı hiçbir kaygı hissetmezdim. Aşkta zorlama yoktur. Riveda benim onun için seçeceğim türden bir adam değil; ne var ki, ben Deoris’in muhafızı değilim.” Kadının kafasının karıştığını hissedip sessizce ekledi. “Hayır, bu başka bir şey. Ve beni rahatsız ediyor. Deoris o türden bir aşk hissedecek veya varlığını bilecek kadar olgun değil. Hem–” Durakladı. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bi-

lemiyorum... tutkuyu tanıyacak kadar kolay büyüyecek bir kız değil o. Yavaşça olgunlaşması gerek. Eğer çok erken uyanırsa onun için çok korkarım! Ve Riveda'yı seviyor! Ona tapıyor –her ne kadar bunu kendisinin bile bilmediğini düşünsem de. Riveda'ya hakkını vermek gerek, onun bunu teşvik ettiğini düşünmüyorum. Ama anla beni; onu iğrenç fahişelikle kirletebilir ve onu bakire bırakabilir ya da ona bir düzine çocuk doğurursa bile onu masumiyet içinde saklayabilir!”

Domaris canı sıkılmış, hatta Micon'un alışılmadık hiddeti üzerine biraz sersemlemiş bir halde dudağını ısırıp ve, “Anlamıyorum!” dedi.

İsteksizce şöyle dedi Micon; “*Sajileri* bilirsin–”

“Ah, hayır!” Bu bir dehşet çığlığıydı. “Riveda buna cüret edemez!”

“Umarım etmez. Ama Deoris aşkta mantıklı olamayabilir.” Bezgin bir gülümseme için kendini zorladı. “Açıkçası sen de mantıklı değildin! Ama–” Yine içini çekti. “Neyse, Deoris'in kendi yazgısını izlemesi gerek, bizim kendimizinkini izlediğimiz gibi.” Domaris'in, kendininkinin yankısı olan iç çekişini duyunca kendini suçladı Micon. “Seni yordum!”

“Hayır –ama artık ağırlaştı ve– oğlun beni incitiyor.”

“Üzgünüm –keşke onu senin yerine taşıyabilseydim!”

Domaris biraz güldü ve elleri tüy yumuşaklı-

ğında onunkilerin içine süzüldü. "Sen Ahtarath'ın Prensi'sin," dedi neşeyle, "ve ben de senin en itaatkâr hizmetkârın ve kölenim. Ama bu tek ayrıcalığımı elimden alamazsın. Haklarımı biliyorum, Prensini!"

Adamın yüzünün ciddi sertliği yeniden gevşedi ve kızı öpmeye eğildiğinde onun yerine memnun bir gülümseme aldı. "Bu gerçekten de sıradışı bir sihir olurdu," diye kabul etti. "Biz Ahtarathlılar doğanın üzerinde bazı güçlere sahibiz, bu doğru. Ama heyhat bütün güçlerim böyle küçük bir mucizeyi bile içermiyor!"

Domaris rahatladı; tehlike anı geçmişti. Micon kendini tekrar kaybetmeyecekti.

Ancak Nadir Gecesi neredeyse gelmişti.

Bölüm 16

Nadir Gecesi

-I-

Şu son aylar Micon'a pek şefkatli davranmadı,
diye düşündü Rajasta; Atlantisli'nin dikkate değer
bir iyileşme gösterme konusundaki daimi başarı-
sızlığına üzülmüş ve kafası karışmıştı.

İnisiye pencerenin önünde duruyor, sıska ve
ensiz vücudu akşam ışığını güç bela azaltabili-
yordu. Kendine giderek daha az yabancı gelen
sinirli hareketlerle Yıldız Yontan, Nar-İnabi'nin
küçük heykelciğini elliyordu.

"Bunu nereden buldun, Rajasta?"

"Onu tanıdın mı?"

Kör adam başını eğip Rajasta'ya arkasını dön-
dü. "Bunu şimdi söyleyemem. Ancak işçiliğini bi-
liyorum. Ahtarrath'ta yapılmış ve sanırım sadece
kardeşime ya da bana ait olabilir." Durakladı.
"Bunun gibi işler -aşırı pahalıdır. Bu çeşit taşlar
nadir bulunur." Hafifçe gülümsedi. "Yine de sa-
nırım tarihte seyahat etmiş ya da birşeyleri çalış-
mış tek Ahtarrath Prensi ben değilim. Bunu nere-
den buldun."

Rajasta cevap vermedi. Onu o aynı binanın içinde, hizmetkârların yatakhanesinde bulmuştu. Kendine bu durumun, sakinlerden herhangi birini zan altında bırakmak zorunda olmadığını anlatmıştı. Ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek onu üzdü ve hasta etti. Çünkü aynı sebeple herhangi birini şüpheliler arasından elemek imkânsızdı ve gerçek suç başka bir yerde yatıyordu, belki bizzat Muhafızların içinde –Cadamiri, İhtiyar Ragamon hatta Talkannon bile olabilir! Bu şüpheler Rajasta'nın dünyasını temelinden sarstı.

Zarif bir şekilde oyulmuş, ışıkları renk renk yansıtan heykelciği, oyalanan tatlı bir dokunuşla pencerenin yanındaki küçük bir masaya dikkatlice yerleştirirken, Micon'un yüzünden akıldan çıkmayan bir üzüntü geçti. "Zavallı kardeşim," diye fısıldadı adeta işitilemeyecek bir sesle ve bunu duyan Rajasta Micon'un Reio-ta'yı kastettiğinden pek emin olamadı.

Işık Rahibi bir şey söylemesi gerektiğini fark ederek işi şakacılığa vurdu. "Zaten Nadir Gece-si'ndeyiz Micon, korkmana gerek yok; oğlun kesinlikle bu gece doğmayacak. Domaris'in yanından yeni geldim; o ve ona bakanlar beni bu konuda temin ettiler. Kendi odasında derin bir uyku çekecek." Rajasta, "Uyanmadan veya hiçbir kehanet ya da uğursuzluktan korkmadan. Cadamiri'den ona uyku ilacı vermesini rica ettim..." di-

ye devam etti sözlerine.

Buna rağmen Işık Rahibi, sanki yeni keşfettiği kuruntu Micon'u rahatlatma arzusuyla çelişir gibi, konuşurken Cadamiri adı üzerinde hafifçe tereddüt etmişti. Rajasta'nın huzursuzluğunun tam nedenini bilmemesine rağmen bunu sezen Atlantisli gerginlikle kaskatı oldu.

"Nadir Gecesi mi?" diye fısıldar gibi konuştu Micon. "Bu gece mi? Ben günleri şaşırmışım."

Odanın içinde düzensiz, ani bir rüzgâr esip hafif bir yankı getirdi; minör notalarda inleyen, garip bir ilahi tuhaf bir şekilde yavaşladı ve uzadı. Rajasta'nın kaşları kalktı ve dinlemek için başını eğdi, ancak Micon dönüp, hızla değil aksine yoğunlaşmış bir dikkatle tekrar pencereye doğru gitti. Yüzünde derin bir sıkıntı vardı ve Rahip gelip yanında durdu.

"Micon?" diye sordu sorgulayan bir mutsuzlukla.

Nefes nefese, "Bu ilahiyi biliyorum," dedi Atlantisli, "ve önceden haber verdiği uğursuz şeyleri—" Zayıf ellerini kaldırdı ve el yordamıyla Rajasta'nın omuzlarına koydu. "Sen benimle kal, Rajasta! Ben—" Sesi tereddütlüydü. "*Ben korkuyorum!*"

Yaşlı adam Micon'un onu göremediğine memnun, pek saklayamadığı bir dehşet içinde ona baktı. Rajasta insan aşırılığının son noktası gibi görünen zamanlarda Micon'un yanında olmuştu—ancak İnisiye korkusunu asla böyle belli etmemişti!

“Seni bırakmayacağım, kardeşim,” diye söz verdi ve ilahi tekrar duyuldu, güneş alacakaranlığın içine batarken kulak tırmalayan mısralar rüzgârla esrengiz bir şekilde taşındı. Rajasta Micon’un gerginleştğini fark etti; harap eller Rajasta’nın omuzlarını kavradı, asil yüz küle döndü ve adamın vücudundaki her sinir zorlu bir çabayla atıyormuş gibi görünene dek, yavaş yavaş artan bir titremeyle sarsıldı... Ve sonra duruşuna ve yüzündeki görünür korkusuna rağmen Atlantisli Rajasta’ya tutunmayı bırakıp pencereye döndü, yüzü hırsıyla aydınlanırken büyüyen karanlığa görmeden baktı.

“Kardeşim yaşıyor,” dedi Micon en sonunda. Ve sözcükleri, çöken gecenin içine, kıyamet gününün davul vuruşları gibi yavaşça indi. “Keşke yaşamasaydı! Ahtarrath soyundan hiç kimse böyle ilahiler söylemez meğer ki –meğer ki–” Sesi o dinleyen sessizliğe yol vermek üzere tekrar azalarak kayboldu.

Micon birdébire dönüp alnının daha yaşlı olan adamın omzuna düşmesine izin verdi; o kadar yoğun duygularla ona tutundu ki, bu duygular Rajasta’nın aklında bir yansıma buldu. Ve iki adam da mantıksız bir korkuyla titrediler; düşüncelerinde isimsiz dehşetler yanıp söndü.

Yalnızca rüzgâr yatışmıştı; kırık akorlar artık daha süreklildi, kanın kulaklarında atmasıyla mükemmel bir ritim oluşturan, kâbus gibi, talep-

kâr, monoton ağrıtan bir ısrarla bir yükseliyor, bir alçalıyordu.

Parça parça soluklanarak, "*Benim gücümü çağırıyorlar!*" dedi. "Bu kara ihanet! Rajasta!" Kafasını kaldırdı ve görmeyen yüzü o anın dehşetini sadece arttıran bir ümitsizlik barındırıyordu. "Bu *geceden nasıl sağ çıkacağım?* Ve çıkmalıyım. Hayatta kalmalıyım! Eğer başarılılarsa –eğer uyandırdıkları şey– toplanırsa onunla tüm insan ırkı arasında duran tek şey benim hayatım olur!" Durakladı, kontrolsüzce titreyerek nefes nefese, "Eğer o bağ kurulursa o zaman ben bile felaketin önünde duramam," dedi. Ayakta durup, sallanır gibi, bir an kıvranarak yine de büsbütün dimdik bir halde Rajasta'ya tutunuyordu; sözleri atılan taşlar gibi düşüyordu. "Tarihimizde yalnızca üç defa Ahtarrath böylesini çağırırdı! Ve üçünde de o güçten yararlanıldı ama güçlülkle."

Rajasta ellerini Micon'unkileri taklit ederek nazikçe kaldırdı ve böylece elleri birbirlerinin omuzlarında, durdular. "Micon!" dedi Rajasta şiddetle, "*Ne yapmalısınız?*"

Atlantislinin ona yapışmış elleri biraz gevşedi sonra gerildi, yanlarına düştü. "Bana yardım eder misin?" dedi kırık, adeta çocuksu bir sesle. "Anlamı şu–"

"Ne anlama geldiğini anlatma bana," dedi Rajasta, sesi biraz titriyordu. "*Ama sana yardım edeceğim.*"

Micon zayıf bir nefes aldı; küçük bir renk zeresi yüzüne geri döndü. "Evet," diye mırıldandı, sonra sesi daha da güçlendi. "Evet, fazla zamanımız yok."

-II-

Özel hazinelerini saklandığı sandıkta el yordamıyla aranırken, madeni dokumadan esnek bir pelerin çıkardı ve onu omuzlarına attı Micon. Sonra, çok ince ve şeffaf bir kumaşa sarılmış bir kılıç çıkardı ve yanına astı. Ana dilinde kendi kendine mırıldanarak, küçük bronz bir gong bulana kadar uzunca bir süre sandığı alt üst ettikten sonra, gongu yere ya da duvarlara değmemesini tembihleyerek Rajasta'ya verdi.

Bütün bu sürede korkunç ilahi yükseldi ve alçaldı, yükseldi ve alçaldı, esrarengiz biçimde inleyen yüksek tonlarda ve hıçkırarak, vahşi ses perdeleri; beyinde kemikleri sarsan bir tekrarla vuran bir minör diyapazonu. Rajasta gongu tutarak, dikkatini, aklını ve kulaklarını o sese kapatmış, tekrar sandığa eğilen Micon'a yöneltti.

Atlantislinin kızgın mırıltıları rahat bir iç çekişine dönüştü ve son bir nesne çıkarttı –göze hareket ediyorlarmış gibi gelen bir şekilde çıkıntı verilmiş ve birbirine geçmiş kabartmalı figürlerle

tuhaf bir tarzda işlenmiş küçük, bronz bir mangal. Bir süre sonra Rajasta onların ne olduklarını anladı: Ateş cinlerinin bir temsili.

Kendine özgü olan hareket tasarrufuyla ayağa kalkıp kılıcı bir elinde gizledi Micon. "Rajasta," dedi, "bana gongu ver." Bu yapıldıktan sonra Atlantisli devam etti; "Mangalı odanın ortasına götür ve bir ateş yak -çam ve serviden." Sözleri iyi öğrenilmiş bir dersi ezbere okuyormuş gibi kesik kesik ve kısaydı.

Rajasta onu şimdiden kuşatmış olan şüpheleri görmezden gelerek, görevi azimle yerine getirdi. Micon tekrar pencereye gitti ve kılıcı küçük masanın üzerine, Nar-İnabi'nin heykelciğinin yanına koydu. Kumaşı çözerek törensel silahın süslenmiş kılıcını ve mücehverle donanmış kabzasını ortaya çıkardı ve yüzünü gergin, dinleyen bir tavırla pencereye vererek onu tekrar kavradı; Rajasta İnisiyenin adeta güç toplamakta olduğunu görebiliyordu; ani bir duygudaşlıkla elini Micon'un koluna koydu.

Micon sabırsızlıkla kımıldandı, "Ateş hazır mı?"

Azarlânan Rahip mangala eğildi; kokulu tahta kıymıklarını tutuşturdu, tütsü taneciklerini ince ateşin üzerine serpti. Mistik, beyaz duman bulutları dalgalar halinde yukarı yükseldi; için için yanan tahtalar, dumanın içinden parlayan ufacık, suskun birer gözdü sanki.

Uzakta ilahi, güç ve hacim toplayarak yükseli-

yor alçalıyor, yükseliyor alçalıyordu. İnce ateş sütunu dumanın içinden dar bir şekilde yukarı kıvrıldı ve yatıştı.

“Hazır,” dedi Rajasta –ilahinin sesi, artan bir ses akışı halinde yükseldi ve sesin etrafında sessizlik sürünüyordu; sanki yaşamın tüm nabızları susmuş, yavaş ve ağırdu.

Rajasta'nın o çok iyi tanıdığı Micon'dan tamamiyle farklı bir halde, adeta görkemli bir görünüşle Atlantisli İnisiye, odanın ortasına doğru yavaşça yürüdü, törensel kılıcın en ucunu mangalın madeni kenarına koydu ve tekrar pencereye dönmek için bir yarım daire çizdi. Kılıcın ucu, mangala değerken Micon gongu kaldırdı ve bir an önünde, bir kol uzaklığında tuttu; duman halindeki tütsü yükselip madeni taşların bir mıkna-tısa yaklaşması gibi gongun etrafında kıvrıldı.

“Rajasta!” dedi Micon emredici bir tonda. “Yanımda dur, kolunu omuzlarıma at.” Işık Rahibi buna razı olup yaptığında, Micon ürküp geri kaçtı. “Yavaşça, kardeşim! Güzel. Ve şimdi de–” Derin bir nefes aldı, “Bekleyeceğiz.”

İçe işleyen inleme derinleşti, ses titreşimlerinin işitilebilir tüm tonların üzerine çıkan, saldıran kreşendosu. Sonra –sessizlik.

Beklediler. Aniden gelen sessizlik uzadı, damla damla aktı ve gölgelendi, geriledi, onları kefenin kıvrımları gibi sıkıştıran bir sessizliğin ölü, muazzam ağırlığında boğarak, evrenin yıldızsız

boşluğunu hatırlatarak şahlandı.

Rajasta Micon'un vücudunu hissedebiliyordu; dik ve soğuktu ve madeni pelerinin altında gerçektir ve her nasılsa, o boş ölü sessizliğin içinde tek gerçek şey oydu. Pencereden kulakları tırma- layan bir fısıltıyla bir rüzgâr esti ve ışıklar loşlaş- tı; çevrelerindeki hava titredi ve bir karıncalanma gelip Rajasta'nın derisinin üzerinde ağır ağır iler- ledi. Karanlığın içinde sisli bir titreyiş hissetti, ta- nındığı o odanın hatlarında belli belirsiz çarpılma- lar sezdi.

Sessizliğin ağırlığı içinde İnisiye'nin sesinin eği- tilmiş tınısı çınladı. "Çağırmadım! Gong adına-" Ani bir hareketle kılıcın topuzuyla gonga keskin, sert bir şekilde vurdu; ölüm sakinliğinin içinde, tiz sesli gürültü şakırdarak çınladı. "Kılıç adı- na-" Micon kılıcı tekrar kaldırdı ve ucunu pence- reye doğrultacak şekilde tuttu. "Ve Kılıcın üzerin- deki Söz adına -demir, bronz ve ateş adına-" Kılıcı alevin içine saptı, kıvılcımların çıtırtısı ve cızırtısı duyuldu.

Sonra Söz Micon'un gırtlığından yavaşça çıktı, adeta görülebilir bir şekilde oktav oktav üzerine yankılanan ve tekrar yankılanan ağır titreşimlerin uzun üçlemeleri içinde çıktı, titreyerek ve yansı- yarak tekrar tekrar duyularak... ve tekrar duyula- rak, zamanın ve uzayın tahayyül edilemez son- suzluğunun içinde, bir bir tüm evrenlerin içinden titreyerek, ne yeri ne de anı olan, ancak başlan-

gıç ile sonu ve aradaki her şeyi kapsayan bir canlanış ve diriliş içine geçti.

Parıldayarak titreşen çarpılma girdap gibi dönüyor ve kıvılcım saçıyordu, sanki taş duvarlar çevrelerinde gitgide daha hızlı dönüyor ve üzerlerine kapanıyordu. Micon kılıcı bir kez daha kaldırdı ve topuzuyla gongu çaldı; kılıcın ucunu mangalın içine tekrar sapladı. Ateş alev alıp gömülmüş kılıcı kaplarken boğuk ve uzak bir kükreme duyuldu, çarpılmalar çevrelerinde dönme-ye devam ettiler, daha yakın ama artık daha az başdöndürücü bir hızda; oda artık yıkılacakmış gibi görünmüyordu. Kırmızı ve kasvetli turuncu, sıcak ışık İnisiye'nin esmer yüzünde bir çizgi halinde kızardı. Yavaşça, parıldayışlar kılıcın etrafını sardı ve kılıcın üzerinden titrek bir şekilde yanıp sönen ateşin içine akmadan önce mavi beyaz bir hale büründü bir süre –ateş bir ısıklık ve fısıltıyla söndü. Altlarındaki zemin titredi ve zangırdadı. Sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Micon titreyerek, güç ve heybet halesi kendinden uzaklaşmış olarak, Rajasta'ya yaslandı. Mangalın yanmış kömürlerinin içinde kılıç hâlâ dimdik duruyordu. Uzaklarda, kulak parçalayıcı son bir patlama olduğunda Rajasta konuşmak üzereydi.

“Korkma,” diye fısıldadı Micon, “Güç, onu tasvip edilmeksizin kullanmanın peşindekiler aracılığıyla geri dönüyor. İşimiz... artık bitti. Ve ben–” Birdenbire kamburlaştı ve Rahibin kollarına ölü

bir ağırlık gibi yığıldı.

Rajasta Atlantisliyi yükledi ve yatağa taşıdı; ince deri şeriti asılı olduğu Micon'un bileğinden çözdü ve çıkardı. Aleti kenara koyarak, yanda bulduğu bir bez parçasını ıslattı ve bilinci kapalı olan adamın boncuk boncuk terlemiş alnını yıka-
dı. Micon kımıldadı ve inledi.

Rajasta sertçe kaşlarını çattı, dudakları endişeyle büzüldü. Atlantislide beyaz, ölüm gibi bir solgunluk vardı, hayra alamet olmayan bir sarı beniz. *Bu*, diye düşündü, Rajasta, *büyükle ilgili hoşuma gitmeyen, tam olarak işte bu! Güçlüyü zayıflatır, zayıfı tüketir! İyi olurdu*, diye kızgınca düşündü, *eğer Micon buna boyun eğerek, bir tehlikeyi uzaklaştırmışsa!*

Atlantisli yeniden inledi ve Rajasta ani bir kararla kalkıp kapıya doğru adımladı. Bir köle çağırarak, sadece şöyle dedi Rahip: "Şifacı Riveda'yı getirin!"

-III-

İlaç almış, ancak onu yarı yarıya uyandıran şekilsiz gölgeler ve korkularla iyice gerilmiş olan Domaris için Nadir Gecesi belli belirsiz bir kâbustu. Ayılmaya çabalamak ve dehşet rüyalarının yerine çekilmesi zorunlu olan fiziksel acıyı bulmak neredeyse rahatlatıcıydı; çocuğunun doğumunun, aniden farkına vardı ki, eli kulağındaydı.

Kaderci bir içtepi ile Micon ya da Rajasta'ya hiçbir haber göndermedi. Deoris hiçbir yerde bulunamıyordu ve Domaris'in Doğum Evi'ne yalnız başına ve adet gereği, yürüyerek gittiğini bir tek Elara öğrendi.

Sonra, ilk başta acı verici olmaktan çok, yorucu olan o uzun bekleyiş geldi. Başlangıç aşamalarının küçük rahatsızlıklarına severek katlandı Domaris, çünkü gücünü öfkeyle harcamayacak kadar iyi disiplinliydi; soruları yanıtlamak, her çeşit özel bilgiler vermek, bir hayvan gibi (*yavru-layan bir kedi gibi*, diye düşündü, sıkılmak yerine eğlenmeye çalışırken) ele alınıp incelenmek,

aklını sıkıntısından uzak tuttu.

Tam anlamıyla korkuyor da değildi: bütün Tapınak kadınları gibi, o da Caratra'nın Tapınağı'nda birçok kez hizmette bulunmuştu ve doğum süreci onun için hiçbir giz içermiyordu. Ancak yaşamı hep sağlıklı geçmişti ve bu, onun acıyla ve acının tamamen kişisel yüzüyle neredeyse ilk deneyimiydi.

Daha da ötesi ve kötüsü, bu ilk bekleyiş saatleri için yanında bıraktıkları küçük kız için üzülüyordu. Çocuğun bir loğusalığa ilk defa refakat ettiği apaçıktı ve ürkek davranıyordu. Bu durum Domaris'in rahatlamasına hiç yardımcı olmadı, çünkü o her çeşit gaftan nefret ederdi ve tek bir derin kökenli korkusu var idiyse, o da kendine yardım edemez durumdayken, usta olmayan ellere teslim edilmekti. Ama küçük Cetris onun içini rahatlatmak amacıyla, Rahibe Karahama'nın loğusalığına refakat etmeye karar vermiş olduğunu söylediğinde rahatsızlığı azalmaktan çok, mantıksızca daha da büyüdü.

Karahama! diye düşündü Domaris, *Şu rüzgârların kızı!*

Cetris Rahibeleri getirdiğinde henüz öğleydi, ama ona çok zaman geçmiş gibi geldi. Domaris'i tam bir hayrete düşürerek Deoris de girdi onunla birlikte odaya. Domaris'in, kız kardeşini törenden sonra bir Caratra Rahibesi olarak giyinmiş halde ilk görüşüydü bu ve bir an mavi peçenin

altındaki küçük, beyaz yüzü zar zor tanıyabildi. O an Deoris'in yüzü ona, hayatında görmüş olduğu en rahatlatıcı şey gibi geldi.

Kız kardeşine doğru döndü –onu ayakta tutmuşlardı– ve kollarını uzattı. Ancak Deoris kapının eşiğinde çakılmış gibi durdu ve ona doğru gitmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Ellerini birbirine kenetlediğinde parmak boğumları beyazladı. "Deoris!" diye yakardı. Karahama Cetris'i uzak bir köşeye götürerek alçak sesle sorgularken Deoris donmuşçasına isteksiz adımlarla ablasına gitti ve Domaris'in yanında durdu. Domaris'te o tanıdık ızdırap nöbetini görünce hasta hissetti kendini. *Domaris!* Deoris'e her zaman bir parça insandan öte gelmiş olan ablası. Bunu fark etmek Deoris'in kalbinde gömülü birşeyleri sarstı; her nasılsa, Domaris'le ilgili her şeyin farklı olacağını düşünmüştü hep. Sıradan şeyler *ona* ulaşamazdı! Bütün bunlar –acı, tehlike ve kan– bunlar Domaris'in başına gelemezdi!

Ama olabiliyordu, oluyordu. Şu anda, gözlerinin önünde gerçekleşiyordu.

Karahama Cetris'i salıverdi –on iki, on üç ya-
sındaki küçük kızlar yalnızca bekleme, getir götür, taşıma ve ayak işlerini yerine getirmekle görevlendirilirlerdi– ve Domaris'in yanına gelip, rahatlatıcı bir gülümsemeyle ona baktı. Güleryüzlü bir şekilde, "Şimdi dinlenebilirsin," dedi ve Domaris minnetkârlıkla mindere çöktü. Hızlı, güçlü

ellerle onu yatıştırırken Deoris, Domaris'in titre-
diğini hissetti –ve korkunç bir hassasiyetle– çırpınmamak ve haykırmamak için harcadığı çaba-
yı sezdi.

Domaris güçlkle Deoris'e gülümsedi ve, "Öy-
le bakma, seni aptal çocuk!" diye fısıldadı. Do-
maris oldukça sersemlemiş hissediyordu kendini.
Deoris'in nesi vardı? Deoris'in çalışmasını gör-
müştü ve kişisel nedenlerden dolayı, kız kardeşi-
nin ilerlemesiyle ilgili bilgi sahibi olmaya özen
gösteriyordu. Deoris'in daha şimdiden denetlen-
meden çalışmasına, hatta, bir Rahibenin refakati
istenildiği durumlarda başında biri olmadan şeh-
re gidip, halktan kadınlara veya tüccarların karı-
larına doğum yaptırmasına izin verildiğini bili-
yordu; Elis'in bile henüz kazanamamış olduğu
ustalığın bir belirtisi idi bu.

Gülümseyişi ve sarsılmaz denetimi fark eden
Karahama, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.
Güzel! Bu Domaris'te cesaret var! Kendinden
daha şanslı olan üvey kız kardeşine karşı yürek-
ten bir yakınlık hissetti ve sonra onun üzerine
eğilerek, memnun bir tavırla şöyle dedi; "Bekle-
mek artık sana daha kolay gidecektir, sanıyorum.
Deoris, kural hâlâ yıkılmış değil –yalnızca biraz
eğildi." Onu göndermek üzere eklerken kendi
küçük şakasına gülümsedi, "Artık gidebilirsin."

Domaris kalbine bıçak batmış gibi duydu cüm-
leyi. "Ah, lütfen benimle kalmasına izin ver!" di-

ye yalvardı.

Deoris buna kendi yakarışını ekledi, "İyi olacağım!"

Karahama hoşgörülle gülümsedi yalnızca ve onlara yasayı hatırlattı: İki kadın da kesinlikle bilmeliydi ki, Caratra'nın Evi'nde bir kadının öz kardeşinin onun doğumuna refakat etmesi yasaktı. Başının saygılı bir hareketiyle, "Dahası," diye ekledi Karahama, "bir Işık İnisiyesi olarak, Domaris'e yalnızca eşitleri tarafından refakat edilmesi gerekiyor."

"Kendi kız kardeşimin eşitim olmaması," diye mırıldandı Domaris, kuru bir sesle, "ne kadar ilginç."

Karahama, ağzı biraz gerilerek, şöyle dedi: "Kural doğum eşitliğinden bahsetmiyor. Doğru, siz ikiniz Baş Rahip'in kızlarısınız, ama –sen, Kapılar Muhafızı'nın Rahip yardımcısı ve bir İnisiye Rahibesin. Eşit başarılarla sahip Rahibelerce bakılman gerek."

"Senin gibi, Şifacı Rahip Riveda da Deoris'in yetkin olduğunu resmen belirtmedi mi?" İçten içe, hiçbir işe yaramayacağını bile bile, ısrarla tartışıyordu Domaris.

Karahama saygılı bir biçimde, kanunun kanun olduğunu ve o an bir istisna yapılırsa, kanun bütünüyle ufalanana kadar istisna üstüne istisna yığılacağını tekrarladı. İtaatsizlikten korkan Deoris ablasına hoşça kal öpücüğü vermek üzere mut-

suzca eğildi. Domaris'in dudakları öfke içinde gerildi –şu piç üvey kardeş onlara kanun üzerine vaaz vermeye ve eşitlikten bahsetmeye cüret ediyordu– doğum veya başarı açısından! Ancak ani, şiddetli bir ağrı dilindeki itirazı durdurdu; o acıya katlandı bir an, sonra feryat edip, beklenmedik bir işkence içinde kıvranarak Deoris'in ellerine yapıştı. Deoris uğraşsaydı bile ondan kurtulamazdı ve tüm donuk çekingenliğine rağmen onu kayıtsız olmayan bir tavırla izleyen Karahama, müdahale etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Sancı sonunda geçti ve Domaris yüzünü kaldırdı; alnında ve üst dudağında ter damlacıkları parıltıyordu. Sözleri bıçak keskinliğindeydi: “Bir Işık İnisiyesi olarak,” dedi, Karahama'nın sözlerini ona geri çarpıyordu, “bu yasayı askıya almaya hakkım var! Deoris kalıyor! Çünkü *ben öyle istiyorum.*” Baş eğmez formülü de ekledi: “Söylediğim gibi olsun.”

Domaris'in emir vermek için yeni rütbesini ilk kullanışydı bu. İçinde küçük tuhaf bir ateş titrediydi sonra tekrar gelen acının içinde boğuldu. Akılının derinliklerinde ironik bir düşünce kıpırdanıyordu; başkalarına acı verecek gücü vardı, ancak kendini bunlardan korumak için bile güçsüzdü. Erkeklerin yasalarını adeta istediği gibi askıya alabilir, ancak kendi iyiliği için Doğa'yı yerinden kımıldatamazdı, gücü ne olursa olsun, çünkü kendi mükemmelleşmesi için her şeyi deneyim-

lemesi gerekiyordu. Dayandı.

Domaris onları bıraktığında Deoris'in küçük ellerinde kırmızı lekeler kalmıştı ve abla pişmanlıkla onları dudaklarına götürdü ve öptü. "Çok fazla şey mi istiyorum, kedicik?"

Deoris kıpırdayamaz bir halde başını iki yana salladı. Domaris'in rica ettiği hiçbir şeyi geri çeviremezdi, ancak kalbinin derinliklerinde Domaris'in ondan bunu istememiş, bu kuralları bir kenara atacak gücünün var olmamış olmasını diledi. Kendini kaybolmuş, fazlasıyla genç, bu sorumluluğu almak için büsbütün yetersiz hissediyordu.

Karahama, kendinin ve otoritesinin böyle inkâr edilemez bir şekilde küçük düşürülmesine içerlemiş olarak oradan ayrıldı. Domaris'in bu gelişmeden duyduğu memnuniyet kısa sürdü, çünkü Karahama birkaç dakika sonra iki çırak öğrencisiyle geri döndü.

Domaris öfkeden yüzü morarmış halde doğruldu. "Bu kadarı da fazla!" diye itiraz etti, öfkesi acısını bir anlığına uzaklaştırmıştı. Tapınak kadınlarının böyle derslere konu olmaktan muaf tutulması beklenirdi; Domaris'in bir Işık Rahibesi olarak kendi refakatçilerini seçmeye hakkı vardı ve bu –bu alçaltmaya kesinlikle boyun eğmeyecekti!

Karahama ona en küçük bir ilgi göstermedi, doğum sancısı çeken kadınların bazen tuhaf hezeyanlara kapıldıklarını ima ederek öğrencilerine

ders vermeyi sürdürdü... Domaris öfkeyle için için yanarak teslim oldu. Hâlâ kızgındı, ancak kendini ifade etmekten aciz olduğu aralıklar vardı, artık daha sık –ve insanın öfkesini kırık cümleler ifade etmesi etkili değildir. En aşağılayıcı gerçek ise her nöbetle birlikte, hakaretlerinin akışını kaybetmesiydi.

Yine de Karahama'nın misillemesi tamamen kalpsizce değildi. Fazla uzatmadan sözlerini bağladı ve öğrencilerini göndermeye başladı.

Domaris emretmek için yeterli tutarlığı topladı, "Sen de gidebilirsin! Benim eşitlerim tarafından bakılmam gerektiğini sen kendin söyledin –bu yüzden– burayı terk et!"

Bu acı bir def etmeydi: Domaris, kendisine sunulan onur yaralayıcı muameleyi aynen ve nakden geri ödüyordu. Bu eşit birine karşı tanıklar olmadan söylendiğinde bile yeterince acımasız ve aşağılayıcı olurdu; üstelik Karahama'ya öğrencilerinin önünde söylenmişti, bu durumda yüzüne yediği bir tokat bile daha az saldırgan olacaktı.

Karahama dikleşip karşı çıkmaya niyetlenir gibi oldu; sonra zoraki bir gülümsemeyle omuzlarını silkmekle yetindi. Her şey bir yana Deoris yeterliydi ve Domaris en küçük bir tehlikenin içinde bile değildi. Tartışmayı uzatarak Karahama sadece kendini küçülttü. Kısa ve öz, "Öyle olsun," dedi ve gitti.

Kanunun dar anlamını olmasa bile ruhunu ih-

lal ettiğini bilincine varan Domaris onu geri çağırmak için az kalsın harekete geçecekti –yine de Deoris'i yanında görememek! Domaris kusursuz değildi; o insandı ve çok kızgındı, ayrıca karşı çıkan vücudunu bir düzine değişik yöne parçalıyormuş hissi veren, nefret dolu bir acı dalgasıyla, yeniden kıvranıyordu. Karahama'nın varlığını unuttu. "Micon!" diye inledi acıdan kıvranırken, "Micon!"

Deoris hızla onun üzerine eğilip yatıştırıcı sözler söyledi, onu tuttu ve becerikli bir dokunuşla huzursuz isyanı bastırdı. "Eğer istersen Micon gelecek, Domaris," dedi ablası biraz sakinleştiğinde. "Bunu istiyor musun?"

Domaris çırpınarak elleriyle yatağı kazıyordu. Şimdi, en sonunda bunu anlıyordu –bir kadının çocuğunu, babadan uzakta ve onun bilgisi dışında doğurmasını buyuran yasa değil, adetti sadece. "Hayır," diye fısıldadı, "hayır, sessiz olacağım." Micon oğlunun bedelini bilmemeliydi, bilmemek zorundaydı! Eğer sağlığı biraz daha iyi olsaydı... ama Caratra Ana aşkına! Bu herkes için böyle miydi?

Aklını Deoris'in verdiği ayrıntılı talimatlara vermeye çalışmasına rağmen, düşünceleri tekrar tekrar acılı anılara kayıyordu. *Micon!* diye düşündü, *Micon!* *O bundan daha fazlasına katlandı!* *Feryat etmedi!* *En sonunda onu anlamaya başlıyorum!* Sonra, bir zamanlar Tanrılara, Micon'un

ızdırabının bazılarını paylaşabileceğine dair etmiş olduğu duayı hatırlayarak, biraz da isterikçe güldü. *Hiç kimse Tanrılarımızın dualarımızı kabul etmediğini söylemesin! Ve evet, evet! Onun için bundan daha kötüsüne bile seve seve katlanırım!* Burada düşünceleri yeniden tutarsızlık içine kaydı. *İşkence aleti böyle bir şey olmalı, bir acı tekerleğinde parçalanan bir vücut... ve nihayet onu acıdan sonsuza dek kurtarmak için, onun katlandığı şeyi paylaşıyorum! Doğum mu veriyorum, ölüm mü? İkisini de, ikisini de!*

Amansız, korkunç kahkaha, tek bir hareket bile dayanılmaz bir eziyet haline gelinceye kadar, isterik taşkınlıklarla onu sarstı. Deoris'in öfkeyle itiraz ettiğini duyuyor kendini zapteden elleri hissediyordu, ancak Deoris'in gönül alıcı hiçbir tatlı sözü ya da tehdidi onun isterisini artık dindiremezdi. Bir kahkahadan daha fazla bir şey olunmaya kadar sayıklayarak güldü, güldü ve acı ve acının ani kesilişi dışında her şeye karşı bilinçsiz, mutlak bir tükenmişlik içinde ağlayarak yattı.

"Domaris," kız kardeşinin gergin sesi, onun azalan hıçkırıklarını sonunda delip geçti. "Domaris, sevdiceğim, lütfen ağlamayı dindirmeye çalış, lütfen. Bitti. Bebeğini görmek istemiyor musun?"

İsteri sonrası gevşek ve bitkin olan, Domaris kulaklarına inanamadı. Mahmur bir şekilde gözlerini açtı. Deoris bitkin bir gülümseyişle ona baktı ve çocuğu almak için döndü –bir oğlandı

küçük ve kusursuzca şekillendirilmişti, yuvarlak başını hafifçe örten kızılımsı tüyleri vardı, yüzü sıkıştırılmış ve buruşmuş, yaşama ve annesinden ayrı nefes alma ihtiyacı içinde var gücüyle feryat ediyordu.

Domaris'in gözleri yine kapanıvermişti. Deoris içini çekti ve bebeği ipek kumaşlara sarmaya koyuldu. *Böyle silik bir et kırıntısının bu kadar korkunç bir acı vermeye ne hakkı var?* diye kendine sordu, ilk kez değil. Ablasına karşı duygularından birşeyler geri gelmeyecek şekilde gitmişti. Domaris ona bütün bunları yaptırdığı için Deoris'in ablasından nefret etmeye ne kadar yaklaştığını asla bilemezdi...

Domaris'in gözleri tekrar açıldığında arkalarında mantık vardı, koyu ve tehlikeli görünmelerine rağmen. Arayan bir el uzattı, korku içinde, "Bebeğim," diye fısıldadı.

Ablasının o korkunç hıçkırıklara yeniden boğulacağından korkan Deoris kundağa sarılmış bebeği Domaris'in görebileceği bir şekilde tuttu. "Duyamıyor musun," diye sordu tatlı bir sesle. "İkizlere yetecek kadar yüksek sesle çığlık atıyor."

Domaris doğrılmaya çalıştı, ama bitkinlikle geri düştü. Açlık içinde yalvardı, "Ah, Deoris, onu bana ver!"

Deoris şaşmaz mucizeye gülümsedi ve bebeği annesinin kollarına koymak için eğildi. Kıvranan bolhayı bağrına basarken, Domaris'in yüzü esrik

ve ışılılıydı –sonra ani bir kaygı ile onu kuşatan kumaşları beceriksizce açmaya çalıştı. Deoris eğilip onu durdurdu buna da gülümseyerek– Domaris'in diğerkadınlardan farklı olmadığının bir kanıtı daha. "O kusursuz," diye rahatlattı onu. "Bütün parmaklarını ve ayak parmaklarını senin için saymalı mıyım?"

Boştaki eliyle kız kardeşinin yüzüne dokundu Domaris. "Küçük Deoris," dedi yumuşak bir sesle, sonra sustu. Yanında Deoris olmadan buna katlanmayı asla istemezdi, ancak bunu kız kardeşine anlatabilmenin hiçbir yolu yoktu. Sadece mırıldandı, o kadar alçak bir sesle ki, eğer isterse Deoris duymazlıktan gelebilirdi: "Teşekkür ederim, Deoris!" Sonra canından bezmiş bir halde başını bebeğın yanına koyarak, "Zavallı bitcik! Merak ediyorum, acaba o da benim kadar yorgun mu?" Gözleri tekrar açılıp kapandı, "Deoris, Micon'a bundan hiç bahsetme! Oğlunu onun kollarına kendim koymalıyım. Bu benim görevim–" Dudakları büzüldü, ama metin bir şekilde devam etti; "Ve tek büyük ayrıcalığım."

"Benden duymayacak," diye söz verdi Deoris ve bebeğı annenin gönülsüz kollarından kaldırdı.

Sıcak yüzündeki ve yara bereli vücudundaki serin suyun bilincinde olmasına rağmen rüyalar görerek neredeyse uyudu Domaris. Uysal bir şekilde dudaklarına konan şeyleri yiyip içiyordu ve uykulu bir halde Deoris'in –veya başka birinin–

onun kıvrılmış saçlarını düzelttiğini, baharat kokulu, temiz taze kıyafetlerle onu örttüğünü ve pürüzsüz, hoş kokulu çarşafların arasına sıkıştırdığını biliyordu. Alacakaranlık ve sessizlik odayı serinletiyordu; yumuşak ayak sesleri, kısık sesler duyuyordu. Uyuyor, tekrar uyanıyor, uyuyordu. Bir ara bebeğinin tekrar kollarına konulduğunu fark etti ve o anda bütünüyle mutlu bir şekilde onu bağrına bastı. Şefkatli bir şekilde, halinden memnun, "Benim küçük oğlum," diye fısıldadı, sonra Domaris kendi kendine gülümseyerek ona bir erkek olana kadar taşıyacağı adı verdi: "Benim küçük Micail'im!"

-IV-

Kapı sessizce açıldı. Eşikte Ysouda Ana'nın uzun boylu ve asık yüzlü sureti duruyordu. Eliyle Deoris'i çağırdı, o da yüksek sesle konuşmak için yanına gitti; ikisi koridorda parmaklarının ucunda yürüdüler.

"Yine mi uyuyor?" diye mırıldandı Ysouda Ana. "Rahip Rajasta Erkekler Avlusu'nda seni bekliyor, Deoris. Bir an önce git ve elbiselerini değiştir, Domaris'e ben bakarım." Odaya girmek için döndü, sonra durdu ve evlatlık kızına bakıp fısıltıyla sordu, "Neler oldu, kızım? Domaris Karahama'yı nasıl bu kadar korkunç derecede öfkелendirdi? Aralarında kırıci sözler geçti."

Birçok kez teşvik edilerek ürkekçe neler olduğunu nakletti Deoris.

Ysouda Ana kafasını salladı. "Bu Domaris'e yakışmıyor!" Solmuş yüzü asıldı.

"Karahama ne yapacak?" diye sordu Deoris korku içinde.

Ysouda Ana yaşı küçük bir rahibeyle aşırı rahat

konuştuğunun farkına vararak sertleşti, “Bir İnisiye Rahibenin emirlerine uyduğun için cezalandırılmayacaksın,” dedi hoşgörüsüz bir vakar içinde. “Ama Karahama’yı sorgulamak sana düşmez. Karahama, Ana’nın bir rahibesidir ve içinde küskünlük barındırmak doğrusu ona yakışmaz. Aşırılığı içinde Domaris düşüncesizce konuştuysa, Karahama şüphesiz bunun bir acı anına özgü öfkeden dolayı olduğunu biliyordur ve gücenmeyecektir. Şimdi git, Deoris. Muhafız bekliyor.”

Sözler azar ve salıverme anlamını taşıyordu, ancak Deoris elbiselerini değiştirirken derinden üzülmüş bir halde onları zihninde tarttı –Ana’nın türbesi içinde giydiği cüppe hiçbir erkek gözü tarafından kirletilmemeliydi. Deoris Ysouda Ana’nın söylemek istememiş olduğu birçok şeyi tahmin edebildi: Karahama Rahipler Kastı’ndan değildi ve vereceği tepkiler doğru olarak öngörülemezdi.

Birkaç dakika sonra Erkekler Avlusu’nda Rajasta yürüyüşünden dönüp aceleyle Deoris’e yöneldi.

“Domaris iyi mi?” diye sordu. “Bir oğlu olduğunu söylüyorlar.”

“Güzel, sağlıklı bir oğul,” diye cevapladı Deoris, sakın Rajasta’yı endişesini böyle belli ederken gördüğüne şaşırıyordu. “Ve Domaris iyi.”

Rajasta rahatlama ve onama içinde gülümsedi. Deoris artık şımarık ve huysuz bir çocuk gibi değil, işinin ehli ve kendi alanında kendine güve-

nen bir kadın gibi görünüyordu. Rajasta kendini her zaman, Domaris'in olduğu kadar Deoris'in de akıl hocası olarak görmüş ve onun Işık Rahipliği yolunu terk edip, geleceğin bir Rahip yardımcısı veya İnisiyesi olmayarak, Rajasta'nın ulaşabileceğinin ötesine yerleşmesinden dolayı, biraz hayal kırıklığına uğramakla birlikte, onun seçimini onaylamıştı. Caratra'nın hizmetine kabul edildiğinden beri sık sık onu soruşturmuş ve rahibenin yeteneğini övmesi onu çokça memnun etmişti.

Gerçek bir baba şefkatiyle şöyle dedi; "Bilgelik içinde hızla büyüyorsun, küçük kızım. Bana çocuğu senin doğurttuğunu söylediler. Bunun bazı kurallara aykırı olduğunu sanıyordum..."

Deoris tek eliyle gözlerini kapattı. "Domaris'in rütbesi onu o kuralın üzerine çıkanyor."

Rajasta'nın gözleri koyulaştı, "Bu doğru, ama -rica mı etti yoksa emir mi?"

"O... emretti."

Rajasta rahatsız olmuştu. Bir Işık Rahibesinin kendi refakatçilerini seçme ayrıcalığı vardı, ama o yasa bazı olağandışı durumlar altında esnekliğe izin vermek için yapılmıştı. Buna kendi rahatlığı için bilerek ve isteyerek başvurmakla Domaris yanlış yapmıştı.

Deoris onun ruhu halini sezerek ablasını savundu, "Kanunu onlar çiğnediler! Bir Rahibin kızı çevresinde öğrenciler veya sesler bulunmasından muaftır ve Ka-" Yüzü kızararak sustu, o anın ha-

rareti içinde bir erkekle konuştuğunu unutmuştu. Dahası, Rajasta'yla tartışmak düşünülemez bir şeydi; yine de inatçılıkla eklemek zorunda hissetti kendini; "Eğer yanlış yapan birisi varsa o da Karahama'ydı," dedi.

Rajasta onu bir hareketle durdurdu, "Ben Kapılar'nın Muhafızı'yım," diye hatırlattı, "İç Avlular'ın değil." Sonra da daha kibarca şöyle dedi; "Bu kadar güvenilmek için çok gençsin, çocuğum. Emir alsın almasın –kimse Başrahip'in kızını yetkin olmayan ellere teslim etmeye cüret etmemeliydi."

Utangaç bir tavırla mırıldandı Deoris, "Riveda bana dedi ki—" dedikten sonra Rajasta'nın Üstat'ı fazla sevmediğini hatırlayarak sustu.

Rahip ise sadece şöyle dedi; "Efendi Riveda akıllıdır; sana ne söyledi?"

"Benim –önceki yaşamımda—" Sonra toparlandı ve aceleyle devam etti, "bütün Şifa sanatlarını bildiğimi ve onları kötülük için kullanmış olduğumu söyledi. Dedi ki –bu yaşamda bunun kefarecini ödemeliymişim..."

Rajasta kederli bir şekilde çocuğun yıldızlarında yazan kaderi hatırlayarak düşündü. Tarafsız bir şekilde, "Böyle olabilir, Deoris," dedi, "ama gururlu olmaktan kaçın; eski hayatların tehlikeleri geri dönmeye eğilimlidir. Şimdi anlat: Domaris için zor oldu mu?"

"Biraz," dedi Deoris tereddütle. "Ama o güçlüdür, her şeyin daha kolay olması gerekirdi. Yine

de benim rahatlatamayacağım kadar çok ağrısı vardı. Korkarım—" Kısa bir an boyunca gözlerini indirdi sonra Rajasta'nın bakışlarıyla cesurca yüzleşerek devam etti. "Ben bu yaşamda bir Yüksek Rahibe değilim, ama ikinci bir çocuğun onu çok büyük bir tehlikeye atacağından korkuyorum."

Rajasta'nın ağzı gergin bir çizgi halini aldı. Domaris gerçekten de doğruyu yapmamıştı ve inatçılığının etkisi şimdiden üzerindeydi. Deoris'in ustalığında biri tarafından verilen böyle bir tavsiye ciddi bir uyarıydı —ancak Tapınak içindeki rütbesi değerine denk değildi ve şimdilik böyle tavsiyelerde bulunmaya hiçbir yetkisi yoktu. Eğer Domaris'e yüksek rütbeli bir rahibe tarafından bakılmış olsaydı, daha az yetenekli dahi olsa, sözü doğru bir şekilde yemin ve tasdik edilmiş ise, Domaris'in yaşamını bir daha asla riske atmasına izin verilmeyeceği anlamına gelirdi; yaşayan tek bir çocuğa yaşayan bir anne Işık Tapınak'ında ikinci bir çocuk ümidinden daha üstün tutulurdu. Şimdiyse Domaris'in kendi harekete geçirdiği davanın sonuçlarına katlanması gerekiyordu.

"Tavsiye etmek sana düşmez," dedi Rajasta mümkün olduğu kadar kibar bir biçimde. "Ama şimdilik bundan konuşmamıza gerek yok. Micon—"

"Ah, neredeyse unutuyordum!" diye çıkıştı Deoris, "Ona söyleyenin biz olmamamız gerekiyor. Domaris istiyor ki—" Rajasta'nın yüzüne düşen büyük üzüntüyü görünce sustu.

“Ona söyleyecek birşeyler düşünmelisin, küçük kızım. O ciddi bir şekilde hasta ve Domaris için endişe etmemesi lazım.”

Deoris birdenbire konuşmazdan aciz buldu kendini ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

Rajasta zayıf bir sesle şöyle dedi, “Evet, artık son geldi. Sonunda –sanının geldi...”

Bölüm 17

Yazgı ve Ölüm

-I-

Domaris ayağa kalktığında ve kendinde pek görülmeyen titiz bir dikkatle giyindiğinde Micail üç günlüktü. Micon'un sevdiği parfümü sürdü, onun memleketinden gelen kokuyu –Micon'un ona ilk hediyesini. Yüzü durgundu, fakat sakın değildi ve Elara onu bu sınav için güzelleştirdiği sırada ağlamamaya çalışmasına rağmen, kıpır kıpır kıpırdanan, tertemiz kokan kundağı annesinin kollarına verirken, hizmetçi kadının kendisi gözyaşlarına boğuldu.

"Yapma!" diye rica etti. Domaris ve kadın uzaklaştı. Domaris oğlunu sımsıkı tutarken şefkatle düşünüyordu; *Çocuk, babana ölüm vermek için seni doğurdum.*

Vicdan azabı çekerek, yüzünü onun yaz yumuşaklığının üzerine eğdi. Keder, bu çocuğa duyduğu sevginin bir parçasıydı, onu mutluluğa saptıran, derin, acı bir şey. Üç gün beklemişti, fakat sevdiği adama karşı son görevine onu, bedeninin mi, yoksa aklının mı taşıyacağından hâlâ emin

değildi. Oyalanarak, bir parça geciktirerek Mica-il'in minik, belirsiz yüzünü iyice inceliyor, babasıyla güçlü bir benzerlik arıyordu ve bebeğin ipeğimsi alnının kızıl tüylerini öptüğünde boğazına bir hıçkırık takıldı.

En sonunda, yüzünü gururla kaldırarak kapıya yöneldi ve Micail kollarında olduğu halde ilerledi. Adımı kararlıydı; isteksiz ayakları korkusunu belli etmiyordu.

İçinin derinliklerinde suçluluk vardı. Şu son üç günün, eziyet çeken bir adamı hayatta tutan bir bencillik olduğunu hissediyordu. Şu anda bile yalnızca yemin edilmiş bir görevin zorlaması altında harekete ediyordu ve düşünceleri kendini küçümsemenin iğneli kırbacıydı. Micail karşı çıkarak inliyordu ve onu göğsünde çok fazla sıkıştığını fark etti.

Yavaşça, bahçelerdeki rengin canlanan isyanını yan gözle görerek yürümeye devam etti. Kundağı çocuğunun başına kendiliğinden kapatmasına rağmen yalnızca Micon'un esmer, bitkin yüzünü görüyor, yalnızca kendi acısının tadını hissediyordu.

Yol uzun değildi, ancak Domaris için dünyanın ucuna kadar uzadı. Her adımında gençliğinin son bir parçasını daha geride bırakıyordu, ama belirsiz bir süre sonra, düşünce ve duygu karışıklığı yavaş yavaş çözüldü ve kendini Micon'un odasına girerken buldu. Her şeyin farkına vararak bi-

raz sallandı: *Artık geri dönüşü yok.* Belli belirsiz bir şekilde biliyordu ki, kendisi için asla da olmamıştı.

Gölzeri bilinçsiz bir ilgiyle odayı taradı ve genç yüzündeki çaresizlik Deoris'in boğazına tıkanan bir keder getirdi. Rajasta'nın gözleri daha da merhametli bir hal aldı ve Riveda'nın sert ağzı bile amansızlığından birazını kaybetti. Bu Domaris'in gördüğü son şeydi ve ona öfkeden doğmuş yeni bir güç verdi.

Gururla dik durup çocuğunu kavradı, gözleri Micon'un harap olmuş yüzünde dolaşıyordu; diğerlerini aklından çıkardı. Bu onun veriş anıydı; şimdi kendinden daha fazlasını verebilir, herhangi bir kişisel geleceğe dair ümitlerini –kendi rızasıyla– teslim edebilirdi. Sessizce onun yanına gidip durdu ve yalnızca birkaç günün adamda yarattığı değişiklik ona bir tokat gibi çarptı.

O ana kadar Domaris, kendine Micon'un ona hiç olmazsa bir süre daha bağışlanabileceği konusunda belli belirsiz bir ümide tutunmaya izin vermişti... Şimdi ise gerçeği görüyordu.

Çok uzun baktı ona ve Micon'un koyu, asil çehresinin her hattı kızın yaşamına ızdırabın acı asidiyle kendini kazıdı.

Sonunda Micon'un görmeyen gözleri açıldı; sanki sonunda görmekten daha açık birşeylerle görüyordu. Çünkü –Domaris'in konuşmamasına ve gelişinin sessizlikle selamlanmasına rağmen–

doğrudan ona konuştu. "Benim Işık Hanımım," diye fısıldadı ve sesinde isimle çağırmaya meydan okuyan birşeyler vardı. "İzin ver –oğlumuzu tutayım!"

Domaris diz çöktü ve Atlantisli doğrulurken Rajasta Micon'u engellemeden desteklemek için hareketlendi. Domaris çocuğu uzanmış, zayıf kollara koydu ve kendi içlerinde önemsiz fakat ölmekte olan adam için ölümcül bir önem taşıyan sözleri mırıldandı: "Oğlumuz, sevgilim –bizim kusursuz, küçük oğlumuz."

Micon'un çelimsiz parmakları hafifçe, yumuşak bir şekilde küçük yüzde dolaştı. Kendi yüzü, zarif, mumdan bir ölüm maskesi gibi. çocuğun üzerine eğildi; gözyaşları birikti ve kör gözlerden aktı ve sonsuz bir istekle içini çekti. "Keşke... bir defa olsun oğlumu görebilseydim!"

Hıçkırığa benzer kaba bir ses, sessizliği bozdu ve Domaris merakla gözlerini kaldırdı. Rajasta bir heykel kadar sessizdi ve Deoris'in gırtlığı öyle bir sesi asla üretmiş olamazdı...

"Sevgilim–" Micon'un sesi biraz duruldu. "Geriyeye tek bir görev kalıyor. Rajasta–" Atlantislinin harap olmuş yüzü rahibe döndü. "Oğluma rehberlik etmek ve onu korumak sana düşüyor." Böyle diyerek Rajasta'nın bebeği ellerine almasına izin verdi ve Domaris hızla Micon'un başını göğsüne yasladı. Micon güçsüzce gülümseyerek kendini ondan çekti. "Hayır," dedi muazzam bir tatlılıkla.

“Ben bitkinim, aşkım. Bunu şimdi bitirmeme izin ver. En büyük hediyeni bana çok görme.”

Yavaşça ayağa kalktı ve Riveda, gölge kadar hızlı, güçlü kolunun Micon'unünün altına koymak için yanına vardı. Micon hafif, anlayan bir gülümsemeyle Gri Cüppeli'nin yardımını kabul etti. Deoris uzanıp ablasının buz gibi elini, kendi ufak, sıcak elinin içine aldı. Ancak Domaris bu dokunuşun farkında bile değildi.

Micon yüzünü, Rajasta'nın kollarında uysal bir şekilde yatan çocuğun üzerine eğdi. Ve işkence görmüş elleriyle kapalı gözlere hafifçe dokundu.

“Gör –sana görmen için verdiklerimi, Ahtarrath'ın Oğlu!”

Bükülmüş parmakları, ufacık, kıvrık kulaklara dokunduğunda İnisiyenin sesi odada çınladı: “Duy –sana duyman için verdiklerimi!”

Elini hafifçe, tüy gibi yumuşak şakakların üzerinde gezdirdi. “Benim bildiğim ve sana bağışladığım gücü bil, Ahtarrath mirasının çocuğu!”

Parmağını emip geri tüküren, arayan pembemsi ağza dokundu, “Fırtınanın ve rüzgârların –güneşin ve yağmurun, suyun ve havanın, toprak ve ateşin güçleriyle konuş! Yalnızca adaletle ve sevgiyle konuş.”

Atlantisli'nin eli artık bebeğin kalbinin üzerindeydi. “Yalnızca görevin çağrısı ve sevginin güçleri için at! Böylece ben, taşıdığım Güç adına...” Micon'un sesi aniden inceldi. “Taşıdığım...Güç

adına, seni Güce... mühürlüyor ve işaretliyorum..." Micon'un yüzü bitkin, ölü gibi bir beyaza dönmüştü. Teker teker her sözde ve her harekette onu ölümden tek başına uzak tutmuş olan görkemli güçlerini kaybetmişti. Çok büyük görünen bir gayretle bebeğin alnının önüne bir işaret çizdi; sonra güçlkle Riveda'ya yaslandı.

Domaris aç bir şefkatle onun yanına koştı, ancak Micon onunla bir an bile ilgilenmeden soludu. "Bunun olacağının biliyordum... biliyordum... Efendi Riveda... bağlamayı... sen bitirmelisin! Ben..." Micon uzun, sıkıntılı bir nefes aldı, "Bana oyun oynamaya kalkma!" Ve sözleri uzaktaki bir gök gürlemesiyle noktalandı.

Riveda katı bir halde ve konuşmayarak Domaris'in Micon'un ağırlığını alıp onu görev için serbest bırakmasına izin verdi. Bu şeyi yerine getirmek için Gri Cüppeli niçin Rajasta ya da bir başkası değil de kendisinin seçilmiş olduğunu gayet iyi biliyordu. Atlantislinin güveninin işareti gibi görünen şey, aslında tam tersiydi: Riveda'nın yazgısını çocuğunkine bağlayarak, bu kadar küçük bir yolla bile, Micon Riveda'nın en azından çocuğa ve çocuğun temsil ettiği güce saldırmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmak istemişti.

Kaba bir ses ve tavırla, kesilen ayini tekrar başlatırken Riveda'nın buz mavisi gözleri kaşlarının altında yanıyordu. "Sana, Ahtarrath'ın Oğlu, Soylu Avcı, Yıldırım'ın Söz'ünün mirasçısı, Güç sana

geçiyor. Işıkla mühürlendin—" Üstat güçlü, becerikli elleriyle, çocuğun etrafındaki kundağı çözdü ve özel, törensel bir hareketle onu taşıyan güneş ışığına doğru tuttu. Işınlar sanki yumuşak teni öpüyordu ve Micail biraz koklayarak, memnuniyet sesleri çıkararak gerindi. Sihirbazın yüzünün ciddiyeti hafiflemedi, ama çocuğu Rajasta'nın ellerine geri verip, kollarını yakarış içinde kaldırırken gözleri artık gülüyordu. "Babadan oğula, çağdan çağa," dedi Riveda, "geçer Güç; gerçek vücut bulmuş olan tarafından bilinir. Bu böyleydi, böyledir ve hep böyle kalacaktır. Selam sana Ahtarrath -ve Ahtarrath çok yaşa!"

Micon onu çevrelemiş olan yüzler çemberine durgun, uykulu bir ciddiyetle baktı -ama uzun değil. Tören artık bitmişti, Rajasta bebeği hemen Deoris'in kollarına yerleştirdi ve Micon'u Domaris'in kucağından alarak nazik bir şekilde yatırdı. Atlantislinin eli hâlâ güçsüzce Domaris'i arıyordu, o da geldi ve onu tekrar sımsıkı tuttu; gözlerindeki gizlenmemiş keder bir çarmıha geriliş gibiydi.

Bebek göğsüne yapışmış olan Deoris, sessizce hıçkırıyordu, yüzü Rajasta'nın kolsuz cüppesine yarı gömülü; Işık Rahibi kolunu ona dolamış duruyordu, ama gözleri Micon'un üzerine sabitlenmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Riveda sıkıntıyla bu salıneyi seyrediyor, iri gölgesi güneş ışığının odaya girmesini engelliyordu.

Prens sakindi; o kadar sakindi ki, onu izleyen-

ler de nefeslerini tutmuşlardı... En sonunda hafifçe kımıldadı. "Işıkla bezenmiş kadın," diye fısıldadı. "Beni bağışla". Bekledi ve alnında ter damlaları parıldadı, "*Domaris*." Bu söz bir duaydı.

Sanki Domaris asla konuşmayacaktı, sanki o konuşma daha başından lanetlenmişti, sanki bütün dünya sonsuzluğun sonuna dek sessizliğe gömülecekti. Sonunda dudakları aralandı, sesi durgunluğun içinde berrak ve muzafferdi; "Her şey yolunda, sevgilim, huzur içinde git."

Solgun yüz hareketsizdi, ancak dudaklar eski parlak gülümsemesinin hayaletiyle kımıldadı. "Aşkım," diye fısıldadı, sonra daha da usulca, "Alevin Yüreği—" Ve sessizliğin içinde bir nefes ve bir iç çekiş oldu ve kayboldu.

Domaris öne eğildi... Ve kolları garip, dokunaklı, küçük bir hareketle, bomboş yanına düştü.

Riveda yavaşça yatağın anına gitti ve sakın yüze bakarak ölünün gözlerini kapadı. "Bitti," dedi Üstat, neredeyse şefkatli ve üzüntü dolu olan bir sesle. "Ne cesaret, ne güç –ve ne büyük bir kayıp!"

Domaris yaşsız gözleriyle ayağa kalktı ve Riveda'ya döndü. "Bu, Efendim, sadece bir bakış açısı," dedi yavaşça. "Bu bizim zaferimiz! Deoris –bana oğlumu ver." Micail'i kollarına aldı, yüzü kederinin yüceliği içinde dünyevi olmayan bir şekilde ışıyordu. "Çocuğuma bakın –ve geleceğimize. Bunun bir benzerini bana gösterebilir misiniz, Efendi Riveda?"

“Sizin zaferiniz, Hanımım, gerçekten,” diye belirtti Riveda ve derin bir saygıyla onun önünde eğildi.

Deoris geldi ve tam bebeği bir kez daha alacaktı ki, Domaris ona yapıştı; küçük oğlunu okşarken elleri titriyordu. Sonra bir zamanlar Micon’a ait olan esmer durgun yüze, heyecanlı, son bir bakışla döndü ve adamlar onun fısıldanan, çaresiz duasını duydular: “Bana yardım et –Ey yüce Tanrı’m!”

Deoris kendisine karşı koymayan ablasını götürdü.

-II-

Gece soğuktu. Erken doğan dolunay, yıldızları gizleyen bir parlaklıkla gökyüzünü doldurmuştu. Ufuğun altında, dalgakıranda, suskun alevler kı-zarıyor ve mavi ve dans eden hayalet ışıklar, ora-dan oraya dolaşıyor ve kuzeye akıyordu.

Hayatında ilk ve son defa Rahipler Kastı'nın tertemiz, beyaz cüppesini giymiş olan Riveda, Micon'un dairesinin önünde haşmetli adımlarla bir ileri bir geri yürüyordu; bu nöbet tutma için neden Rajaşa ya da herhangi başka bir muhafı-zın değil de kendisinin seçildiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu –ayrıca Micon'un son anların-da onun yardımını neden istediğinden artık o ka-dar emin değildi! Micon'un onu sonunda kabul-lenmesindeki en büyük etken güven miydi yok-sa güvensizlik mi?

Atlantislinin ondan en azından kısmen korktu-ğu açıktı. Ama neden? O bir Kara Cüppeli de-ğil-di. Değişiklikleri ve dönüşleri onun okuyabilece-ğinin ötesinde bir muamma sunuyordu –ve Rive-

da kendini bilgisiz hissetmekten hoşlanmazdı. Yine de o gece itiraz etmeden veya kibirsizce o kadar yıldır giydiği gri cüppesini çıkarmış ve Işığın ayinsel cüppesine bürünmüştü. Sanki bu cüppeyle bu titiz rahiplerin karakterinden de bir-şeylere kaymış gibi garip bir şekilde değişmiş hissediyordu kendini.

Ne var ki, derin bir kişisel keder ve yenilgi hissi duyuyordu. Micon'un son saatlerinde onun zayıflığı, gücünün Riveda'yı asla duygulandıramayacağı şekilde duygulandırmıştı. İsteksizce verilen ve susukunlukla teslim edilen bir saygı, derin ve ciddi bir sevgiyi doğurmuştu.

Riveda'nın olayların kendisini rahatsız etmesine izin vermesi, doğrusu nadir bir durumdu. Kadere inanmazdı –ama ipliklerin zaman ve insan hayatı boyunca sökülmeğe devam ettiğini ve insanın onlara dolaşabileceğini biliyordu. *Karma*. Bunun kendi kuzey dağlarının çığına benzediğini düşündü Riveda sert bir şekilde. Dikkatsiz bir adımla, tek bir taş gevşetilir ve dünyanın ve doğanın bütün güçleri onun hareketinin tek bir karışını bile durduramazdı. Riveda'nın tüyleri ürperdi. Micon'un ölümünün herkesin üzerine yazgı ve ölüm getirdiğine dair tuhaf bir kesinlik hissetti. Bu düşünceyi sevmeyi, Riveda kadere hükmedilebileceğine, karmanın tuzakları arasında sadece istek ve isteğin gücü sayesinde bir yol seçilebileceğini inanmayı tercih ederdi.

Başı öne eğik bir halde yürümeye devam etti. Burada Gri Cüppeliler diye bilinen Sihirbazlar Tarikatı kadimdi ve burası dışında her yerde daha şerefli bir isme sahipti. Bu Tarikatın Atlantis'te, aralarında Riveda'nın yüksek bir mertebede tutulduğu, birçok Üstad'ı ve İnisiyesi vardı. Ve şimdi Riveda daha öne hiç kimsenin tahmin etmemiş olduğu bir şeyi biliyordu ve haklı bir şekilde bunu kendine ait hissediyordu.

Bir defasında, bir çılgınlık nöbeti sırasında, müridi Reio-ta'dan farkında olmadan bir söz ve hareket görmüştü. O an anlamsız görünmelerine rağmen Riveda ikisini de dikkate almıştı. Daha sonraları aynı hareketin gözlemlendiklerini düşünmedikleri bir zamanda Rajasta ve Cadamiri arasında da geçtiğini görmüştü ve Micon son saatlerinin sakinliğinden önceki ızdırap sayıklamaları içinde Atlantis dilinde cümleler mırıldanmıştı –Reio-ta'nınkilerin aynını. Riveda'nın beyni bunları ilerde başvurmak için saklamıştı. Bilgi ona göre kazanılacak bir şeydi; saklanılan bir şeyse çok daha gayretli bir şekilde aranmalıydı.

Ertesi gün Micon'un bedeni yakılacak, külleri memleketine geri gönderilecekti. Bu görevi Riveda'nın üstlenmesi gerekmişti. Micon'un oğlunu Ahtarrath'ın gücüne vakfeden rahipten daha fazla kimin hakkı vardı ki buna?

-III-

Şafak vaktinde Riveda törensel bir şekilde perdeleri çekip, güneş ışığının Micon'un yattığı daireye akıp dolmasına izin verdi. Şafak yaşayan bir yakut, gül ve mor bir ateş deniziydi; ışık İnisiyenin ölü, esmer yüzüne danseden alevler gibi vuruyordu ve Riveda kaşlarını çatarak Micon'un ölümünün hiçbir şeyi sona erdirmediğini hissetti.

Bu, ateşle başladı, diye düşündü Riveda, ateşle bitecek... ama bu sadece Micon'un cenazesinin ateşi mi olacak? Yoksa gelecekte yükselecek daha büyük alevler mi var? Başını sallayarak yüzünü astı. *Ne saçmalıklar hayal ediyorum? Bugün ateş, Kara Cüppeliler'in Ahtarrath Prensi Micon'dan geriye bıraktıklarını yakacak... ama o yine de kendi yöntemiyle bütün elementleri yendi.*

Güneşin doğuşuyla beyaz cüppeli rahipler geldi ve Micon'u nazikçe alıp, rüzgârlı patika yolundan aşağı, sabahın yüzüne doğru taşıdılar. Rajasta yüzü kederle bitkin bir halde, tabutun önünde yürüyordu; Riveda da sessiz adımlar ve eğik ba-

şıyla onun arkasından gidiyordu. Onların arkalarında gümüş şeritler ve mavi pelerinler içindeki, beyaz cüppeli rahipler ve rahibelerin oluşturduğu uzun bir sıra, yabancıya aralarında ölmüş olan İnisiyeye ithafen onları izliyordu. Ve bunların gerisinde ise felce uğramış hıçkırıklarla sarsılan, yaşlı bir adam gibi eğilmiş, gri pelerini yüzünü örten, elleri yamalı, yıpranmış bir cüppeyle gizli, loş, gri bir gölge sürünüyordu. Ancak hiç kimse Ahtarrathlı Reio—ta Lantor'un prensi ve ağabeyini, alevlere doğru nasıl izlediğini görmedi.

Büyük piramidin tepesinde yine görülmeyen bir kadın duruyordu, uzun boylu ve haşmetli, yüzü güneşin doğuşuyla kıpkırmızı kesilmiş ve sabah göğü saçlarının ateşiyle tutuşmuştu. Kollarında bir çocuk, göğsüne sokulmuş, yatıyordu ve sıra doğudaki parlak ışığa doğru kara gölgeler halinde kaybolurken Domaris, çocuğunu doğan güneşe doğru kaldırdı. Metin bir sesle, sabah ilahisini okumaya başladı.

Ey Doğu Ufkunun üzerindeki güzel
Işığı güne yükselt, Ey Doğu Yıldızı;
Gün Yıldızı, uyan, yüksel!
Neşe ve ışık veren, uyan.
Tann ve yaşam veren
Işığını yükselt, Ey Gün Yıldız'ı
Gün Yıldız'ı uyan, yüksel!

Aşağıda, uzakta alevler dans edip odun yığ-
nından sarmallar çizerek yükseldiler ve dünya
alevin ve güneş ışığının içinde boğuldu.